

# ENTERNASYONAL KOMÜNİST PARTİSİ

Yayın Organı

Sayı: 20, Mayıs 2026

*Partimizin ayırt edici özellikleri: Marx'tan Lenin'e, Üçüncü Enternasyonal'in ve İtalya Komünist Partisi'nin kuruluşuna, oradan İtalya Komünist Solu'nun Moskova'daki yozlaşmaya karşı mücadelesine, halk cephelerinin ve direniş örgütleri koalisyonlarının reddine ilerleyen hat; Kişisel siyaset ve seçim manevraları alanının dışında, işçi sınıfıyla temas halinde devrimci doktrini ve parti organını restore etmek için verilen çetin çaba.*

## İçindekiler

- Venezuela'dan İran'a s. 1  
28 Mart Bildirisi s. 3  
Savaşın Yüksek Bedeli s. 5  
Körfez Monarşileri s. 9  
İran Savaşının Hazırlıkları s. 11  
Tarih-Dışı Kürt Milliyetçiliği s. 12  
Epstein Dosyaları s. 14  
Migros Depo İşçileri Grevi s. 16  
Türkiye'de Güncel Sendikal Mücadeleler s. 17  
Minneapolis: Gerçek Bir Genel Grev İçin s. 19  
WFTU'nun Çarpıttığı Savaş Karşısı Grev s. 22  
Arjantin: Sermayenin Saldırısı s. 25  
Venezuela: Genel Grev Yapalım! s. 27  
Partinin İçsel Yaşamı Üzerine s. 28  
154. Parti Genel Toplantısı s. 30  
Partinin Tarihsel İşlevi ve İç İlişkileri s. 31  
Compagna, Bölüm 1 s. 33  
Janitzo'da Ölüm Korkunç Değil s. 37  
İran Savaşı Bildirisi s. 38

## Venezuela'dan İran'a: Küresel Enerji "Hâkimiyeti" İçin Amerikan Hücumu, Gelecekteki Dünya Savaşının Habercisi

Bugün dünya, Ortadoğu'da petrol kokulu bir başka proleter katliamın yaşanmasına tanık oluyor. Çatışmanın ilk haftasında, vatansever duyguları körüklemek amacıyla, yıldız ve çizgili bayraklarla örtülü tabutlar içinde ABD kargo uçaklarından indirilen ölü Amerikan askerlerinin görüntüleri haber

akışlarına sızarken, bize 2000'lerin başındaki "sonsuz savaşlar"ın sahneleri hatırlatıldı. Wall Street, Irak petrolü, Afgan afyon tarlalarının CIA tarafından yönetilmesi ve Halliburton, Lockheed Martin ve Blackwater için stokların artırılması uğruna verdiği mücadelede bir milyondan fazla Iraklı ve Afgan proleterin öldüğü "sonsuz savaşlar"ın sahneleri... Oysa bu savaş, yarım asırdan fazladır yalnızca partimizin vurguladığı temel bir gerçeği teyit ediyor. Kapitalist üretim tarzının doğasında var olan ve giderek şiddetlenen aşırı üretim krizi, bugün dünya emperyalizmi içindeki çatışmaları yönlendiren belirleyici unsurdur.

Bugün İran'da yürütülen emperyalistler arası savaş, Venezuela'daki son müdahalelere benzer şekilde, bu krizin bir ürünüdür. Bölgedeki petrol üretimini aksatan bir savaş, ABD petrol tekellerinin Körfez ve OPEC+ petrol karteli rekabetine karşı küresel enerji ihracat pazarlarında avantajlarını artırmaya devam etmelerini sağlarken, askeri silah endüstrisine olan talebi artıracak ve böylece finanse edecektir.

Enerji "hâkimiyeti" elde etmek, ABD emperyalizminin Çin emperyalizmini ekonomik olarak kontrol altına alma çabasında önemli bir stratejidir; ancak bu, ABD ulusal borcunun giderek şişmesi ve bir sonraki felaket niteliğindeki ekonomik krizin hızlanması pahasına gerçekleşecektir. Bu tür bir borç, ancak finansal hâkimiyetle sürdürülebilir ve bu da askeri hâkimiyetle mümkündür.

Bu arada İran burjuvazisi, Çin'e satılan petrol kârlarının kendi ceplerine akmaya devam etmesi için, giderek isyan eden sanayi proletaryası üzerindeki hâkimiyetini pekiştirmek amacıyla savaşı kullanacak ve onları feda edecektir.

İran'daki savaş, proletarya bunu engellemezse üçüncü dünya savaşına yol açacak sürecin bir sonraki aşamasıdır. Çeşitli emperyalizmlerin stratejileri her zaman net değildir; kapitalistlerin kendileri için bile. Çin ve Rus emperyalizmleri zor durumdadır: Askeri açıdan daha güçlü olan ABD emperyalizmine karşı koyacak güçleri yoktur, bu yüzden şimdilik yüzeysel açıklamalar yapmaktan öteye gitmiyor gibi görünmektedirler. Doğal olarak, İran'ı silahlandırmaya ve uydularından elde ettikleri istihbaratla ona yardım etmeye devam edeceklerdir: İran, ekonomik, askeri ve stratejik açıdan Çin ve Rusya için çok önemlidir. Bu ülkeyi rakip bir emperyalizmin eline bırakmak, her ikisi için de ağır bir darbe olacaktır. Zorluk, bunu aşırıya kaçmadan yapmaktır. 1999'da ABD ve NATO'nun Sırbistan'a karşı yürüttüğü savaş sırasında olanları kesinlikle unutmamışlardır: Çin, Sırbistan'a NATO birliklerinin hareketleri hakkında bilgi sağlıyordu ve ardından, "yanlışlıkla", Belgrad'daki Çin büyükelçiliği üç ABD füzesinin hedefi oldu.

Askeri açıdan en güçlü emperyalizm olan ABD'nin bile sorunları vardır: Eğer aynı anda iki veya üç savaş yürütmek zorunda kalırsa, ciddi zorluklarla karşılaşacaktır. Pentagon, İran'la savaşa pek de hevesli görünmüyor, zira savaş uzun sürerse, azalan füze ve çeşitli askeri teçhizat stokları, olası yeni bir savaşı sürdürmek için yetersiz kalacaktır.

Çeşitli Avrupa devletleri kendi emperyalist politikalarını izlemeye meyillidir, ancak güçsüz oldukları için, ebedi efendileri olan ABD'ye hizmet etmekle, ondan çekinerek uzaklaşmak arasında gidip gelirler. Harlequin gibi iki efendiye hizmet etme ve hem eskisi hem de yenisi, ister Çin olsun ister başkası, her ikisi tarafından da dayak yeme riskini taşıdıklarını bilirler. Bu nedenle, "demokrasi" ve "uluslararası hukuk"tan bahsederek güçsüzlüklerini maskeliyorlar.

Amerikalı kapitalistler, Venezuela'da olanları tekrarlamak istiyorlar; emirlerine itaat eden ve diğer şeylerin yanı sıra çıkarlarına göre petrolü satan ya da satmayan yeni ya da eski bir iktidarı desteklemek istiyorlar. Açıkçası bu, İran'da Venezuela'daki kadar kolay değil. Bu arada, Kürtler, Beluçlar, Araplar ve belki de Azeriler gibi bazı etnik ve dini azınlıkları silahlandırabilirler. Suriye'deki milliyetçi partileri, savaştan birkaç hafta önce onları destekleyen ABD tarafından terk edilen Kürtler üzerinde bir girişim başlatılmış gibi görünüyor. Ancak bu, bu yaklaşımın gerçekten denenmeyeceği anlamına gelmez. Kürt burjuva liderleri, ev sahibi devletleriyle veya rakip Kürt gruplarıyla savaşmak için her zaman kendilerini diğer ülkelerin burjuvazilerine satmışlardır ve giderek artan bir şekilde paralı milisler gibi hareket etmişlerdir.

Böylece İran, Irak ve Suriye'de olduğu gibi etki bölgelerine bölünecek ve bölgesel emperyalizm iddialarından vazgeçmeye zorlanacaktır.

İsrail Devleti, Amerikalılar adına, tüm Yakın ve Orta Doğu üzerindeki hâkimiyetini böylece güçlendirecek ve kendisini, mevcut savaştan önce bile İran emperyalizminin yerini alarak İsrail emperyalizminin yeni ana düşmanı gibi görünen Türk emperyalizmiyle rekabet halinde bulacaktır.

"Büyük İsrail" ve benzeri dini ve Yahudi üstünlüğü propagandası, İsrail'in yalnızca en önemli vasalı ve sadık uygulayıcısı olduğu Amerikan emperyalizminin amaçlarına hizmet eder. O, Nazizm tarafından katledilen milyonlarca Yahudi'nin değil, Eichmann'ın mirasçısıdır. Orta Doğu'yu kontrol ederek, Amerikan kapitalistleri, İran'a karşı savaşın öncelikle yöneldiği ana düşmanları Çin'e karşı güçlü bir konumdan hareket edebileceklerdir.

Ancak kapitalizmin en üst aşaması olan ve ahlaki bir kategori olmayan emperyalizmin tüm bu az çok makul stratejilerinin bir zayıf noktası vardır: o "taş misafir" in, yani proletaryanın ortaya çıkması.

Tek bir emperyalist ülkenin dünyayı mutlak olarak egemenliği altında tuttuğu tamamen teorik —ve imkansız— bir varsayımda bile, bu ülke kapitalist aşırı üretimin giderek kötüleşen ekonomik krizinden ve dolayısıyla uluslararası işçi sınıfının sömürü düzeyini artırma ihtiyacından muaf olamaz ve bu da sınıf mücadelesini körükler. Karşıt emperyalizmlerden arınmış olması nedeniyle daha güçlü olmaktan uzak, aksine savaş, dış düşman, milliyetçilik, savaşın katliamları ve yıkımıyla sınıf mücadelesini yavaşlatıp saptıramayacağı için daha zayıf olacaktır.

Bu, emperyalist savaşın en derin anlamını ve amacını açıklar: proletaryanın sömürülmesinden elde edilen kârların paylaşımı için bir savaş olmaktan önce, proletarya ve devrime karşı bir savaş.

Ve bundan, emperyalist savaşı önlemenin veya durdurmanın tek yolunu görebiliriz. Proletarya fiilen hareketsiz ve donmuş halde kaldığı sürece, kapitalizm istediği tüm savaşları ve katliamları yürütebilir, hepimizin gördüğü gibi. “Taş misafir” hareket edip burjuvazinin gücüne karşı kendini gösterdiğinde, tarihte defalarca olduğu ve yine olacağı gibi, burjuvazinin sonu gelir.

Doğrusu, burjuvazinin mahvolması için, proletaryanın dağınık bir bireyler yığını olarak değil, sınıf birliği içinde örgütlenmiş ve Komünist Partisi tarafından yönetilen bir güç olarak ortaya çıkması gerekir. Bu, proletaryanın dünya savaşına verebileceği tek makul yanıtıdır.

Bu nedenle her zamanki sloganlarımızı yineliyoruz: Ekmek ve Barış - Savaş ya da Devrim - Proletaryanın Vatanı Yoktur - Düşman Kendi Evimizdedir.

## **28 Mart: Savaş ve Faşizm, Ancak Devrimle Kapitalizmi Deviren Sınıf Mücadelesiyle Durdurulabilir**

(İtalya ve Amerika Birleşik Devletleri’nde dağıtılan bildiri)

Savaş ve faşizm, çılgın ve zalim liderlerin, partilerin ve ideolojilerin yol açtığı tarihsel bir tesadüf değil; kapitalizmin tarihsel gidişatının kaçınılmaz bir ürünü, bu üretim biçiminin doğasının en gerçekçi ifadesidir.

Siyasi iktidar Trump’lara, Putin’lere, Hamaney’lere, Netanyahu’lara veya Xi Jinping’lere ait değildir; devasa endüstriyel ve finansal sermaye yoğunlaşmalarına hizmet eden aygıtlara aittir. Bu aygıtlar burjuva ulusal devlet makinelerini yönlendirir.

İran’daki savaş, her iş anlaşmasında olduğu gibi kazanlar ve kaybedenler olsa da, sadece görünüşte —ve liberal-burjuva ve oportünist solun yalanlarına göre— kapitalist ekonomiye zarar vermektedir.

Petrol fiyatlarındaki artış, belirli sınırlar içinde, 2015’ten beri dünyanın önde gelen ham petrol üreticisi ve 2019’dan beri de başlıca ihracatçılarından biri olan ABD burjuvazisinin yararına. Rus burjuvazisine de fayda sağlamaktadır. Aynı zamanda İran burjuvazisinin de işine gelmektedir; bu burjuvazi, çatışmaya rağmen, petrolünü Hürmüz Boğazı üzerinden Çin’e ihraç etmeye devam etmekle kalmıyor, aynı zamanda ABD emperyalizminin kendi kararıyla, yaptırımların askıya alınması sayesinde artık 140 milyon varili (yaklaşık 70 günlük ihracat) tam fiyattan tüm ülkelere —ABD dâhil— satabiliyor.

Petrol fiyatlarındaki artıştan kaynaklanan belirli sınırlar içindeki enflasyon artışı, ürünlerinin fiyatlarını artırarak buna yanıt veren işletmelere zarar vermez. Bunun yerine, kendi metallerinin — emek güçlerinin — satış fiyatını artırmaya özerk olarak karar veremeyen, ancak bunu yapmak için burjuvaziye karşı mücadele etmek, yani greve gitmek zorunda olan tek kesim olan proletaryaya, ücretlilere zarar verir. Enflasyondaki artış aşırı değilse —yani, zaten on yıllardır düşüşte olan tüketimi aşırı derecede bastırmıyorsa— kârlar için iyidir, çünkü bu durum fiilen ücretlerin düşmesiyle aynı zamana denk gelir.

İran'a karşı savaş, sadece artan petrol gelirleri nedeniyle değil, aynı zamanda dünyanın önde gelen emperyalist gücünün devasa askeri-sanayi kompleksini beslediği, doların finansal hâkimiyetini güçlendirdiği ve dolayısıyla Washington'un kamu borcunu desteklediği için de ABD burjuvazisinin çıkarlarına uygundur. Bu o kadar doğrudur ki, ABD burjuva rejimi, askeri liderliğin güçlü muhalefetine rağmen bu savaşı başlatmıştır.

İran'a karşı savaş, açıkça aynı zamanda bir egemenlik ve dünya pazarının paylaşımı savaşındır; bu savaş, ABD tarafından öncelikle ana rakibi olan Çin emperyalizmine, ardından da petrol ve gazın başlıca ithalatçıları olarak mallarının fiyatlarını yükseltmek zorunda kalacak ve böylece uluslararası pazarlarda rekabet güçlerini yitirecek olan Avrupa emperyalizmlerine karşı yürütülmektedir. Ukrayna'daki savaşın bedelini çoktan ödemiş olan Alman ve İtalyan burjuvazileri, şimdi de Ortadoğu'daki savaşın bedelini ödeyecek.

Ancak Avrupa burjuvazileri de savaşa deli gibi âşık: hepsi durgun imalat sektörlerine can vermek için firavunvari bir yeniden silahlanma planına atıldılar; Alman otomobil endüstrileri silah üretimine geçiyor; Kıbrıs'ta düşen iki insansız hava aracı, Avrupa ülkeleri (Sanchez hükümeti dâhil) tarafından askeri gemilerin gönderilmesini haklı çıkarmak için yeterliydi. İran, Ukrayna, Lübnan'da yeniden inşa için şimdiden planlar yapıyor ve anlaşmalar müzakere ediyorlar... Aynı durum, Pekin'deki kapitalist rejim için de geçerli — Çin'in (artık bariz olan) sosyalizmi tahrif etme yolunda — bu rejim, şu anda dünyanın en yüksek ikinci askeri harcamasına sahip ve bu harcama artmaya devam ediyor.

Tüm ulusal burjuvaziler, ilerleyen ve küresel kapitalist ekonominin felaketle sonuçlanacak çöküşüne kaçınılmaz olarak yol açan aşırı üretim krizinden kurtulmanın tek yolu olarak savaşı çaresizce arzuyorlar.

Emperyalist güçler arasındaki ticari çıkarların iç içe geçmesi, burjuva devletler arasındaki çatışmaların, mafya klanları arasındaki savaşlarda olduğu gibi liderler ve takipçiler öldürülse bile, hiçbir şekilde mutlak olmadığını doğrulamaktadır: Rus burjuvazisi, sadece bir yıl önce “stratejik ortaklık anlaşması” imzaladığı İran'a karşı ABD ve İsrail'in savaşından yararlanmaktadır; Çin, petrol ihracatının %90'ını satın aldığı İran rejiminde önemli bir müttefike sahiptir, ancak aynı zamanda İsrail'in önde gelen ticaret ortağıdır ve her

ikisine de –İsrail'e ve İran'a– kontrol sistemleri satmaktadır; böylece biri Filistinlileri, diğeri ise İranlı isyancıları katledebilmektedir.

Uluslararası burjuvazi ve onun ulusal siyasi rejimleri için ganimeti elde etmekten daha önemli olan, savaşın yapılmış olmasıdır: savaşın canları, şehirleri, fabrikaları ve artı değer mallarını yutması, durgun sermaye birikimine yeni bir soluk vermesi. Emperyalist savaş, kapitalist devletler arasındaki bir savaştan öte, burjuvazinin dünya proletaryasına karşı bir savaştır, bir sınıf savaştır.

Bunun bir başka kanıtı da, ABD emperyalizminin “ezilen halkları savunma” adına yaptığı gülünç açıklamalar ve Washington'a karşı çıkan kapitalist rejimlerin yalancı “anti-emperyalizmi”dir; buna ancak SSCB'nin sahte sosyalizm maskaralığının nostaljik gazileri inandırabilir. Ocak ayındaki gösteriler sırasında İranlı protestocuları destekleyen ABD ve İsrail'in açıklamaları, yalnızca İran rejiminin yararına oldu; böylece rejim, protestocuları yabancı güçlerle işbirliği yapmakla suçlayıp onları katletme imkânını daha da artırdı. 28 Şubat'tan bu yana süren bombalamalar —ki bu arada, katliamın gerçekleşmesinden iki ay sonra başladı— muhalefet güçlerini milliyetçilik etrafında ve dolayısıyla rejim etrafında birleştirdi; bu da iç baskıyı daha da yoğunlaştırabilir. Ve gerçekten de, savaşla birlikte tüm eylemler durdu. ABD ve İran burjuvazileri petrol den eskisinden daha fazla kazanç elde ediyor. ABD'nin talep ettiği rejim değişikliği, İran'da Pasdaran ve Şii din adamlarına dayanan ve proletaryayı ezip geçen burjuva aygıtını olduğu gibi bırakırken, petrol gelir akışının yönünü değiştirmektedir; tıpkı Venezuela'da olduğu gibi.

Dünyadaki tüm burjuva devletler, başta kendilerini demokrasinin savunucuları olarak görenler olmak üzere, İran proletaryasının ezilmeye ve sömürülmeye devam etmesinden çıkar sağlıyorlar; çünkü bu proletaryanın ayaklanması, Türkiye'den Magreb'e, Ortadoğu'dan geçerek İsrail'e kadar uzanan bir sınıf mücadelesini ateşleyecektir. İsrail'in burjuva rejimi ise, işçi sınıfını ulusal kapitalist çıkarların arabasına zincirlemek için kullandığı bu korkuluğu yitirecektir.

Demokratik kılıf altında Avrupa emperyalizmleri, Ayetullah cüppesi giymiş İran burjuva rejimiyle yarım asırdır iş yapmaktadır ve siyasi kodamanlar ile burjuva kurumsal liderlerin ihtiyaç duydukça okudukları her türlü demokratik vaaza aldırış etmeden bunu sürdürecektir. Avrupa ve Amerikan demokrasilerinin iki

yüzlülüğü, demokrasinin bu rejimlerin burjuva doğalarını örtmek için kullandıkları bir pelerin olduğunu ve bu pelerin altında kârın her şeyden önce geldiğini göstermektedir: demokratik maskenin altında yatan sosyal ve siyasi gerçeklik, sermayenin diktatörlüğüdür.

Siyasi, sendikal ve sosyal özgürlükler, yalnızca büyük sermayenin temel çıkarlarına zarar vermediği ölçüde tanınır: Aşırı üretim krizi ve emperyalist savaş yoğunlaştıkça, sömürünün ve militarizmin yoğunlaşmasını engellemeleri için bu özgürlükler kısıtlanmalı ya da tamamen kaldırılmalıdır.

Avrupa'da olduğu gibi ABD'de de kendilerini sağa ve faşizme karşı bir alternatif ve kalkan olarak sunan liberal-burjuva sol partiler, onlara yol açmaktan başka bir şey yapmazlar: iktidara geldiklerinde, politikaları yalnızca büyük sermayenin emirlerini yerine getirebilir. İşçileri, çözümün mevcut kapitalist siyasi çerçeve içinde seçim arasında, mevcut kapitalist siyasi çerçeve içinde yattığına inandırırılar; onları dağınık hale getirip silahsızlandırarak, faşizmin popülist aldatmacalarına kanıp küçük burjuvazinin peşinden giden en geri tabakalara teslim ederler.

Devrime ve komünizme inanmayan oportünist sol partiler—kendilerini radikal ya da devrimci ilan etse bile—“demokrasiyi savunmak” adına burjuva soluyla birleşik cephe kurarak, burjuva rejimler içindeki faşizmin açığa çıkışıyla yüzleşir ve onlarla birlikte başarısızlığa doğru yürürler.

Burjuva rejimin giderek daha gerici, acımasız, faşist bir sağ kanadı desteklemesi, burjuva solun sağcı politikaları benimsemesi için yeterlidir. Bu mantık, işçilerin rejimin sendikaları tarafından kötüleşen sözleşme yenilemelerini yutmaya zorlanmasına benzer: “daha kötüsü de olabilirdi!” Faşizme karşı, liberal-burjuva solun, sağla paylaştığı, kapitalizmi yönetme ve savunma, ekonomik çöküş ve emperyalist savaşa doğru ilerleme politikası dışında, ona karşı çıkacak hiçbir siyasi programı yoktur. Bilinen bir benzetmede, büyük bir avcı tarafından avlanan birçok küçük balık birleşerek daha büyük bir balık oluşturur ve güç dengesini tersine çevirir. Demokraside ise tablo farklıdır: iki büyük balık (burjuva sağ ve sol) küçük balığın (proletarya) etrafında döner, büyük baloncuklar (propaganda) üfler ve onları içine hapseder; üçüncü büyük balık —burjuvazi— alttan yükselir ve küçük balığı yer.

İşçi sınıfını savaştan ve faşizmden kurtaracak olan, “demokrasinin savunulması” ya da “antifaşist” partilerin siyasi birleşik cephesi değil, ücretleri, yaşam ve çalışma koşullarını savunmak için yürütülen sınıf mücadelesidir; devrim ve proleter diktatörlüğü kurulana kadar, sınıf temelli bir sendikal birleşik cephenin önderliğinde giderek daha yaygın ve uzun süreli grevler düzenlenmelidir.

Alternatif, demokrasi ile faşizm arasında, sağ ile sol arasında değil, kapitalizm ile komünizm arasında, savaş ile devrim arasındadır

Devletler arası savaşa karşı — yaşasın sınıflar arası savaş!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın komünist devrim!

## **Savaşın Yüksek Bedeli: Yeniden Silahlanmış Bir Proletarya mı?**

İran'daki savaşın ilk aşamaları, modern emperyalist çatışmaların tanıdık ekonomik kalıbını şimdiden gözler önüne seriyor: özel şirketlerin kârlarının yanı sıra devasa devlet harcamaları ve artan ulusal borç. ABD hükümeti, sadece saldırıların ilk iki gününde mühimmat için yaklaşık 5,6 milyar dolar harcadı ve yönetim yetkilileri, savaşın ilk altı gününde maliyetinin 11 milyar doların üzerinde olduğunu tahmin ediyor. Kongre ise, operasyonları sürdürmek ve askeri stokları yeniden oluşturmak için sadece bir hafta sonra 50 milyar dolara yaklaşan potansiyel ek fon talepleri hazırlıyor. Bir ay geçti ve Pentagon da bölgedeki operasyonları sürdürmek için 200 milyar dolarlık bir talep planı hazırlıyor. Bu tür savaşlar, enerji ve savunma şirketlerine büyük kazançlar sağlarken, devletin açıklarını ve borçlanmasını artırıyor. Ancak devlet, felaket niteliğinde bir ekonomik kriz riskini artırmadan sonsuza kadar borçlanamaz. Bu dinamik yeni değil. 2008 finans krizi, emperyalist savaşın muazzam yıkıcı harcamaları ile ekonominin bunları sürdürme kapasitesinin azalması arasındaki çelişkiyi ortaya çıkardı. Yıllar boyunca Amerikan burjuvazisi, çatışmayı ulusal güvenliğin savunması olarak sunarken, Irak işgalini borç yoluyla finanse etmişti. Ancak finansal sistemin kendisi, bankaların çökmesi, kredilerin dondurulması ve milyonlarca insanın işini ve evini kaybetmesiyle bir krize girdiğinde, savaşın maliyeti farklı bir ışık altında göründü ve burjuvazi arasında devam eden askeri kampanyalara verilen destek azaldı.

Günümüz savaşları, hassas güdümlü mühimmat, gelişmiş uçaklar, insansız hava araçları ve uydu destekli hedefleme gibi son derece pahalı ve karmaşık sistemlere dayanmaktadır; bu sistemler, uzun süreli çatışmalarda yenilenebileceklerinden çok daha hızlı bir şekilde tüketilmektedir. Örneğin Ukrayna savaşında, ABD'nin 2022'den önce ayda sadece yaklaşık 14.000 adet 155 mm top mermisi ürettiği bildirilirken, Ukrayna güçleri zaman zaman günde 6.000-8.000 mermi ateşledi; bu da üretimi ayda 70.000-100.000'e çıkarmak için acil çabalar sarf edilmesini gerektirdi; bu sürecin yıllar sürmesi bekleniyor. Benzer şekilde, Javelin tanksavar füzeleri ve Stinger hava savunma sistemleri gibi gelişmiş silah stokları önemli ölçüde tükenmiş, üretim hatlarının yıllar süren sınırlı üretimden sonra yeniden başlatılması veya genişletilmesi gerekmiştir. ABD savunma yetkilileri, mevcut "tüketim oranlarının... çoğu savunma sanayisinin tedarik etmeye hazır olduğu miktarın çok ötesinde olduğunu" kabul ederek, barış zamanı üretim kapasitesi ile savaş zamanı talebi arasındaki uyumsuzluğu vurgulamıştır.

Aynı zamanda, modern sistemlerin maliyeti ve karmaşıklığı, bunların yenilenmesini önemli ölçüde yavaşlatmaktadır: gelişmiş füzelerin her birinin maliyeti yüz binlerce ila birkaç milyon dolar arasında değişebilirken, F-35 Lightning II gibi platformlar uzun üretim süreleri ve son derece uzmanlaşmış tedarik zincirleri gerektirmektedir. Bu durum, Stratejik ve Uluslararası Çalışmalar Merkezi (CSIS) ve RAND Corporation gibi kurumların analistlerini, fonların artırılmasına rağmen hassas mühimmat stoklarının yeniden oluşturulmasının birkaç yıl sürebileceği konusunda uyardıya sevk etmiştir.

Tarihsel olarak, teknolojik olarak gelişmiş cephanelikler tükendiğinde veya kısıtlandığında, savaş, operasyonları sürdürmek için daha fazla sayıda askere dayanan, daha emek yoğun biçimlere dönme eğiliminde olmuştur. Bu anlamda, modern orduların sermaye yoğun karakteri bir sınır barındırır: gelişmiş sistemlerin maliyeti ve kıtlığı, uzun süreli savaşın talepleriyle çatıştığında, devletler daha büyük ölçekte proleter askerleri seferber etmeye geri dönmek zorunda kalabilir. Bunun anlamı, yüksek teknolojili savaşın yüzeyinin altında, altta yatan sosyal gerçekliğin kendini yeniden ortaya koyması, kitlesel orduların yeniden ortaya çıkma potansiyeli ve egemen sınıfın bir kez daha silahlı bir proleter güçle doğrudan çatışmaya girmesidir. İran'daki savaşta şu ana kadar Irak'ta olduğu gibi ABD askerlerinin kitlesel konuşlandırılmasına rastlanmamış olsa da, Karoline Levitt, Trump'ın savaş için

Amerikalıları askere almayı "masadan kaldırmayı" reddettiğini iddia etmektedir.

İran'a yönelik kitlesel bir kara işgali olası olmasa da imkânsız değildir ve aslında ABD kendini uzun vadeli bir konvansiyonel savaşın içinde bulursa muhtemelen gerekli olacaktır.

Günümüzde savaş, geçmişe kıyasla çok daha sermaye yoğundur; bunu, ABD'nin nispeten düşük birim maliyetlerle 300.000'den fazla uçak ve on binlerce tank ürettiği İkinci Dünya Savaşı ile karşılaştırıldığında görebiliriz. B-24 bombardıman uçağı yaklaşık 300.000 dolar (bugün ≈5-6 milyon dolar) iken, modern sistemler çok daha yüksek maliyetler gerektiriyor; F-35'in fiyatı 80-100 milyon dolar, uçak gemilerinin fiyatı 13 milyar doları aşıyor, hassas güdümlü füzelerin kullanımına başına maliyeti 1-4 milyon dolar ve Irak ile Afganistan'daki son savaşlarda asker başına yıllık maliyet 2-3 milyona ulaşılıyor. Friedrich Engels'in de belirttiği gibi, "hiçbir şey, tam da ordu ve donanma kadar ekonomik koşullara bağlı değildir" ve bu durumda, ABD ekonomisinin son derece finansallaşmış, borç yüklü ve spekülasyon karakteri, olağanüstü pahalı, teknolojik olarak gelişmiş ve sürekli sermaye akışına bağımlı bir orduda yansıtılmaktadır. Böyle bir güç, son derece yıkıcı olmakla birlikte, kendisini üreten ekonomiyle aynı çelişkilerin yapısal yükünü de taşımaktadır; bu da, daha derin toplumsal krizler ve potansiyel kitlesel muhalefetle karşı karşıya kaldığında, savunduğu sistemin sınırlarını ve istikrarsızlıklarını kendi içinde taşıdığını göstermektedir

Kitlesel askere alma sürecinde savaş harcamaları, ekonomik kriz ve toplumsal kargaşa arasındaki bağlantı, tarihsel bir öncülü vardır. Vietnam Savaşı, askeri harcamaların artarken vergilerin geride kalmasıyla 1960'ların sonlarındaki mali ve parasal istikrarsızlığa önemli ölçüde katkıda bulunmuş, enflasyonu körüklemiş ve 1971'de Bretton Woods düzeninin çöküşünden önce uluslararası para sisteminin istikrarsızlaşmasına yardımcı olmuştur. Önceki yüzyıllarda da benzer baskılar devrimci krizlere katkıda bulunmuştur. Fransız monarşisinin Yedi Yıl Savaşları ve Amerikan Bağımsızlık Savaşı sırasında biriktirdiği devasa borçlar, devlet maliyesini felç etti ve 1789 ayaklanmalarının çıkmasına katkıda bulundu. En çarpıcı örnek ise, askeri harcamalar, ekonomik çöküş ve kitlesel kayıpların çarlık rejimini parçaladığı ve işçileri ve askerleri radikalleş-tirdiği Birinci Dünya Savaşı felaketinden doğan 1917 Rus Devrimi'dir.

Kitlesel savaş, başlangıçta toplumu devletin otoritesi altında disipline eder, ancak aynı zamanda egemen sınıflar için tehlikeli bir çelişki de yaratır: daha sonra otoritesine meydan okuyabilecek olan nüfusu silahlandırır ve eğitir. İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerikan burjuvazisi, çatışmayı faşizme karşı kolektif bir mücadele olarak sunarak nispeten güçlü bir ideolojik uyumu sürdürmeyi başardı. Buna karşılık, Vietnam Savaşı, toplumun bir bütün olarak savunulmasından ziyade jeopolitik avantaj elde etmek için yürütülen bir sömürge müdahalesi olarak giderek daha fazla görünmeye başladı. Kayıplar arttıkça ve yaşam standartları durgunlaştıkça, sınıf çelişkileri yurt içinde ve silahlı kuvvetlerin kendi içinde açık bir muhalefete yol açtı. Binlerce firar, emir reddi ve subaylara yönelik "fragging" olayı, saflar içindeki derin moral bozukluğunu ve sınıf çelişkilerini ortaya çıkardı. Bu deneyim, Amerikan egemen sınıfını kitlesel askere alma sisteminden vazgeçip onu bugün var olan profesyonel gönüllü orduyla değiştirmeye ikna etti.

Bugün ABD burjuvazisi o kadar kibirli ve çökmüş bir halde ki, çatışmalarını toplumun geneline haklı göstermek için hiçbir çaba sarf etmemektedir; ancak işçi kitleleri uzun uykularından uyandıklarında, tam da bu kibir ve proletaryanın nihai yenilgisine dair sahte kesinlik, bir gün onların çöküşüne katkıda bulunacaktır.

### **Kapitalizm Ölecek ve Proletarya Onun Mezar Kazıcısı Olacak**

Mevcut bağlamda, İran'daki savaş, aşırı üretim, yoğunlaşan rekabet ve düşen kâr oranına dayanan küresel kapitalizmin derinleşen çelişkilerinin bir ifadesi olarak anlaşılmalıdır. Yukarıdaki analizde de görüldüğü gibi, petrol, üretimin kontrolü, Hürmüz Boğazı gibi nakliye darboğazları ve Asya pazarlarına erişim üzerindeki mücadele, emperyalistler arası rekabetin merkezine yerleşmiştir. Bu çatışma, sadece jeopolitik manevraları değil, rekabet halindeki kapitalist güçlerin, pazarların ve kaynakların şiddet yoluyla yeniden dağıtılması yoluyla ekonomik durgunluğu çözmeye girişimini de yansıtmaktadır. Aynı zamanda, savaş, dünyadaki tüm devletlerin artan kamu borcu arka planında gelişmektedir; askeri harcamalar tekellere kâr sağlarken, kapitalist devletleri karşı-devrimci sosyal programlara ayrılan fonları azaltmaya ve işçi sınıfına yönelik saldırılarını artırmaya zorlamakta, böylece kaçınılmaz olarak küresel sınıf mücadelesinin kitlesel bir şekilde yeniden canlanmasına yol açacak toplumsal çelişkileri yoğunlaştırmaktadır.

Tarihsel olarak kapitalizm, krizleri savaş yoluyla aşmaya çalışmıştır, ancak bu her zaman muazzam bir finansal genişlemeyi gerektirmiştir. İkinci Dünya Savaşı sırasında ABD, muazzam borç birikimi, savaş bonusu kampanyaları ve devlet yönlendirmeli ekonomik seferberlik yoluyla eşi görülmemiş düzeyde harcamaları sürdürebilmiş, savaş sonrası düzen ise küresel finansı dolar ve ABD kredisi etrafında yeniden düzenleyen Bretton Woods sisteminin kurulmasıyla istikrara kavuşturulmuştur. Bu çerçevede, on yıllar süren genişlemenin temelini oluşturmuş ve uluslararası bankacılık sisteminin artan borç seviyelerini emip dolaşıma sokmasına olanak sağlamıştır. Ancak bu sistemin kendisi artık tükenme belirtileri göstermektedir: Bir zamanlar toparlanmayı mümkün kılan mekanizmalar, artık gerginlik kaynakları haline gelmiştir; çünkü borç, buna karşılık gelen üretken büyüme olmadan birikmekte ve küresel kapitalizmin finansal mimarisi giderek sınırlarına ulaşmaktadır.

Günümüzde, bir zamanlar büyük ölçekli savaş zamanı genişlemesini finansal ve maddi olarak mümkün kılan koşullar temelden aşınmıştır. İkinci Dünya Savaşı sırasında ABD, tam ekonomik seferberlik koşulları altında, savaş tahvili satışları, kitlesel vergilendirme, açık harcamalar ve Federal Rezerv'den gelen doğrudan parasal destekten oluşan koordineli bir sistem aracılığıyla muazzam bir savaş çabasını sürdürebilmişti. Toplam maliyetlerin yaklaşık %40-50'si sadece savaş tahvilleriyle finanse edilirken, 1942 Gelir Yasası gibi önlemler gelir vergisini kitlesel bir vergiye dönüştürdü ve en yüksek marjinal oranları %90'ın üzerine çıkardı. Federal harcamalar 1940'ta GSYİH'nin yaklaşık %10'undan 1945'te %40'ın üzerine çıktı ve toplam borç GSYİH'nin yaklaşık %40'ından %120'sine yükseldi. Önemli olan, bunun belirli tarihsel koşullar sayesinde mümkün olmasıydı: Büyük Buhran'dan kalan kullanılmayan sanayi kapasitesi, devlet borcuna yönlendirilebilen yüksek bir yurt içi tasarruf oranı, enflasyonu bastırmak için sıkı karne sistemi ve fiyat kontrolleri ve sivil üretimi hızla askeri üretime dönüştürebilen bir imalat tabanı. Ardından gelen Bretton Woods sistemi, bu modeli uluslararası düzeyde kurumsallaştırarak ABD'nin finansal hâkimiyetini pekiştirdi ve savaş sonrası dönemde kredinin küresel genişlemesini mümkün kıldı.

Buna karşılık, günümüz devletleri yeni çatışmalara çok daha zayıf bir konumdan giriyor. Bugün ABD, barış zamanında bile GSYİH'nin %100'ü veya üzerinde bir borç yükü taşıyor; bu da, benzer bir savaş zamanı

artışının borcu eşi görülmemiş seviyelere çıkaracağı anlamına geliyor. Ekonomi, hane halkları, şirketler ve hükümet genelinde yüksek borç yükü altında ve bu da savaş tahvili borçlanmaları yoluyla genişleme için çok daha az alan bırakıyor. Hane halkı, şirketler ve hükümetin toplam ABD borcunun GSYİH'nin yaklaşık %100-120'si civarında olduğu İkinci Dünya Savaşı döneminden farklı olarak, bugün bu oran GSYİH'nin yaklaşık %250-300'ünü aşmaktadır. Bu da tüm ekonominin zaten yüksek borç yükü altında olduğu ve finansal istikrarı riske atmadan ek büyük ölçekli borçlanmayı sürdürme kapasitesinin çok daha az olduğu anlamına gelmektedir.

Önümüzdeki birkaç yıl içinde devlet borçlarının büyük bir kısmı vadesi dolacağından, hükümetler başlangıçta son derece düşük faiz oranlarıyla ihraç edilen borçları, şu anki çok daha yüksek faiz oranlarıyla yeniden finanse etmek zorunda kalmakta ve bu da borçlanma maliyetlerini önemli ölçüde artırmaktadır. Son küresel borç verilerine göre, gelişmiş ve gelişmekte olan ekonomilerdeki devlet borçlarının yaklaşık %40-50'si 2027 yılına kadar vadesi dolacak; bu da trilyonlarca doların çok daha pahalı bir finansal ortamda yeniden finanse edilmesi gerektiği anlamına gelmektedir. Aynı zamanda, birçok büyük ekonomi hâlihazırda kalıcı bütçe açıkları vermektedir; bu nedenle, şu anda yıllık on milyarlarca, hatta yüz milyarlarca dolara ulaşan artan faiz ödemeleri, gelirlerden ziyade ek borçlanma yoluyla finanse edilmektedir. Bu durum bir çığır açan etki yaratmaktadır: hükümetler, yatırım yapmak veya büyümeyi canlandırmak için değil, sadece mevcut yükümlülüklerin faizini ödemek için giderek daha fazla yeni borç ihraç etmektedir. Borç seviyeleri yükseldikçe ve yeniden finansman maliyetleri arttıkça, kredi verenler algılanan riski telafi etmek için daha yüksek getiri talep etmeye başlıyor ve bu da borçlanma maliyetlerini daha da artırıyor. Buna karşılık, daha yüksek faiz oranları mali dengeleri kötüleştirerek daha fazla borçlanmaya zorluyor. Genellikle "borç ölüm sarmalı" olarak tanımlanan bu geri besleme döngüsü, kredi piyasalarının bir devletin geri ödeme kabiliyetinden şüphe etmeye başladığı bir dönüm noktasına ulaşabilir ve bu da yeniden finansmanı aşırı pahalı hale getirir ya da tamamen imkânsız kılar. Bu aşamada, gelişmiş kapitalist ekonomiler bile, modern istikrar yerine tarihsel olarak büyük sistemik çöküşlerle ilişkilendirilen koşullarla karşı karşıya kalabilir; bu koşullar, I. Dünya Savaşı sonrası borç krizleri, Weimar Almanya'sındaki hiperenflasyon veya Büyük Buhran'daki yaygın temerrütler ve para birimi çöküşleri gibi önceki krizlerde görülmüştür. Bu dönemlerde,

sürdürülemez borç yükü ve artan borçlanma maliyetleriyle karşı karşıya kalan hükümetler, sert kemer sıkma politikalarına zorlanmış, hızlı para birimi devalüasyonu yaşamış veya yükümlülüklerini tamamen yerine getirmemişlerdir. Bir zamanlar "daha az gelişmiş" veya daha önceki kapitalist aşamaların özelliği olarak görülen devlet iflası, kredilerin çöküşü ve ciddi toplumsal bozulma, borç dinamikleri kontrolden çıktığında gelişmiş ekonomiler için bile gerçek bir olasılık olarak yeniden ortaya çıkmaktadır.

Daha derin bir düzeyde, savaşa yönelim, sermayenin krizini üretken yatırım yoluyla çözemediğini yansıtmaktadır. Enerji dahil olmak üzere kilit sektörlerdeki kapasite fazlası ve zayıf etkin talep, kârlı genişlemeyi kısıtlamakta ve sermayeyi spekülasyon, finansallaşma ve nihayetinde militarizmde alternatif çıkış yolları aramaya yöneltmektedir. İran'daki savaş, üretimi keşintiye uğratarak ve fiyatları yükselterek petrol piyasasındaki rekabet baskılarını geçici olarak hafifletiyor, ancak bunu küresel ekonomiyi daha da istikrarsızlaştırma pahasına yapıyor. Savaş, aşırı üretimin çelişkilerini aşmak yerine, belirli bağlamlarda bunları yoğunlaştırabilir, kaynakları yıkıma yönlendirirken gelecekteki birikimin üzerine binen borç yükünü artırabilir.

Son olarak, bu krizin toplumsal boyutu şimdiden görünür hale gelmiştir. Savaşın patlak vermesinden önce İran proletaryası arasında yükselen huzursuzluk, gelecekteki proleter yenilgiciliğin kömür madenindeki kanarya görevi görmektedir. Ekonomik baskılar artarken ve devletler kemer sıkma, enflasyon ve açık baskı yoluyla krizin maliyetini işçi sınıfına yükledikçe, gelecekte yeni sınıf mücadelesi dalgalarının ortaya çıkması için koşullar yaratılmaktadır. Friedrich Engels'in 1. Dünya Savaşı öncesinde öngörülü bir şekilde uyardığı gibi, "Bir dünya savaşı... devletlerin iflasına ve o kadar genel bir tükenmeye yol açacak ki, işçi sınıfının nihai zaferi için koşullar yaratılacaktır." Aşırı üretim tarafından yönlendirilen ancak sürdürülemez borçlarla finanse edilen emperyalist çatışmanın mevcut gidışı, bu nedenle istikrara değil, küresel ölçekte ekonomik kriz ile sınıf çatışmasının giderek artan bir şekilde birleşmesine işaret etmektedir. Şu anda yoğunlaşan emperyalistler arası savaş ve rekabet dalgası, ancak yoğunlaşan ekonomik ve sosyal çelişkilerle karşılaşılacaktır. Burjuvazinin giderek artan yıkıcı güçlerine ve sürekli büyüyen totaliter devlet aygıtlarına rağmen, sermayenin nihayetinde kendi yıkımının tohumlarını ektiği gerçeğinden kaçamazlar; çünkü sermaye, onları bir yandan açık emperyalistler arası savaşta proleter

kitleleri yeniden silahlandırmaya zorlarken, diğer yandan dünya ekonomileri kaosa sürüklenirken daha büyük bir sınıf mücadelesini doğurmaktadır.

## **Körfez Monarşileri: ABD Emperyalizmi İçin Kurbanlık Koyunlar**

Hürmüz Boğazı'ndaki nakliye şokunun en büyük kaybedenleri Suudi Arabistan ve daha geniş anlamda Körfez petrol üreticileridir. Savaş nedeniyle fiziksel olarak kesintiye uğrayan, askeri açıdan savunmasız kalan ve ticari açıdan mahsur kalan sistem, onların ihracat sistemidir. Boğaz normalde günde yaklaşık 20 milyon varil petrol taşımaktadır; bu, küresel petrol tüketiminin yaklaşık beşte birini ve deniz yoluyla yapılan petrol ticaretinin yaklaşık dörtte birini oluşturmaktadır. Çatışma tırmandığında, bu darboğazdan geçen akış dramatik bir şekilde çöktü ve kesintinin zirve yaptığı dönemde tanker trafiği yüzde 80'den fazla düştü. Suudi Arabistan, bu koridora bağımlı en büyük ihracatçıdır ve Hürmüz'den geçen ham petrol sevkiyatlarının yaklaşık yüzde 37'sini oluşturur; onu Irak, BAE, İran ve Kuveyt izlemektedir. Deniz taşımacılığına ve enerji altyapısına yönelik saldırılar Körfez'e yayılırken, bölgenin ihracat sistemi fiilen bir savaş alanına dönüştü. Suudi Aramco, uzun süreli bir kapatmanın küresel petrol piyasaları için "felaket sonuçları" doğuracağı konusunda uyarıda bulundu (bununla kendi piyasalarını kastettikleri anlaşılıyor) ve Körfez hükümetleri, Washington'un enerji ihracatlarının güvenliğini garanti etmesi gereken uzun süredir devam eden düzenlemeyi açıkça sorgulamaya başladı. Deniz konvoyu sistemlerine yönelik öneriler bile normal tanker trafiğinin sadece bir kısmını (%10) geri getirebilecek ve bölgenin taşıyabileceği ham petrol miktarı üzerinde ciddi bir fiziksel sınırlama yaratacaktır. Suudi Arabistan, bazı ihracatını Doğu-Batı boru hattı üzerinden Hürmüz'ü tamamen atlayarak Kızıldeniz'deki Yanbu limanına yönlendirmeye çalıştı, ancak sistem günde sadece yaklaşık 5 milyon varil taşıyabiliyor; bu, krallığın günde yaklaşık 7-8 milyon varil olan normal ihracat kapasitesinin çok altında. Sonuç olarak, bu boru hattı ağının maksimum düzeyde kullanılması durumunda bile, Körfez petrol üretiminin büyük bir kısmı savaşın yarattığı darboğazın arkasında fiilen mahsur kalıyor.

Körfez üretimi kısıtlanırken, rakip üreticiler ya satışlarına devam ediyor ya da bu boşluğu doldurmak için pozisyon alıyor. Rusya, yüksek fiyatlar ve değişen ticaret akışlarının Asyalı alıcılara yönelik ihracatını artırmasıyla enerji gelirlerinde bir artış gördü. İran, savaşın merkezinde olmasına rağmen ham petrol ihracatına devam etmiştir. İran petrol ihracatının yaklaşık %90'ını gerçekleştiren ve günde 2 milyon varile kadar yükleme kapasitesine sahip olan Kharg Adası'ndaki ana ihracat merkezi, başta Çin olmak üzere uluslararası pazarlara ulaşan sevkiyatlar için hâlâ kritik öneme sahiptir. Gösterdiğimiz gibi, ABD de bu kesintiden yararlanacak konumdadır. Savaş öncesinde üretimin düşeceğini öngören hükümet tahminleri, artık yüksek fiyatların ek sondajları teşvik etmesiyle 2027 yılına kadar üretimin günde yaklaşık 13,8 milyon varile çıkmasını bekliyor.

ABD sermaye piyasaları bu değişime şimdiden tepki gösteriyor. Finans kurumları, on yılın ilerleyen dönemlerinde teslim edilmesi planlanan yeni tanker kapasitesine yatırım yapıyor ve Washington, petrol sevkiyatlarının riskli sularda devam etmesini sağlamak için milyarlarca dolarlık bir sigorta programı oluşturdu. Buna bir örnek, JP Morgan ile bağlantılı kuruluşların Güney Kore'deki Samsung Heavy Industries'e üç yeni Suezmax ham petrol tankeri siparişi verdiği ve bu gemilerin Şubat 2029'a kadar teslim edilmesi beklendiği yönündeki haberlerdir. Sektör raporları, bu anlaşmanın, "uzun vadeli jeopolitik gerilimler ve daralan nakliye arzı"nın, en savunmasız Körfez rotalarının dışında petrol taşıyabilen büyük ham petrol tankerlerine olan talebi sürdüreceği beklentisini yansıttığını belirtmiştir. Aynı zamanda ABD hükümeti, Hürmüz Boğazı gibi tehlikeli sularda tanker trafiğini istikrara kavuşturmak için 20 milyar dolarlık bir deniz sigortası ve reasürans programını destekledi. Bu adımlar bir arada değerlendirildiğinde, büyük finansal aktörlerin bu aksaklığı kısa süreli bir kriz olarak görmedikleri, aksine küresel petrol akışlarının Körfez dışındaki tedarikçilerin pazar paylarını genişletmelerine yetecek kadar uzun süre istikrarsız kalacağı varsayımıyla sermaye tahsis ettikleri anlaşılıyor.

Analistler, çatışmanın Körfez ülkelerinde günlük yaklaşık 10 milyon varil üretim kaybına yol açtığını tahmin ediyor; bu, modern petrol piyasalarında görülen en büyük kesintilerden biri. Büyük petrol sahalarının yeniden faaliyete geçirilmesi karmaşık ve riskli

olabileceğinden, bazı kuyular çatışma sona erdikten sonra bile eski verimliliklerine asla geri dönemeyebilir. Aslında, jeopolitik kesintiler kısa vadeli bir ihracat engelini küresel petrol kapasitesinde uzun vadeli bir azalmaya dönüştürebilir, arzı sıkılaştırarak dünya çapında enerjinin taban fiyatını yükseltebilir.

Asya, Körfez petrolüne olan talebi domine ettiği için riskler çok büyüktür. Hürmüz Boğazı'ndan sevk edilen ham petrolün yaklaşık %90'ı Asya pazarlarına yöneliktir; Çin tek başına toplamın yaklaşık %38'ini, Hindistan ise yaklaşık %15'ini almaktadır. Hindistan'ın Orta Doğu petrolüne bağımlılığı, onu İran savaşından kaynaklanan aksaklıklara karşı özellikle savunmasız hale getiriyor. Ülke günde yaklaşık 5 milyon varil petrol tüketiyor ve ham petrolünün yaklaşık %80–85'ini ithal ediyor; bu ithalatın yaklaşık %55–60'ı Basra Körfezi üreticilerinden geliyor.

İran çatışması nedeniyle Körfez'den gelen arzın belirsizliği artarken, ABD'li yetkililer ve enerji şirketleri Hindistan'ın ithalat pazarından daha büyük bir pay almaya çalışıyor. Bu durum, ülkenin günlük yaklaşık 3 milyon varil Orta Doğu ham petrol ithalatının bir kısmını ABD'nin ihracatına yönlendirebilir. ABD, 2025'in ilk yarısında Hindistan'ın yaklaşık 4,5 milyar dolarlık alımını zaten ele geçirmiştir. Rusya'nın “gölge filo tankerlerine” yönelik yaptırımların giderek sıkılaştırılmasıyla birlikte, Hindistan'ın ABD'den yaptığı ithalatın bir önceki yıla göre %24 artmasına katkıda bulunmuştur.

On yıllardır enerji sisteminin siyasi temeli, Körfez petrolünün, özellikle de Suudi ihracatının büyük ölçüde ABD doları cinsinden satıldığı ve Amerikan finans piyasaları aracılığıyla geri dönüştürüldüğü petrodolar düzenlemesine dayanıyordu. Ancak kaya gazı üretiminin yükselişi bu dengeyi değiştirdi. ABD, hem önemli bir petrol ihracatçısı hem de dünyanın en büyük sıvılaştırılmış doğal gaz ihracatçısı haline geldi; bu da onu, bir zamanlar ABD liderliğindeki enerji düzeninin belkemiğini oluşturan Körfez üreticileriyle doğrudan rekabet haline getirdi. Elbette kapitalist rekabette, dünyanın piyasa koşulları etrafında kurulan ittifaklar, üretim yapısı değiştiğinde hızla rekabete yol açabilir.

Suudi Arabistan, siyasi ve ekonomik ilişkilerini çeşitlendirerek bu değişen manzaraya yanıt verdi. Çin, Körfez ham petrolünün en büyük alıcısı ve bölgede

giderek artan bir diplomatik aktör haline geldi; 2023'teki Suudi-İran yakınlaşmasında arabuluculuk yaptı.

Tıpkı İran'ın emri altında Hamas ve İslami Cihatçı grup tarafından gerçekleştirilen 7 Ekim 2023 katliamının, İsrail ile BAE arasındaki İbrahim Anlaşmalarını ve bunların olası uzatılmasını koparmayı amaçladığı gibi, bugün ABD ve İsrail'in İran'a karşı savaşı da, diğer şeylerin yanı sıra, Çin emperyalizminin desteklediği İran ile Suudi Arabistan arasındaki ilişkileri koparmayı amaçlamaktadır. Belki de BAE'nin İbrahim Anlaşmalarına bağlı kalması, en azından savaşın ilk haftasında İran'ın bu ülkeye karşı İsrail'e karşı olduğundan daha fazla füze ve insansız hava aracı fırlatmasının nedenidir.

Çatışma ABD petrol endüstrisine fayda sağlarken, her ülke için farklı ölçülerde de olsa Körfez ülkelere de zarar vermektedir. Sadece Suudi Arabistan'ın, savaş öncesindeki günlük 10–10,9 milyon varilden, günlük yaklaşık 2–2,5 milyon varil kadar üretimini azalttığı bildiriliyor. Birleşik Arap Emirlikleri, Kuveyt ve Irak da üretimini düşürdü ve böylece bölgedeki toplam üretim azalması günlük 5 milyon varilin üzerine çıktı. Körfez ihracatı azalırken, bölge dışındaki üreticiler, özellikle ABD, Rusya ve hatta İran'ın kendisi, bu boşluğu doldurmaya hazır durumda.

Daha geniş bir ekonomik perspektiften bakıldığında, İran'daki savaş, yoğun rekabet ve dönemsel arz fazlasıyla karakterize edilen küresel enerji piyasasının baskılarını yansıtmaktadır. Dünya üretiminin günlük 100 milyon varili aşması ve büyük üreticilerin en hızlı büyüyen Asya pazarlarına erişim için mücadele etmesi nedeniyle, jeopolitik çatışma ticari rekabetle giderek daha fazla kesişmektedir. Bu nedenle, nakliye rotaları, yaptırımlar ve enerji diplomasisi konusundaki mücadele, yalnızca bölgesel bir anlaşmazlık değil, kapitalizmin kâr oranlarını korumak için çaresizce çabalarken dünya çapında süren emperyalist çatışmaları şekillendiren tekelleri dinamiklerin temel olarak şekillendirdiği dünya ekonomisindeki gelecekteki petrol akışını kimin kontrol edeceği konusundaki daha geniş bir mücadelenin parçasıdır.

## İran Savaşının Hazırlıkları: Küresel Yaptırım Rejimi

ABD'de savaşın ilk günlerinde liberaller, İran'a karşı savaşın uydurma olduğunu ve sadece oy kullanan cahil kitlelerin dikkatini Trump'ın Epstein dosyalarıyla ilgili kişisel siyasi sorunlarından uzaklaştırmak için başlatıldığını halka inandırmak için kafa karıştırıcı rollerini oynarken, iktidardaki burjuva fraksiyonu, kendi çıplak kâr çıkarlarını ilerletmekten başka hiçbir gerçek gerekçeyle savaşını meşrulaştırmak için ciddi bir çaba göstermiyor. Gerçek şu ki, İran savaşı, ABD'nin yabancı petrol üreticisi ülkelere karşı yıllardır süren ve giderek tırmanan yaptırımlar ile rakiplerinin petrolünün dünya çapında nakliyesini düzenlemek ve kontrol etmek için ABD silahlı kuvvetlerinin artan kullanımı arasındaki çatışmanın yalnızca en son gelişmesidir. Ukrayna'daki emperyalistler arası savaş ile ABD'nin Rus emperyalizmiyle olan kavgası arasındaki bağlantı, Venezuela ve İran'a yönelik son saldırılarla birlikte, yıllardır Çin'in endüstriyel gücünün büyümesini besleyen ve şimdi de Hindistan için aynısını yapmayı teklif eden bu petrol üreticisi ülkeleri kesintiye uğratma arayışı altında bir araya gelmektedir. ABD emperyalizminin endüstriyel gücü azalırken, egemen finansal güç statüsünü korumak için egemen petrol üreticisi ve askeri güç olarak kendini öne çıkarmayı amaçlamaktadır.

ABD, Almanya ile birlikte 2008 krizinden önce sanayi üretiminin zirvesine ulaşan ve bunu aşan tek ülkeydi. Bu, artan petrol üretimi sayesinde oldu. ABD imalat üretim endeksi hiçbir zaman kriz öncesi seviyesine geri dönmedi. Ancak toparlanan Almanya, Ukrayna'daki savaşın sanayi ve imalat gücüne darbe vurduğunu gördü.

Trump'ın ikinci döneminin başında, tüketicilerin satın alma gücünü desteklemek ve enflasyonu dengelemek için küresel petrol fiyatlarının düşmesini teşvik etti. ABD Enerji Enformasyon İdaresi'ne göre, 2025 yılında ABD üretimi günlük 13,6 milyon varil ile rekor seviyeye ulaşmış olsa da, ihracat yaklaşık %3 düşüşle günlük 4,0 milyon varile geriledi; bunun nedeni kısmen, Stratejik Petrol Rezervi'ni yeniden doldurmak için ABD'de daha fazla ham petrol kalmasıydı. Aynı zamanda, petrol yöneticileri, şist sondajının genişletilmesini haklı çıkarmak için varil başına yaklaşık 70-80 doların üzerindeki fiyatların gerekli olduğunu savundu; bu, yüksek fiyatların yeni sondajları teşvik ederek sonunda arzı artırıp fiyatları aşağıya çekerken,

düşük fiyatların ise döngü yeniden başlamadan önce iflaslara ve konsolidasyona yol açtığı petrol endüstrisinin döngüsel yapısını yansıtıyordu. 2025 yılı boyunca, İran ve Venezuela'dan artan ihracat, küresel arzı artırdı ve önemli pazarlarda ABD ham petrolüyle rekabet etti; buna, yaptırımları atlatan bir "gölge tanker filosu"nun genişlemesi ve Rusya'nın Ukrayna işgaliyle bağlantılı değişen ticaret modelleri de yardımcı oldu; bu durum, küresel petrol akışlarını yeniden şekillendirdi ve Asya alıcılarına, özellikle Çin'e indirimli ham petrol satışlarını teşvik etti. Aynı zamanda, ABD deniz kuvvetleri kaynakları birden fazla cepheye yayılmış olduğundan denizde yaptırımların uygulanması zorlaştı; gümrük vergileri, rafineri bakım döngüleri ve Körfez Kıyısı ihracat terminallerindeki lojistik darboğazları nedeniyle zayıflayan küresel talep artışı ise, rekor düzeydeki yurt içi üretime rağmen ABD petrol ihracatının genişlemesini daha da sınırladı. Burada, ABD emperyalizminin Venezuela ve İran'daki petrol rakiplerine karşı ani saldırısının ekonomik teşvikini görebiliriz.

Trump yönetiminin, Obama tarafından müzakere edilen nükleer anlaşmadan çekildikten sonra 2018'de İran'a yeniden uyguladığı yaptırımlar, açıkça petrol sektörüne yönelikti ve ABD'li yetkililerin, artan Amerikan üretiminin Washington'a ekonomik baskı uygulamak için yeni bir özgürlük sağladığını savunduğu bir anda getirildi. Petrol, daha önceki yaptırımlarda da hedef alınmıştı; özellikle 2012'de uygulanan ve İran'ın ihracatını yaklaşık yarı yarıya azaltan ABD ve AB önlemleri. Ancak 2018 kampanyası, İran'ın ana devlet gelir kaynağını kesmek için yenilenen bir çabayı işaret ediyordu. Yaptırımları açıklarken Donald Trump, İran'ın petrol ihracatını "sıfıra" indirmeyi hedefleyen "en üst düzey ekonomik yaptırımlar" sözü verdi. ABD'li yetkililer, artan Amerikan petrol ve gaz üretiminin stratejik manzarayı değiştirdiğini ve Washington'un arz krizlerini tetiklemeden rakip üreticilere yaptırım uygulamasına olanak tanıdığını savundu. Bu çerçevede, "maksimum baskı" kampanyası sadece İran'ın nükleer programı konusunda taviz koparmayı değil, aynı zamanda küresel pazarlardan önemli bir ihracatçıyı küçültmeyi ve uluslararası enerji piyasasında ABD ve müttefik üreticilerin rolünü güçlendirmeyi amaçladı.

İran'ın petrol ihracatı, 2018'de ABD yaptırımlarının yeniden uygulanmasının ardından çöktü ve 2020-2021 yıllarında günlük yaklaşık 200.000-300.000 varil ile en düşük seviyelerine ulaştı; günlük 2 milyon varilden

veya küresel petrol pazar payının %5'inden %1'in altına düştü. Takip eden yıllarda ihracat yavaş yavaş toparlandı; önce 2021'e kadar günde yaklaşık 600.000-800.000 varile ulaştı, ardından 2022'de Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmesinin ardından sıçradı ve sonunda 2024-2025'te günde yaklaşık 1,5-2,0 milyon varile tırmandı; bazı aylarda ise 2 milyon varile aştı. Bu toparlanmayı sağlayan temel faktörlerden biri, "gölge filonun" hızla genişlemesiydi. Rusya'nın 2022'den sonra Batı'nın petrol yaptırımlarını aşmak için kullanmaya başladığı bu lojistik ağlar, İran'ın ham petrolü geleneksel denizcilik ve finans sisteminin dışında taşımak için kullanabileceği çok daha büyük bir gemi, aracı ve ticaret yapısı havuzu da oluşturdu. Bu sevkiyatlar genellikle açık deniz tüccarları, bayrağı değiştirilmiş gemiler ve ham petrol türlerinin karıştırılmasını içeren karmaşık zincirler aracılığıyla gerçekleştiği için, yaptırım ihlallerini takip etmek ve kanıtlamak önemli ölçüde zorlaştı.

Batı hükümetleri, yaptırımların uygulanmasını kademeli olarak finansal cezalardan doğrudan deniz müdahalesine kadar tırmandırdı. ABD ve Avrupa ülkeleri, Rusya'nın enerji ticaretiyle bağlantılı yüzlerce gemiye yaptırım uyguladı, Avrupa limanlarında şüpheli gemileri alıkoydu ve yaptırım uygulanan ham petrolü taşıyan tankerleri hedef alan engelleme operasyonları gerçekleştirdi. Örneğin, Avrupa yetkilileri Baltık ve Kuzey Denizi limanlarında Rus petrolü taşıyan birkaç gölge filo tankerine el koyarken, ABD ise Karayipler ve Atlantik'te Venezüella ve İran petrol ihracatıyla bağlantılı gemileri takip edip ele geçirdi.

Yaptırımların uygulanması, hedef alınan ülkelere giderek artan oranda askeri tepkilere veya zorlayıcı deniz operasyonlarına yol açtı. Mali baskı, sigorta yasakları, bankacılık kısıtlamaları ve G7 fiyat tavanı, yavaş yavaş deniz devriyeleri ve rakip ülkelerin askeri güçleriyle çatışmaları içeren bir kampanyaya dönüştü.

2026 yılının Mart ayında ABD ve İsrail'in İran'a yönelik saldırısının başlamasına kadar, Basra Körfezi'nde aylarca süren ve giderek tırmanan deniz çatışmalarına sahne oldu. 5 Şubat 2026'da İran, Pers Körfezi'ndeki Farsi Adası yakınlarında iki yabancı petrol tankerini, yaklaşık 1 milyon litre yakıt kaçakçılığı yaptıkları iddiasıyla ele geçirdi ve on beş mürettebat üyesini gözaltına aldı; bu olay, gerginliğin tırmandığı bir dönemde ve ABD-İran nükleer müzakerelerinin yeniden başlamasından hemen önce meydana geldi. Daha önce, 3 Şubat 2026'da, birkaç çift İran Devrim Muhafızları sa-

vaş gemisi, Hürmüz Boğazı'nda ABD bayraklı bir tankere yaklaştı ve geminin bir ABD savaş gemisi tarafından uzaklaştırılmasına neden oldu. Bu olaylar, bölgenin önemli enerji koridorunu hedef alan bir dizi İran askeri gösterisiyle eş zamanlı olarak meydana geldi. İslam Devrim Muhafızları, 1-2 Şubat tarihlerinde Hürmüz Boğazı'nda canlı ateşli deniz tatbikatları düzenledi. Bunu, 16 Şubat'ta başlayan ve füzelerin ve insansız hava araçlarının test edildiği, güvenlik nedenleriyle su yolunun bazı kısımlarının geçici olarak kapatıldığı daha büyük çaplı bir tatbikat izledi. Küresel petrol ticaretinin yaklaşık %20'sinin geçtiği Boğaz, 17 Şubat'ta İran güçlerinin bu darboğazı kontrol etme kabiliyetlerini göstermek amacıyla tatbikatlar ve füze fırlatmaları gerçekleştirirken birkaç saatliğine kısmen kapatıldı.

İran'ın gemileri ele geçirmesi, deniz tatbikatları ve Hürmüz Boğazı'nın geçici olarak kapatılmasıyla birlikte, dünyanın en önemli petrol koridorlarından birinde yaşanan bu deniz çatışmaları, yaptırımların uygulanması ve askeri manevralar döngüsü, doğrudan çatışma riskini giderek artırdı ve tahmin edilebileceği gibi mevcut savaşa dönüştü.

## Tarih-Dışı Kürt Milliyetçiliğinin Tabutuna Bir Çivi Daha

EKP s. 16'da (Temmuz 2025) yayınlanan "PKK Kendini Tasfiye Ederken Kürt Sorunu Hala Çözumsuz" başlıklı yazımızda şöyle yazmıştık:

"Yeni bir Dünya Savaşı'na giden mevcut konjonktürde Türk Devleti hem kendisinin, hem Suriye'nin en büyük güvenlik açığını bu süreç ile gidermiş oluyor. Kürt milliyetçileri artık açık açık Türkiye'deki Kürtlerin Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin hizmetine gireceğini beyan ediyor, Suriye'deki Kürtlerin ise HTŞ'nin hizmetine girmesine itiraz edemiyor. Bu ortamda ne Türkiye'nin, ne Suriye'nin, ne de ABD'nin tartışmadığı tek bir nokta var: PKK'nın İran kolu PJAK. Kimse PJAK'ın silah bırakmasından bahsetmiyor. Silah yakma tiyatrosunun perde arkasında PKK'nın askeri gücü, Doğu Kürdistan'a aktarılacak gibi görünüyor. Böylelikle Kürt hançeri, ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda Türkiye'nin boğazından çekilmiş ve İran'ın boğazına dayanmış oluyor."

Geçen yaklaşık bir yıllık sürede gerçekleşen olayların tahlilimizi büyük ölçüde doğruladığını söyleyebiliriz. Bu yazıda bu olayları mercek altına alıp İran savaşıyla ortaya çıkan mevcut durumu tahlil edeceğiz.

## **Suriye ve Batı Kürdistan**

11 Mart 2025'te Suriye'deki HTŞ rejiminin lideri Colani ve PKK'nin Batı Kürdistan'daki silahlı kolu olan YPG'nin başını çektiği Suriye Demokratik Güçleri komutanı Mazlum Abdi, SDG'nin Suriye devletine entegrasyonunu öngören ilk anlaşmayı imzalamıştı. Entegrasyon tarihi 2025 olarak belirlenmişti. YPG tabanında ve bazı liderleri arasında anlaşmaya bir tür direniş göstermek fikri yaygın olduğu için ve İsrail'in de HTŞ'nin üstüne gittiği bir ortamda SDG anlaşmanın uygulanmasına ayak diremek yoluna gitti. HTŞ önce Halep Kürtlerine saldırmaya başladı, ardından başta Der Hafar ve Maskana ardından Tabqa ve güney Rakka gibi SDG mevzilerine saldırılar düzenledi ve SDG'nin çekilmesi üzerine Deyrizor'u ve Rakka'nın tamamını da kapsayan geniş bir bölgeyi kısa bir süre içinde ele geçirdi. SDG içindeki Arap unsurlar birbiri ardına Kürt milliyetçilerini terk ederek HTŞ'ye katıldılar.

Artık YPG'nin bir kılıfı olarak kalmış olan SDG 30 Ocak 2026'da kaybettiği tüm bölgeleri, tüm sınır karakollarını ve petrol kuyularını HTŞ'ye bırakan, askeri birimlerinin bireysel olarak Suriye ordusuna katılmasını ve tüm sivil kurumların kontrolünün Suriye devletine geçmesini öngören bir ateşkes ve entegrasyon anlaşması imzaladı. Hükümet güçleri Haseke ve Qamişlo'ya girdi. Böylelikle Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi'nin varlığı fiili ve hukuki olarak son bulmuş oldu. Anadilde eğitim hakkı bile tanınmazken Kürt milliyetçilerinin en önemli kazanımları, Haseke valisini ve Savunma Bakan Yardımcısı'nı belirlemek ve Türkiye'nin işgali altındaki Afrin'e ve Halep'in Şeyh Maksud mahallesine, yerinden edilmiş Kürt mültecilerin dönüşüydü.

Artık Suriye Devleti'nin bir parçası olan Kürt milliyetçileri, 13-15 Şubat'ta gerçekleşen 2026 Münih Güvenlik Konferansı'nda Suriye Dışişleri Bakanı Şabani'nin başkanlığındaki Suriye heyetinde yerlerini aldılar. Batı emperyalizminin önde gelen devletleri, Kürt milliyetçilerini, Batı Kürdistan gençlerinin yıllardır uğrunda öldüğü ılımlı özerklik davasını zorluk çıkarmadan sattıkları için sonunda toplantı salonlarında onlara yer vererek ödüllendirmişti.

## **Türkiye ve Kuzey Kürdistan**

Temmuz sonlarında Türk parlamentosunda çözüm sürecine ilişkin bir Milli Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi Komisyonu kuruldu ve 5 Ağustos'ta ilk toplantısı gerçekleşti. Komisyon toplumun çeşitli kesimlerinden önde gelen kuruluşlarının temsilcileriyle – Kürt Hizbullahı'nın temsilcileri de dâhil – görüşmeler yapmaya başladı. 7 Ekim'de geleneksel faşist MHP'nin süreci başlatan lideri Devlet Bahçeli, komisyonun İmralı adasında tutuklu bulunan PKK lideri Abdullah Öcalan'la görüşmesini önerdi. Daha görüşme gerçekleşmeden PKK 26 Ekim'de Türkiye'den, 16 Kasım'da da Güney Kürdistan'ın Zap bölgesinden çekildiğini açıkladı. 17 Kasım'da Öcalan kendisi için "umut hakkı", yani cezasını çekmiş sayılıp serbest bırakılmayı talep etti. 24 Kasım'da AKP, MHP ve DEM Parti'den birer milletvekili, İmralı adasında Öcalan ile görüştüler. Öcalan görüşmede hem Türkiye hem Suriye Kürtleri için istediklerinin demokratik belediyeçiliğin önüne geçmediğini ifade etti.

Öcalan 30 Aralık 2025'te SDG'nin silah bırakıp Suriye Silahlı Kuvvetleri'ne entegre olması yönünde çağrıda bulundu. Suriye'deki çatışmalar Halep dışına sızarak sızamaz ilk açıklamasında Suriye'deki çatışmaların süreci baltaladığını ifade etti. Suriye'de entegrasyon anlaşmasına uyulmasının geciktirilmesi, kuşkusuz Öcalan'ın talimatlarına karşı geliştirilmiş bir taban ve kadro inisiyatifiydi. Öte yandan Kuzey Kürdistan'da olduğu gibi Batı Kürdistan'da da Kürt milliyetçisi hareketin tartışmasız lideri kabul edilen bu kişinin aldığı tutum, YPG'nin bir iskambil kule gibi HTŞ'nin ilk saldırısında pek direnemedi teslim olmasında kuşkusuz çok etkiliydi.

Kendi statüsünü Kürtlerin statüsü olarak süpr nitelendiren Öcalan, aynı zamanda "Türksüz Kürt, Kürtsüz Türk olmaz" diyerek, Türk devletinin onlarca yıldır sürdürdüğü bin yıllık kardeşlik ideolojisini Kürtlere içerden aşılacaktır. Öcalan'ın etkisi, kendisini önder sayan Kürt milliyetçisi hareketi Türk emperyalizminin bir aygıtı haline getirmektir. Buna karşın en ufak bir eşit yurttaşlık yanılması için dahi gerekli olan anadilde eğitim talebi hala tartışılmamaktadır.

## **İran ve Doğu Kürdistan**

28 Şubat 2026'da ABD ve İsrail'in İran'ı bombalamaya girişmesiyle başlayan İran savaşı, dikkatleri bu kez Doğu Kürdistan'a çekti. Doğu Kürdistan'daki Kürt milliyetçisi örgütler PJAK, İran KDP'si, Kürdistan

Emekçiler Komalası, PAK ve Xebat savaştan altı gün önce, 22 Şubat'ta İran Kürdistanı Siyasi Güçler Koalisyonu'nun kuruluşunu ilan etmişlerdi. 4 Mart'ta İran Kürdistanı Komala Partisi de koalisyona katıldı. Böylelikle Doğu Kürdistan'daki önde gelen Kürt milliyetçisi örgütlerin tümü birleşmiş oldular. Bu güçler arasında destekçi sayısı açısından İKDP öne çıkarken askeri güç açısından PJAK öne çıkıyor.

Savaşın başlamasının ardından Koalisyon İran Kürdistanı'nda ayaklanma çağrısı yaptı ve İran sınırları içindeki güçlerinin rejimle çatışma halinde olduğunu duyurdu. Buna karşı İran devleti Koalisyon güçlerinin Doğu Kürdistan'daki mevzilerini bombalamaya başladı. Sınırın ötesinde, Güney Kürdistan'da da CIA ve Mossad'ın binlerce Doğu Kürdistanlı askeri birliğe eğitim verdiği basına sızdı. Buna karşın İran, Irak sınırından Kürt milislerin ülkeye geçişini Güney Kürdistan'a karşı savaş sebebi sayacağını açıkladı.

Aslında İKDP lideri Mustafa Hijri ile bizzat telefonda görüşen Amerikan Başkanı Trump, başta "çok kullanışlı" olarak nitelendirdiği Kürtleri İran'a karşı öne sürmek fikrine sıcak bakıyor gibi görünüyordu. Öte yandan Irak'taki Güney Kürdistan Bölgesel Yönetimi, ABD ve İsrail'in mızrak başı olmaya razı olmadı. Bunun nedeni Güney Kürdistan'ın efendilerinin ilkeli barışseverliği değil, bir yanda İran'ın kendisi, diğer yanda İran yanlısı Irak devleti arasında ezilme tehlikesi. Dahası Talabani klanının yönettiği ve Güney Kürdistan'ın başat burjuva partilerinden olan YNK'nın İran'la iyi ilişkiler içerisinde olduğu biliniyor. Güney Kürdistan böylesi bir tutum alınca, diğer Kürt siyasi partileri de bu tutumu ister istemez takip ettiler ve savaşa girmeyeceklerini açıkladılar. Bunun üzerine Trump Kürtleri savaşta şimdilik kullanmayacağını çünkü zarar görmelerini istemediğini ifade etti.

ABD ile İran arasındaki savaşın mevcut durumunda Kürt hançerinden daha etkili silahlar devrede olduğu için Kürtler şimdilik savaşta yer almıyorlar. Buna karşın Doğu Kürdistan'da geniş çapta bir silahlı mücadelenin daha yeni başladığı söylenebilir.

### **Kürt Sorununa Enternasyonalist Çözüm**

Ne burjuva Kürt milliyetçisi parti liderleri ve Kürtleri onlarca yıldır ezen burjuva devletler arasındaki gizli pazarlıklar, ne de Kürt işçi gençlerin Arap, Türk ve İranlı işçi gençlerle savaşması Kürt sorununa gerçek bir çözüm getirebilir.

Olaylar tekrar tekrar göstermiştir ve göstermektedir ki Kürt sorununun küresel ve bölgesel emperyalist güçlerin güdümünde, burjuva, yani milli ve demokratik, bir çözümü uzun süredir mümkün değildir.

Kürt sorununun tek çözümü sınıf mücadelesinden geçmektedir. Kürdistan proletaryası, işçi konseylerinin kuruluşunu içeren tarihsel sınıf mücadelesi deneyimlerine sarımalı ve Türk, Arap ve İran proletaryalarıyla birlikte sınıf sendikalarını yeniden inşa etmelidir.

Bugün Kürt sorununa dair hem gerçekten enternasyonalist bir çözümü savunan, hem de her tür ulusal baskıya karşı çıkan tek bir siyasi parti vardır, o da Enternasyonal Komünist Partisi'dir. Tüm Orta Doğu ve dünya proletaryası gibi Kürdistan proletaryasının kuruluşu da partisini bulmaktan, partisinin liderliğinde sınıf kardeşleriyle birlikte sınıf kavgasına atılmaktan geçmektedir.

## **Aşırı Derecede Sansürlenmiş Epstein Dosyaları, Yalnızca Proleter Devrimin Kökünden Söküp Atabileceği Suistimalleri Bir Kez Daha Ortaya Çıkartıyor**

Adalet Bakanlığı tarafından 2025 sonu ile Şubat 2026 arasında gizliliği kaldırılan 3,5 milyon belge, küresel burjuvazinin ve istihbarat teşkilatlarının "üst sınıf" pezevengi ve mali aracısı olan Epstein ile burjuvazinin suç ortaklığı ve gizli işbirliğinin, aşırı derecede sansürlenmiş bir başka kanıtıdır. Epstein, burjuvazinin ahlaksızlığının bir başka örneğidir; işçi sınıfı kadın ve çocuklarının sistematik sömürsü yoluyla ABD emperyalizmi ve İsrail alt-emperyalizminin istihbarat operasyonlarını kolaylaştırmakta ve uluslararası burjuvazinin üyeleri arasındaki finansal ve istihbarat anlaşmalarını düzenlemekte, operasyonlarını daha da güvence altına almak için şantaj kullanmaktadır. Bu büyük ölçüde sansürlenmiş dosyaların yayınlanması, burjuva seçim sirki içindeki hesaplı bir manevradır; kapitalizm olan temel baskı ve sömürü mekanizmasında hiçbir şeyi değiştirmeyecek, ancak kitlelerin merakını güvenli bir şekilde tatmin edecek ve özellikle zarar verici hiçbir şeyi ortaya çıkarmadan muhalif burjuva partisine karşı seçim puanları kazanma fırsatı sunacaktır. Devletin siyasi doğası, tüm burjuvazinin ortak işlerini yönetmek için bir komiteden ibarettir ve bu dosyalar, bu sınıfın üyelerinin bunu yapmak için

yaygın olarak kullandıkları acımasız, ahlaksız yöntemleri göstermektedir ve her zamanki işlerden başka bir şey değildir.

Epstein'ın hikayesi 1970'ler ve 80'lerde, Epstein'ın özel okul öğretmenliğinden 1980'de Bear Stearns'ın ortağı olmasına geçişiyle başladı; ancak 1981'de menkul kıymetler ihlali nedeniyle görevinden alındı. Epstein tek başına hareket etmedi, ancak Steven Hoffenberg gibi akıl hocalarının desteğiyle 1987'den 1993'e kadar Towers Financial Corporation'da 450 milyon dolarlık bir Ponzi şeması düzenledi. Bu dönemde, "şantaj kapitalisti" rolü, özellikle İran-Kontra esnasında yasadışı silah kaçakçılığı için kullanılan Southern Air Transport ağıyla bağlantılı uçaklara sahip olan Leslie Wexner aracılığıyla devletin istihbarat ihtiyaçlarıyla birleşmeye başladı. Bu dönem, Epstein'ın finansal dolandırıcılıktan elde ettiği ganimetleri, ABD emperyalist bloğu ve İsrail istihbaratı için bir operasyon üssü oluşturmak üzere kullanan bir "düzeltici" olarak işlevini pekiştirdi.

1990'lar ve 2000'lere gelindiğinde, bu altyapı devlet destekli gözetim ve jeopolitik aracılık için kalıcı bir tesise dönüştü. Epstein'ın 66. Cadde'deki Manhattan'daki konutu, İsrail'in BM Misyonu'nun güvenlik protokollerini doğrudan kurup yönettiği bir merkez haline geldi ve böylece bir cinsel kölelik mekânını fiilen İsrail devlet istihbaratının bir karakoluna dönüştürdü. 2014 ile 2017 yılları arasında bu ağ, Batı sermayesi ile bazı Hint burjuvazisi arasındaki uçurumu kapatmak için kullanıldı; özellikle milyarder Anil Ambani, Trump yönetiminin iç çevresiyle üst düzey toplantılar düzenlemek için Epstein'a mesaj attığında bu durum belirginleşti.

E-posta yazışmaları, çoğunlukla Doğu Avrupa ülkelerinden gelen ekonomik olarak yoksul kızların ve kadınların hayatlarının, iş anlaşmaları, işkence videoları hakkında şakalar, üstü kapalı şantaj tehditleri ve diğer tipik burjuva sohbetleriyle iç içe geçerek, mağazadaki gömlekler gibi alınıp satıldığına dair cezasızlığı da ortaya koyuyor. Bunların çoğunu zaten biliyorduk, ancak dosyalar, çok daha suçlayıcı olan kanıtların büyük çoğunluğunu gizlerken, bildiklerimizi birkaç ek ayrıntıyla daha da doğruluyor. 2026'da belgelerin yayınlanmasının ardından ortaya çıkan "gösteri mahkemeleri" ve istifalar, Dünya Ekonomik Forumu başkanı Børge Brende'nin istifası ve Andrew Mountbatten-Windsor'a yöneltilen kamu görevi suistimali suçlamaları da dâhil olmak üzere, işçi

sınıfına hakaret eden ve kapitalizmde işlerin yürüdüğü şekli hiç değiştirmeyen bir tiyatrodur. Bu aynı yöntemler ve suistimler şüphesiz bugün de burjuvazinin diğer aktörleri ve ağırları tarafından devam etmektedir.

Belgeler ayrıca, yüksek finans ile Epstein arasındaki yapısal ilişkinin, 2008'deki mahkûmiyetinden sonra yıllarca aktif kaldığını ortaya koymaktadır. Sansürlenmiş dosyalar, sansürün kurbanları korumak için yapıldığı iddialarına rağmen, sonuçta güçlü failerin isimlerini korurken, zaman zaman kurbanları ifşa etmektedir; burjuva "adalet" sisteminin, her zaman proletaryanın zararına olacak şekilde, yalnızca burjuvazinin mülkiyetini ve nüfuzunu korumakla ilgilendiği düşünüldüğünde, bu şaşırtıcı değildir.

Burjuva sınıfı, kendi çürümüşlüğüne asla kendi isteğiyle temizlemeyecektir, çünkü bu çürümüşlük, birikime yönelik "sonsuz" dürtüsünün bir sonucu ve sistemin doğasının bir yan ürünüdür. Seçim sirkine katılmak ya da "şeffaflık" adımları beklemek, işçileri efendilerine bağlamaya yarayan mazoşist bir yanılsamadır. On yıllardır Epstein'ı koruyan ve şimdi de onun işbirlikçilerini koruyan kurumlar, size saf bir çocukmuşsunuz gibi yalanlar söyleyerek oyunuzu veya güveninizi isteyen ve her gün daha fazla sömürülmenizi sağlayan kurumlarla aynıdır. İster sınıfın işyerinde sömürülmesi olsun, ister çocuklarının kaçakçılığı olsun, kapitalist sistem, içten ya da dıştan asla reform edilemeyecek ve tüm bu suistimallerin sona ermesi için tamamen kökünden sökülmesi gereken tam bir metalaştırma, birikim ve aşırı üretim mantığıyla işler.

Bu ahlaksızlık döngüsünü sona erdirmenin tek yolu, kapitalist devletin şiddetle yıkılması ve proletarya diktatörlüğünün kurulmasıdır; bu da ancak sınıf, patronlara karşı mücadelelerde çelik gibi sertleştiğinde, güçlü sınıf sendikaları halinde örgütlendiğinde ve partinin önderliğinde gerçekleşebilir. Sandığın sunduğu sahte seçenekleri reddetmeli ve üretim noktasında örgütlenerek, Epstein ve burjuvazideki onun gibiler gibi canavarları üreten, teşvik eden, mümkün kılan ve ödüllendiren sistemin kalbine darbe indirmeliyiz. Burjuva kurumlarına duyulan güvenin aşınması yeterli değildir; ancak bu, bazıları için bir başlangıç noktası, kapitalist iktidar yapısını ve tüm işbirlikçilerini ve uzantılarını süpürüp götürecektir büyüyen devrimci

ayaklanmanın bir girişi olabilir. Dünyanın işçileri, burjuvazinin “şeffaflık” adlı gülünç tiyatrosuna kanmayın, örgütlenin, partinin işini yapın ve bu çürümüş sisteme karşı uzun mücadele yoluna hazırlanın!

## Migros Depo İşçileri Grevi

Ocak 2026’da, Türkiye’nin önde gelen market zincirlerinden Migros’un depolarında grev kararı tekrar ilan edildi. Mücadeleci sendika DGD-Sen öncülüğünde grev kararı alan işçiler, 23 gün süren bir direnişin ardından 14 Şubat tarihinde kazanımlarla tamamladılar grevlerini.

Bu, DGD-Sen ve Migros işçilerinin ilk grevi değildi. 2022 yılında Migros’un Esenyurt’taki deposunda işçiler saatlik ücrete zam talebiyle greve çıkmış, greve çıkan 257 işçi işten çıkarılmıştı. Bu şekilde saatlik ücret zammına, işe geri alım talepleri eklenerek grev büyümüştü. 17 gün süren direnişin ardından hem işten çıkarılmış işçiler geri alınmış hem de işçilere prim dışı aylık zam yapılmıştı.

Bu grevden dört sene sonra, Ocak 2026 grevini tetikleyen süreç, devletin 2026 senesi sonu açıkladığı asgari ücrete yapılan yüzde 27’lik zam kararı ile başladı. Bu şekilde Türkiye’de asgari ücretin son zamlı hali 28.000 TL oldu. Unutmayalım ki Türkiye’de şu an açlık sınırı 33.000 TL, bir aile için yoksulluk sınırı ise 106.000 TL. Sermaye ve onun devleti, sömürdüğü emekçilerden elde ettiği karların üstünden semirirken, herhalde işçinin sadece hava ile beslendiği hülyasından yola çıkarak bu zamları yapıyor.

Bu %27 zam kararına paralel olarak Migros, şirkete ve ona bağlı taşeronlarda çalışan işçilere sanki bir lütufmuş gibi dayattığı yüzde 28 zam kararını açıkladı. Bu sefalet zamlarına karşı ise işçi, kararın açıklanmasının ardından işçiler grev kararını açıkladı ve 23 Ocak’ta grevine başlamış oldu. Sendika ve işçiler yüzde %28 zammı reddederek, ücretlerde %50’lik bir artış talep ediyordu.

İşçilerin iş bırakma eylemi ilkin İstanbul, İzmir, Adana illerinde baş gösterse de Migros’un Kocaeli, Bursa, Mersin, Diyarbakır, Erzurum ve Antalya’daki depolarına da ilerleyen günlerde yayıldı. Mücadelenin en kapsamlı halinde, toplam 10’na yakın ilde 14 deponun işçileri ortak bir grev yürütmekteydiler.

26 Ocak’ta Migros ilk geri adımını atarak 7,875 işçiyi kadroya aldı. Tabii bu geri adım işçilerin kurduğu direnişin bir sonucu olsa da şirket buradan stratejik bir fayda edinmeye çalışıyordu. İlk olarak bu kararı kurumsal bir kararmış gibi göstererek Migros, hem mücadelenin görünürlüğünü örtüyor hem de basit tavizlerle grevi sonlandırabileceğini umuyordu.

Burada süreçte şirket yalnız değildi. Migros’ta uzun zamandan beri bulunan ve sınıf mücadelesi ile uzaktan yakından ilgisi olmayan rejim sendikası Tez-Koop İş (Türk-İş) de grev kırıcı olarak sahadaydı. Başkanları kumarhanelerde makine başında ekran seyrederken, sendika Migros patronunun kullanışlı aparatı olarak hizmet verdi. Migros iş kolu kodunu değiştirerek DGD-Sen’li işçileri Tez-Koop İş’e kaydırmayı ve patron güdümünde bir anlaşma imzalatma planı çizdi ve Tez-Koop İş sendikası da sükût içinde yol verdi bu karara. Fakat işçiler, bu dayatmaya karşı grevi sürdürme kararı aldı direniş katlanarak devam etti.

Fakat patron karşı saldırıya atılmakta hiç zaman kaybetmedi ve kod 49’u kullanarak 141 işçiyi işten attı. Arkasını Kod 49’a (işçinin hatırlatılmasına rağmen görevlerini yapmamakta ısrar etmesi nedeniyle işverenin fesih etmesini sağlayan koddur) dayayarak eylemlerin iş düzenini ve operasyonel faaliyetlerin bozduğu bahanesiyle işten çıkarmalara başladı. Migros işçilere işten çıkarıldıklarını sadece kısa bir SMS mesajı ile ilettiği halde, ne SGK’da ne de e-Devlette işçilerin işten çıkarıldığı bilgisi girilmişti. Aynı zamanda Kocaeli’nde işten çıkarılan işçiler lojmanlarına girmeye çalıştıklarında aynı zamanda kaldıkları lojmanlardan da atıldıklarını öğrendiler.

31 Ocak’a geldiğimizde, DGD-Sen ve örgütlü işçiler, kendilerine bir aile olduklarını ima eden Migros’un patronu Özilhan’a bir sürpriz bir ziyareti düzenlemeye karar verdi. İşçiler ve sendika başkanları İstanbul Beykoz’daki işçinin çalınmış emeği ile inşa edilmiş villasının önünde mücadelenin taleplerini duyurmak için toplandılar. Özilhan ise bu aile ziyareti karşısında sermayenin kontrol ve baskı aleti olan polisler aracılığı ile villasını korumaya aldırttı ve aynı gün 100’e yakın işçi gözaltına alındı.

Sendika, baskı, yıldırma ve rejim sendikalarının patron yanlısı tavırlarına karşı geri adım atmıyordu. 14 depoda 5 bin civarı işçinin mücadelesi iş alanlarıyla da sınırlı kalmadan sokaklara da taşındı. Depolarda başlamış grevler, bir yandan aile ziyaretleri ile öte yandan da depoların olduğu kentlerde yürütülen grevlerle kenetli

eylemlerle greve güç kazandırmaya da çalışıyorlardı. Bununla da sınırlı kalınmayarak, DGD-Sen başta olmak üzere diğer mücadeleci sendikalar Migros'un marketleri önünde greve destek amaçlı insanlara boykot çağrısı yaptı. Böylelikle kasa kilitleme eylemleri ile şirketin mağazaları bir mücadele alanına dönüşecekti. Bu durum, grevin Migros'un dışına taşmasına sebebiyet verdi. Şubat ayına geldiğimizde sendikalı veyahut sendikasız, A101, ŞOK ve BİM gibi market zincirlerinin depo işçileri de benzer zam talepleri ile grevlere başladılar.

Grev, işçilerin öne sürdükleri taleplerin çoğunluğunun kabul edilmesi ile sonuçlandı. İşçilerin Aralık 2025 işçilerin önüne sürülen %28 zam kök ücret olarak kabul edilerek %50'ye varan bir zamda anlaşıldı. Bunun beraberinde TİS'deki yan haklarla beraber prim sisteminden doğan hakların korunması, Migros'taki haklardan yararlanmaya devam etmeleri gibi talepler de kabul edildi. Fakat Migros işçilerinin şikâyetlerinin tümü giderilmedi.

Öte yandan işçilerin mücadelesinde salt iş koşullarındaki iyileşmelerden fazlası da kazanılmıştır. Mücadele sürecinde Migros iş yerlerindeki işçilerin grevine ŞOK, BİM, A101 depo işçileri de dâhil olmuş, mücadelenin daha da yayılması ve genel bir depo grevine dönüşmesi ihtimali ortaya çıkmıştır. Dahası işçi sınıfı arasındaki dayanışma sadece farklı firmalar altında çalışan işçilerin birlikte yürüttükleri grev mücadelesiyle de kalmadı. Eskişehir'de ve İzmit'te çalışan Migros kasiyerleri, greve destek olmak amacıyla kasa kilitleme eylemi yaptı. İşçi sınıfının dayanışması, giderek karmaşıklaşan bir iş bölümü altında, aynı firmanın farklı iş kollarında çalışan işçiler arasında da kurulmalıdır. Son olarak grev, konfederasyonların dışında yer alan mücadeleci bir sendikanın rejim sendikalarına kıyasla ne kadar etkili olabileceğini de gözler önüne sermiştir. Sonuç olarak Migros grevi giderek ağırlaşan ekonomik krize karşı daha büyük mücadelelerin habercisi olmuştur.

## Türkiye'de Güncel Sendikal Mücadeleler

Son dönemde Türkiye'deki güncel sendikal mücadelelerde konfederasyonların dışında kalan küçük mücadeleci sendikaların işçi sınıfı nezdindeki etkisinde ciddi bir artış gözlemlenmektedir. Mücadeleci sendikaların önderliğinde gerçekleşen ve bu ve önceki sayılarımızda ele aldığımız grevlere katılan işçi sayısının 10,000 civarına ulaştığı bir durumda, BİRTEK-SEN başkanı Mehmet Türkmen ve Bağımsız Maden-İş örgütlenme uzmanları Başaran Aksu ve Doğukan Akan, işçi koşullarını ifşa ettikleri konuşmalar bahane edilerek "yanlış bilgi yayma suçundan" tutuklanmışlardır. Öte yandan cezaevini fabrikadan farksız gören mücadeleci sendika liderlerinin tutuklanması, ne mücadeleci sendikal hareketi ne de yükselen işçi mücadelelerini durduramayacaktır.

### Metal İşçileri

Gebze Organize Sanayi Bölgesi Tembelova'daki Smart Solar Fabrikası işçilerinin mücadelesi 113 günün ardından; yaklaşık 50 zam, işten çıkarılan 44 işçinin geri alınmasıyla, 85 bin lira banka promosyonu gibi kazanımlar elde edilerek sonuçlandı.

138 bin işçiyi etkileyen MESS grup toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde arabulucu aşamasında anlaşma sağlanamayınca, görüşmelere katılan Birleşik Metal-İş (DİSK), Türk Metal (Türk-İş), Özçelik-İş (Hak-İş) sendikaları sözde grev kararı aldı. Arabulucu raporu alındıktan sonra 60 gün içinde grev kararı almazsa işyerindeki yetkisini kaybedecek sendikalar resmiyette grev kararı alarak işyerindeki yetkilerini korudu ancak fiili herhangi bir grev hazırlığına girmedi. MESS ile tekrar görüşen sendikalar, grev gününden birkaç gün önce işçilere haber vermeden, bir gece yarısı, yeni bir toplu iş sözleşmesi imzaladı. Grev çağrısına sebep olan görüşmede yüzde 18'lik teklifi kabul etmeyen sendikalardan Türk Metal'in isteği yüzde 38,97 Birleşik Metal-İş ise yüzde 58,5 idi. Son imzalanan sözleşmede yüzde 28,10 oranında bir zamma anlaşıldı.

### Belediye İşçileri

Genel İş (DİSK) örgütlü Çukurova Belediyesi işçilerinin toplu iş sözleşmesinde anlaşılan ortalama 50 bin liralık ücretlerini belediye "fahiş" buldu, işçilere karşı dava açtı. Mahkeme, belediyenin tedbir taleplerini

reddetti. Bunun üstüne sendika ile işçilere ayda ortalama 40 bin lira maaş ödenmesi, 10 bin liralık farkın da borç olarak yazılmasına anlaşıldı. Aylardır bu "borç" ödenmedi ve işçi başına borç 194 bin liraya ulaştı. Bunun üzerine işçiler belediye binası önünde eylem yaptı. Genel-İş Sendikası Adana 2 No'lu Şube Başkanı Serdar Çapar Belediyenin, işçilerin eylem yapmaması için onları tehdit ettiğini, araçların anahtarlarını toplattığını belirtti.

Tüm-Bel Sen (KESK) ve Tüm Yerel Sen (Birleşik Kamu-İş)'de örgütlü Buca Belediyesi işçileri, Kasım ayından kalan çıplak maaş, mesai alacakları ve gıda kartı ödemeleri taahhüt protokolü imzalanmasına rağmen ödenmeyince iş bırakma eylemine başladı. İşçiler, ödenmeyen ödemeleri yüzünden ikinci işlere girmeye, örgü yapıp satmaya, borca girmek zorunda kalıyor.

### **Motokuryeler**

Ocak ayının ortalarından itibaren ülke çapında birçok motokurye işçisi kontak bırakma eylemi gerçekleştirdi. Tekirdağ'da, Adana'da İstanbul'da ve Antalya'da bulunan Yemeksepeti kuryeleri maruz bırakıldıkları geçim sıkıntısı, iş güvensizliği ve yetersiz zamları dile getirdi. 2026 yılı için asgari ücrete yüzde 27 zam yapılmış olsa bile kuryelerin ücretlerine yapılan zam sadece yüzde 7'ydı. Bununla beraber kuryelerin dile getirdiği üzere sadece 2025 yılında 45 kurye hayatını kaybetmiş bulunmakta.

Şubat ayının başlarında ise Kolay Gelsin Kargo'da çalışan işçiler kontak kapatma eylemine başladı. Kolay Gelsin Kargo, sözde paket başına yüzde 24 zam uyguladığını söylese bile sabit gelirler düştüğünden ve ceza kesintileri daha yaygınlaştığından bu zammın kendisi aslında bir ücret düşürme olarak işçiye yansımakta. Bununla birlikte bakım desteği, kalite primi, kıdem ödülü gibi yan hakların da kaldırılması sonucunda işçiler haklarını savunmak adına eyleme geçmek zorunda bırakılmıştır. 3 günlük bir mücadelenin ardından işçiler kaldırılan yıllık izin ücretinin 1000 liraya yükseltilmesi, işten atılan işçilerin işe geri alınması, paket başı kargo ücretinin 31 liraya çıkarılması, kaldırılan yakıt priminin 40 kilometre üstüne yakıt prim desteği olarak yeniden getirilmesi gibi kazanımlarla eyleme son verdi.

### **Polyak Maden Grevi**

Mücadeleci Bağımsız Maden İşçileri Sendikası örgütlü İzmir Kınık'ta Polyak Madencilik'te çalışan 1243 işçi, ücretleri tam ve zamanında ödenmemesi, geriye dönük alacakların ödenmemesi ve iş sağlığı ve güvenliğinin sağlanmaması gibi sebeplerden dolayı iş bırakma eylemine başladı. Eylemlerin 11. gününde işçiler ocağa girmeye çalışınca jandarma müdahalede bulundu, 3 işçi ve Bağımsız Maden-İş Örgütlenme Uzmanı Başaran Aksu gözaltına alındı, işçilere tazyikli su ve biber gazı sıkıldı ancak bir grup işçi ve sendika yöneticileri ocağa girmeyi başardı. Sonuç olarak firmayla anlaşma sağlandı, sendikadan gelen bilgiye göre işçilerin alacakları hesaplarına yatırıldı, madende üretim üç ay durduruldu, patron maden yeniden açılırsa madende çalışmak isteyen 620 işçiyi peyderpey işe alma sözü verdi.

### **Öğretmenler**

Nisan ayında Urfa'da teşebbüs edilen ve bir gün sonra Maraş'ta gerçekleşen ve 10 civarı öğrenci ve bir öğretmenin ölümüyle sonuçlanan kanlı okul katliamının ardından Eğitim-Sen (KESK) ve konfederasyonların dışında kalan mücadeleci Özel Öğretmenler Sendikası'nın çağrısıyla son yılların en etkili öğretmen grevi gerçekleşti. Öğretmenler aynı zamanda pek çok ilde "ölmek istemiyoruz" sloganıyla Milli Eğitim Bakanlığı birimlerinin önünde eylemler gerçekleştirdi. Haklı sınıfsal tepkilerin yanı sıra oportünist solun etkisini de taşıyan Eğitim-Sen, Milli Eğitim Bakanı'nı istifaya çağırıyordu. Bu slogan, kapitalist toplumun ve yabancılaştırmanın neden olduğu bu korkunç katliamı tek bir kişiye indirgemekle kalmıyor, aynı zamanda bu kişinin kendisiyle aynı bir başka kişiyle değiştirilmesinin bir anlamı olacağı yanılması da barındırıyordu.

### **Diğer Mücadeleler**

Mersin Uluslararası Liman İşletmeciliği ve taşeron Özgüneş Taşımacılık şirketinden, TÜMTİS (Türk-İş) üyesi oldukları için çıkarılan 185 işçi yaklaşık 2 aydır liman önünde direnişte. Çalışma saatleri 10-12 saati bulabilen işçiler, iş çok olduğunda 20 saate kadar köle gibi çalıştırılıyor, az olduğunda ise evlerine gönderiliyor, o günün yevmiyesini alamıyorlardı. Çalışma koşulları nedeniyle çoğu bel, boyun, kasık fıtığı veya solunum hastalıkları olan işçileri patron "İhale alamadığını" söyleyerek kovdu.

Bosch, Gümüşdağ, Franke ve kendi grup şirketi Silverline gibi şirketlere cam tedarigi yapan GM Teknik Cam Endüstri ve Ticaret şirketinde çalışan Kristal-İş (Türk-İş) üyesi işçiler, toplu sözleşmede 36 bin 250 liralık taleplerine patron 32 bin 205 liralık bir talep verdikten sonra yaklaşık 230 gündür grevde. Bu süreçte patron tarafından grevi bırakma baskısında bulunan, yerlerine şehir dışından işçi getirilip çalıştırılan işçiler direnişlerini devam ettiriyor.

## Minneapolis: Gerçek bir Genel Grev İçin!

Burjuvazi, 2025 yılının Aralık ayında başlatılan “Metro Surge Operasyonu” ile kitlesel terör ve sınır dışı etme uygulamalarının genel provasına devam ediyor. Bu operasyon, kaçınılmaz ekonomik krizin ardından yaşanacak kitlesel sınır dışı etme dalgası ve yaşam standartlarına yönelik saldırılara hazırlık amacıyla Minnesota eyaletini hedef alıyor. Devlet, dolandırıcılık bahanesiyle bu girişimi başlattı ve yaklaşık 3.000 kişiyi tutuklamayı başardı. Azınlık göçmenleri hedef almanın ırksal boyutu, Trump’ın Somalilileri “çöp” olarak nitelendirmesiyle açıkça ortaya çıktı; buna ek olarak, DHS ve ICE, genellikle güvencesiz ve düşük ücretli işlerde çalışan Latin kökenli işçileri ırksal profillemeye yoluyla hedef almak için işbirliği yapıyor. Sızdırılan bir not, ICE ajanlarına idari arama emriyle özel konutlara girme yetkisi veriyor; yani yargıçlardan onay almalarına gerek kalmadan arama emirlerini kendi başlarına çıkarabiliyorlar, bu da önceki yasal uygulamalardan bir kopuşu işaret ediyor. Bir kez daha, burjuvazinin işçi sınıfını sömürmeye devam etme gerekliliği nedeniyle kendi yasalarını ve anayasalarını nasıl ihlal ettiğini görüyoruz. Sınıf mücadelesi şiddetlendiğinde gerçek çöpün kim olduğunu göreceğiz... kapitalistler!

Bu federal operasyonlara ve daha da önemlisi René Good’un öldürülmesine tepki olarak, 23 Ocak’ta her türden oportünistin “genel grev” olarak adlandırdığı bir eyleme dönüşen bir dizi protesto gerçekleşti. Binlerce, belki de 50.000 kadar kişi, Demokrat Parti ve küçük burjuvazinin önemli bir kesiminin desteğini kazanmayı başaran yerel bir aktivist örgüt olan “ICE Out Koalisyonu”nun önderliğinde protestoya katıldı; yaklaşık bin küçük işletme eylemi desteklemek için kapılarını kapattı. Bunun nedeni muhtemelen, düşük kâr marjlarını elde etmek için ucuz göçmen işgücünü sömürmenin onlar için vazgeçilmez olmasıdır. Talepler

arasında şunlar yer alıyor: ICE’nin Minnesota’dan ayrılması, eyalet memurlarının yasal olarak hesap vermesi, Trump’ın ICE’sine artık fon sağlanmaması (sorunlarının sadece Cumhuriyetçilerin kontrolündeki ICE ile ilgili olduğu belirtiliyor) ve büyük ve küçük şirketlerin ICE ajanlarına erişimi reddedip “4. Madde işlemleri” haline gelmesi. Ayrıca Anayasa’ya, demokrasiye ve her türlü insan hakkı ile devredilemez haklara bağlı kalma ve bunları savunma yönündeki klasik çağrılar da mevcut.

Biz komünistler, işçi sınıfının hem faşist hem de demokratik olan burjuva düzenini savunmakla ilgilendiğini biliyoruz. Enternasyonal’in sözlerinden alınacak gerekirse: “Yoksulların hakları boş sözlerdir”. Bu grubun burjuva eğilimi, grev meselesine yönelik taktiksel yaklaşımıyla da vurgulanmaktadır: önce işçileri “dostane patronlar” bulmaya ve onlarla ortak bir zemin oluşturmaya teşvik etmek (sanki böyle bir şey var da!) ve işçileri, sınıf mücadelesinin yasal kanallara çekildiği Ulusal Emek İlişkileri Kurulu’nun alanına yönlendirmek. Resmi belgeleri, işçilere grev yapmama maddesini hatırlatmakta ve hastalık izni almak için zihinsel veya fiziksel rahatsızlık iddiasında bulunmalarını önermektedir.

Protestoyu destekleyen sendikalara gelince, Kamyoncular Sendikası 638 Nolu şubenin resmi açıklaması işçilere grev yapmanın yasa dışı olacağını ılımlı bir şekilde hatırlattı. Uluslararası Tiyatro ve Sahne Çalışanları Sendikası 13 Nolu şube, işçilere seçim yapma hakları olduğunu, ancak patronların bunu önceden bilmesi gerektiğini söyledi. Uluslararası Hizmet İşçileri Sendikası MN Sağlık şubesi, grev eylemine katılımın işten çıkarılmaya yol açabileceği konusunda sert bir uyarıda bulundu. Amerikan İletişim İşçileri sendikası 7250 Nolu şubenin başkanı şunları söyledi: “Grev oylaması yapmadık, ancak sendikamız insanları bu çağrıyı desteklemeye çağırıyor”. Minnesota Hemşireler Birliği, işçilerine grev yapmama maddesine uymaları için ahlaki bir çağrı olarak bakım hizmetlerinde hayati bir rol üstlendiklerini söyledi. Ayrıca “Minnesota Hemşireler Birliği, Minnesota genelinde işçi örgütleri, dini liderler, iş sahipleri ve toplum üyelerinden oluşan geniş ve büyüyen bir koalisyonu katılıyor” diyerek desteğin ne anlama geldiğine dair oldukça dürüst bir değerlendirme yaptı. New York Times’a göre, sendika başkanı, diğer işçi liderleriyle birlikte üyelerin işten uzak kalmalarını engellemek için bu kadar ileri gitti ki.

Burada görülen işçi sendikası liderliğinin işlevi, militanlığın organik olarak patlak verdiği her yerde onu bastırmaktır. İşçilere eylem yapmamalarını ve daha ciddi militan eylemler konusunda oy kullanmaya bile zahmet etmemelerini söyleyerek, bu kesim, ortalama bir işçinin kazandığının çok ötesinde bir maaş gibi işçi aristokrasisinin ayrıcalıklarını korumak için mücadeleyi etkisiz hale getirmeye ve yasal sınırlar içinde tutmaya hizmet eder. İş kanununu çiğnemekten korkarlar çünkü bu, işlerini tehlikeye atar ve maaşlarını riske sokar. Sonuçta bunun sonucu, diğer sınıflardan güç bulma çabasıdır ve bu da bu sendikaları statükoyu koruyan birleşik cephelere girmeye itmektir.

Bu eylemde işçi sınıfının nerede durduğuna daha derinlemesine bakalım. Proletarya arasında işyeri komiteleri veya grev konseyleri şeklinde kendiliğinden bir örgütlenme, kayda değer bir şekilde gerçekleşmedi, hatta belki de hiç gerçekleşmedi; bu nedenle işe gitmemeyi seçen işçiler genellikle bireysel ve yasal bir temelde hareket ettiler. Bu, elbette, çok zayıf bir taktiktir ve işçilerin bir bütün olarak hareket etmesinin, sayılarının ve ortak eylemin gücünden yararlanmasının önemini azaltır. Rejim sendikalarının liderliği, bu aktivist birleşik cephenin geri kalanıyla tam olarak aynı çizgidedir. Sendikalar eylemi toplu olarak desteklediler, ancak grevle ilgili herhangi bir ifadeyi oybirliğiyle reddettiler ve grev yapmama maddesine ilişkin sözleşmesel yasal yükümlülükleri sürekli olarak gerekçe gösterdiler. Bu desteğin işlevi, işçileri protestolara göndermek, grev yapmamalarını sağlamak (bireylere seçim yapma özgürlüğü tanıyorlar!) ve onları Demokratların önderliğindeki büyüyen antifaşist halk cephesiyle bağlantılı burjuva siyasetine ve taktiklerine çekmektir.

Sınıf siyasi partisinin liderliğinin yokluğunda, proletaryanın eylemleri burjuva siyasetinin bir parçası haline getirilmekte ve sermayenin savunmasına yönlendirilmektedir. Burjuvaziye, devletine ve müttefiklerine bize kısıntılar vermesi için güvenemeyiz; militan sınıf mücadelesi ile onların elini zorlamamız gerekir. Siyasi ve aktivist koalisyonlar kendilerini organizatör ve ateşleyiciler olarak sunarlar, ancak bunlar sınıfı önceden tahmin etmeye ve sınıf işbirliği ve burjuvazi ile koalisyonlar alanına geri yönlendirmeye çalışan oportünistlerdir, böylece pratikte sınıfın gelişimini ve savunmacı öz örgütlenmeye olgunlaşmasını geciktirirler.

Mevcut yanlış liderliğe rağmen, kitlesel eylemlere katılan proletaryanın uyanışını kutluyoruz ve onu sınıf birliği ve komünizme doğru doğru yönlendirmeye çalışıyoruz.

Soru şu: Bu eylem, 50501 ve No Kings (Krallara Hayır) gibi önceki eylemlerden niteliksel olarak farklı mıydı? Buna, kesin bir “hayır” cevabı veriyoruz. Olanlar, ne bir genel grev ne de önceki eylemlere kıyasla kayda değer bir “ilerleme” idi.

Bununla birlikte, genel grevden söz edilmesinin daha yaygın hale geldiği doğrudur, ancak bu, nesnel koşulların kötüleşmesi ve sınıfın kısa vadeli hedeflerine ulaşmak için sendikal bilinci organik ve kendiliğinden geliştirmesi nedeniyle beklenen bir durumdur. “Genel grev” teriminin artan popüleritesi, işyerinde greve kararlı ciddi bir işçi örgütü olmaksızın, bunun yerine düzensiz iş bırakma eylemleri ve protestoları ifade etmek üzere terimin sahiplenilmesi ve etkisiz hale getirilmesinin bir sonucu da olabilir. Burada haber kaynaklarının, aktivist grupların ve oportünizmin oynadığı rol olumsuzdur ve işçileri verimsiz eylemlere yönlendirmektedir; genel grevi nihai silah olarak ilan ederken, işçilere yalan söyleyerek, daha önce olduğu gibi ciddi grev eylemi olmaksızın kitlesel protestoların taktiksel olarak doğru olduğunu ve genel olarak sadece “daha fazla örgütlenme” veya “daha fazla sayı”ya ihtiyacımız olduğunu söylemektedir.

Bu alçakların planında eksik olan şey, genel grevi gerçekleştirmek için ciddi bir plan ve işçi sendikacılığı ile iş hukuku rejiminin somut bir analizidir. Yalnızca tarihsel deneyimi ve siyasi netliği ile Komünist Partisi, işçi sınıfını sınıf mücadelesinin yoluna ve ciddi ve etkili bir genel greve geri döndürecek sloganları doğru bir şekilde verebilir.

Son eylemle karşılaştırılarak atıfta bulunulan tarihi 1934 Minneapolis Genel Grevi'ne baktığımızda, keskin bir tezat göze çarpmaktadır. O dönemde, işçi örgütleri hâlâ devlete tabi kılınma sürecindeydi; Ulusal Sanayi İyileştirme Yasası, iş uyuşmazlıklarında hükümetin arabuluculuk yapmasının yöntemlerinden biriydi. Komünistler, o dönemde işçi sendikacısı Daniel Tobin'in liderliğindeki Teamsters içinde, işsizlerin yanı sıra birçok farklı işçi kesimini kapsayan bir grev için baskı yaptılar. Oldukça militan ve yoksul bir işçi tabanına sahip olan komünistler, liderlikten gelen her türlü kısıtlama ve anti-militanlık girişimini kolayca alt etmeyi başardılar. Grev zamanı geldiğinde, diğer sendikalar da dayanışma içinde greve katıldı.

Burada bir halk cephesi ya da yukarıdan gelen sınıflar arası ve işçi olmayan örgütlerle birleşik bir cephe söz konusu değildi; aksine, işçilerin kendi örgütleri içinde ajitasyon yaptıkları ve o dönemde var olan ve onları uzlaşmaya zorlayacak sınırlı hükümet yapılarının dışında ciddi grev eylemlerine kararlı oldukları, aşağıdan gelen bir birleşik cephe vardı. Koalisyonlar, açıkça işçi örgütleri temelinde ve grev eylemi için kuruldu. O dönemki Demokrat vali Floyd Olson, Çiftçi-İşçi Partisi ve daha geniş FDR (Franklin Delano Roosevelt) yönetiminin sözde işçi yanlısı yönelimine rağmen, Ulusal Muhafızları seferber etti, sıkıyönetim ilan etti ve grev gözcülüğünü yasakladı. Federal müdahale, işvereni sendikanın taleplerinin çoğunu kabul etmeye zorlamıştı, ancak bu sadece daha geniş bir toplumsal ayaklanmayı önlemek içindi. Kazanılan zaman sayesinde, FDR yönetimi istikrar kazanabildi ve işçi örgütlerine daha fazla sızarak onları emperyalist savaş için üretim yapmaya tabi kılmak ve kapitalizmin hayatta kalmasını sağlamak için kullanabildi.

Roosevelt tarzı gelecekteki antifaşist halk cephesinin inşasına başlarken kendini işçi görünümüyle örtbas etmeye hazırlanan tam da bu Demokrat Parti'dir. Gerçek amacı, sermayeyi korumak ve işçileri savaş için disiplinelendirmekti. ICE'nin gitmesini veya göçmenlik reformu yapılmasını talep eden, ancak parti üyelerinin fonların artırılmasına izin vermesine ve Walz'ın özel mülkiyeti ve kapitalist düzeni korumak için ulusal muhafızları seferber etmesine izin verenler, görevdeki aynı Demokrat "kahramanlar"dır. Bu, "baş sınır dışı edici"si, ekonominin 2008 krizinden kurtulabilmesi için yaklaşık 3 milyon insanı yurtdışında sömürülmek üzere sınır dışı ederek Trump'ın rekorunu kıran aynı Demokrat Parti'dir. Demokrat Parti, kar amacı gütmeyen ve aktivist uzantıları ile rejim sendika aygıtı, işçi sınıfının savunma mücadelelerinin organik olarak ortaya çıkmasını öngörmeye çalışır ve kapitalizmi kurtarmak ve emperyalist savaşa hazırlanmak için bu enerjileri sınıflar arası organlarına hapsetmeye çalışır.

İşçiler bu serabı olduğu gibi görmeli, sahte vahayı terk etmeli ve sınıf mücadelesi yoluna geri dönerek sınıf sendikasını inşa etmelidir. Genel grevi ciddiye almak için, mücadeleyi yanlış yönlendirmeye çalışan her taraftaki düşmanlarla ve sınıfın koşullarının nesnel olarak kötüleşmesiyle mücadele etmek üzere büyük çaba ve koordinasyon gerekecektir. Pratikte işçiler, grev ya da maddesinin kaldırılması, radikal ekonomik talepler, sözleşmelerin 1 Mayıs 2028'de sona ermesi gibi sınıf sendikacılığı ilkeleri için sendikaları içinde müca-

dele etmeli ve uzlaşmayı tercih eden işçi sendikası liderliğine karşı mücadele etmeye hazır olmalıdır. İşçileri uykularından uyandırmak ve gerçek anlamda karşı koymalarını sağlamak için Ulusal Emek İlişkileri Kurulu'nun kısıtlayıcı yapısı kırılabilir, kırılmalıdır ve kırılacaktır. Örgütlenmemiş ve örgütlenmiş işçiler, mevcut sendikalarda ellerinden geleni kullanarak ve kendi sınıf taleplerini ortaya koymak için yeni mücadele organları oluşturarak, aşağıdan grev yapmak üzere bir araya gelmeli ve birleşmelidir. Yalnızca sınıf sendikası ve nihayetinde komünist devrim için mücadele ederek ICE ortadan kaldırılabilir ve burjuva terör rejimine son verilebilir.

Yaşasın tabandan birleşik sendika cephesi ve gerçek bir genel grev!

Yaklaşan halk cephesine hayır!

Tavandan birleşik cephelere hayır!

Yaşasın burjuva partilerinden ve aktivist koalisyonlarından bağımsız mücadele!

30 Ocak Bildirisi

**GERÇEK Bir Genel Greve Doğru!**

Gerçek bir genel grev için mücadele etmeliyiz! Üretimi durduran, kârı felç eden ve birleşik işçi hareketinin gücünü gösteren süresiz bir grev. Bu eylem, yaşam standartlarına yönelik saldırılara karşı savunma ve şiddetli toplu sınır dışı etmelere direnmek için işçilerin en güçlü silahıdır. Genel grev, garsonları ve otobüs şoförlerini, ev işçilerini, göçmen ve yerli işçileri, örgütlü ve örgütsüzleri bir araya getirecektir.

ABD genelindeki işçilerin mücadele ruhunu alkışlıyor ve kolektif eyleme geçme isteklerinden cesaret alıyoruz, ancak genel grevin ne olduğu konusunda herhangi bir çarpıtmaya razı olmak yeterli değildir. Genel grev, kapitalist politikacıların veya işverenlerin, bireylere alışveriş yapmamaları, okula veya işe gitmemeleri çağrısı yaparak ya da patronların kendi dükkânlarını o gün kapatıp işçileri dışarıda bırakarak dayattığı bir günlük "ekonomik durma" değildir.

Genel grev, işçilerin kol kola vererek, açık işçi savunma örgütlerinin önderliğinde emek gücünü toplu olarak geri çekerek kapitalistlere ve devlete karşı duruş sergilemeleridir. Bu, greve toplu olarak bağlılık göstermeyen bireylerden oluşan merkezi olmayan ağlardan çıkamaz.

Bu çabaları yöneten sınıflararası gruplar, gerçek öfkeyi Demokrat Parti'ye oy vermeye yöneltmeye, kapitalizmi güçlendirmeye ve işçilerin militan, örgütlü bir savunma oluşturmasını geciktirmeye çalışmaktadır.

Hem Demokratlar hem de Cumhuriyetçiler, işgücü piyasasını düzenlemek için ICE ve sınır dışı etmeleri kullanır; düşük ücretlerle güvencesiz işçilerin sömürülmesini güvence altına almak ve yerli işçilerin ücretlerini düşürmek amacıyla sınırları döngüsel olarak açıp kapatırlar. Göçmen ve yerli işçiler, sınırların ötesinde ücretleri ve yaşam standartlarını savunmak için birleşmelidir!

Yerleşik sendikalar, Minneapolis'teki protestolar sırasında yaptıkları gibi, işçilere sözleşmelerindeki grev yapmama maddesini ihlal edemeyeceklerini söylediklerinde, gerçek bir genel grev için gerekli olan eylemi baltalamaktadırlar. İşçi sınıfının geniş kesimlerinin emek gücünü harekete geçirebilecek süresiz grev eylemi olmadan yapılan protestolar, işçilerin haklı öfkelerini ve acısını, ne gerçekten uğruna mücadele edilen ne de kapitalizmin aşırı bir mücadele olmadan asla taviz vereceği taleplerin arkasındaki geçici sembolik eylemlere yönlendirir. Bu eylemler, en iyi ihtimalle, sınıf gerilimleri azaldıkça kolayca geri alınabilecek geçici bir reformla sonuçlanır. İşçilere Demokrat Parti ile bağlantılı grupları takip etmelerini söyleyerek, sınıfın enerjisini sınıf işbirliğine yönlendiriyorlar ve işçilere gerçek güç veren şeyi, yani grevi terk ediyorlar.

Sadece “daha fazla örgütlenme” ve “daha fazla sayı” çağrısı yapmak yeterli değildir. Taktiklerde radikal bir değişikliklerle genel grevin anlamını ve gücünü geri kazanmalıyız.

Mücadeleyi yanlış yönlendiren sınıflar arası siyasi ve aktivist gruplarla yukarıdan birleşik cepheyi terk etmeli ve aşağıdan birleşik cepheye, yani tüm işçi savunma örgütlerini kolektif grev eylemine yönlendiren bir cepheye doğru çalışmalıyız.

Bu, mevcut sendikaların içinde veya dışında, örgütlü ve örgütsüzler arasında, işçi sınıfının tam grev gücünü kullanmasını engellemek için tasarlanmış Ulusal Çalışma İlişkileri Kurulu'nun boğucu kurallarını kırarak eylemlerden çekinmeden, işçilerin acil taleplerini gerçekleştirmek için mücadelenin gücünü artırmaya adanmış sınıf mücadelesi oluşumları veya işyeri komiteleri kurmak anlamına gelir. Sözleşmelerdeki grev yasağı maddesine uymayı reddetmeli ve bu adımı atmış sendikalarla birlikte 1 Mayıs 2028 için dayanışma

içinde örgütlenerek sektörler, sendikalar ve sınırlar ötesinde kolektif eyleme doğru örgütlenmeli ya da çok daha erken bir zamanda gerçek bir genel grev düzenlemeliyiz.

Tabandan birleşik cepheden, işyeri komiteleri, sendikalar ve işçilerin, ücret sistemine karşı tüm işçileri kapsayan tek bir sınıf sendikası içinde birleşmesi çıkmalıdır. Sadece bu sınıf sendikalarında örgütlenmiş ve komünist partisinin önderliğindeki işçilerin uluslararası birliği, ICE'yi, hapishaneleri, sınır dışı etmeleri ve yoksulluğu üreten kapitalist sistemi yıkabilir.

Yaşasın toplu kitlesel grevleri koordine eden işçi örgütlerinin yönettiği gerçek bir genel grev!  
Sınıflar arası kapitalist gruplarla birleşik cephelere hayır!

Yaşasın sınıf sendikacılığı!

## **Dünya Sendikalar Federasyonu'nun İşçi Düşmanı Milliyetçiliği Tarafından Çarpıtılan Savaş Karşısı Grev**

6 Şubat Cuma günü, İtalya, İspanya, Fas, Yunanistan ve Türkiye olmak üzere beş ülkeden liman işçilerinin katılımıyla, savaşa, silah kaçakçılığına ve yeniden silahlanmaya karşı yaklaşık yirmi limanı kapsayan uluslararası bir grev düzenlendi. En azından resmi açıklamalar ve niyet beyanlarına göre durum böyleydi.

Girişim, İtalyan sendikası Unione Sindacale di Base (USB) tarafından desteklendi ve 26-27 Eylül tarihlerinde Cenova'da düzenlenen uluslararası toplantıdan kaynaklandı; bu toplantının öncesinde ise Şubat 2025'te Atina'da bir toplantı yapılmıştı.

Girişimi destekleyen başlıca sendikal güçler arasında —USB'nin yanı sıra ve ötesinde— Atina'nın Pire limanında Çinli COSCO şirketi tarafından işletilen terminallerdeki liman işçilerini örgütleyen ENEDEP sendikası da yer alıyor. ENEDEP, USB'nin henüz ulaşamadığı bir katılım ve güç düzeyiyle, liman işçileri arasında —yayınlarımızda da yer verdiğimiz— sert grevler gerçekleştirebilmiştir. Bu grevler, Çin devletine ait bir şirket olan COSCO'nun dayattığı sömürüye karşıydı; bu durum, bu kısa notun konusuyla ilgilidir.

Eylül sonunda Cenova'da yapılan toplantı, Gazze'deki savaş ve soykırıma karşı yapılan ve 22 Eylül ile 3 Ekim'deki genel grevlerle doruğa ulaşan eylemliliklerin ortasında gerçekleşti. Toplantıya, diğerlerinin yanı

sıra, ENEDEP, Bask sendikası LAB ve Fransız CGT'nin Liman İşçileri Federasyonu temsilcileri katıldı. Sonuncusu, CGT içinde Unité CGT olarak bilinen militan azınlığın bir üyesi olan Marsilya liman işçilerinin bir lideri tarafından temsil edildi; bu grubun lideri Olivier Mateu, geçen Ekim ayındaki kongreye kadar, başkenti Marsilya olan Bouches-du-Rhône departmanındaki CGT'nin bölgesel kolu olan UD CGT 13'ün sekreterliğini yapmıştı.

Bu durumda da, USB ile Unité CGT temsilcileri arasındaki ilişkilerin kökleri en azından 2023 yılının ilk dört ayında Fransa'da emeklilik reformuna karşı yapılan grevlere kadar uzanıyor; o dönemde Cenova'dan bazı USB liman işçileri Marsilya'daki gösterilerden birine katılmıştı.

Bu yoğun işçi mücadelesinin ortasında, Mart ayı sonlarında 53. CGT Kongresi gerçekleşti; bu kongrenin sonuçları bazı durumlarda burada yazdıklarımızla da ilgilidir.

Ancak, Unité CGT eylemi desteklemiş olmasına rağmen, CGT ne Marsilya'da ne de diğer limanlarda 6 Şubat grevine katılmadı. Bahsi geçen akımın haber bülteni olan "Unité"nin Şubat sayısında grevle ilgili bir makale yer alıyor ve ön sayfada Cenova'dan bir USB liman işçisinin fotoğrafı bulunuyor; bu da İtalyan taban sendikası ile bir rejim sendikası olan CGT içindeki bu muhalefet akımı arasındaki bağları teyit ediyor.

Grev hazırlığı kapsamında 23 Aralık'ta yayınlanan "Liman İşçileri Savaş İçin Çalışmaz" başlıklı çağrı, hedefleri arasında "AB'nin yeniden silahlanma planına karşı çıkmak" ve "limanlarımızdan Filistin'deki soykırıma ve diğer savaş bölgelerine giden tüm silah sevkiyatlarını engellemek" gibi övgüye değer ifadeler içeriyor. Ayrıca yapay ulusal bölünmelerin ötesinde işçileri birleştiren uluslararası bir grev olarak eylemin kendisi de önemlidir.

Ancak, neredeyse tek başına merkezi bir konu olarak ele alınan Filistin meselesine verilen ağırlık, bu sendikal eylemin ilan ettiği proleter enternasyonalizmini zayıflatmaktadır. Bunun nedeni, Gazze'ye karşı başlatılan ve hâlâ süren savaşa karşı çıkmanın doğru ve gerekli olmaması değil, bu çatışmanın, Filistinlilerin ezildiği iki emperyalist devlet cephesi arasındaki bir çatışma olarak değil, tamamen yerel ve ulusal bir çatışma olarak görülmesidir.

Böylece, kaçınılmaz olarak, "Filistin'deki savaşa karşı" yolunu değil, "Filistin'i kurtarmak" için "emperyalist savaşa evet" diyen yol seçilmiş oluyor.

Gazze'deki çatışma, genel emperyalistler arası çatışmanın bir parçasıdır; yalıtık bir vaka değil, üçüncü emperyalist dünya savaşına giden çatışmalar zincirinin bir halkasıdır.

Güçlerin asimetrisi bizi aldatmamalıdır. Gazze'yi yöneten ve hâlâ kısmen kontrol eden Hamas ve onunla ittifak halindeki diğer milisler, Filistin proletaryasının kanını kapitalist çıkarları için sömüren bölgesel emperyalist güçlerin —İran, Türkiye, Katar— kuklalarıdır. Katar, Türkiye, ABD ve diğer Arap ülkeleri arasındaki ateşkes anlaşması, bunun en çarpıcı teyidiydi.

Öte yandan, USB liderliği, Gazze'de (Hamas ve Filistin İslami Cihat), Lübnan'da (Hizbullah), Yemen'de (Husi'ler), Suriye'de ve Irak'ta faaliyet gösteren İran emperyalizmine bağlı milislerin eylemlerini, bu emperyalizmin savaş eylemleri olarak kınamaktan her zaman kaçınmıştır. Bazıları çok iyi donanımlı ve organize olan bu paralı çetelerin amacı, İran burjuva rejiminin kapitalist çıkarlarını savunmak, elbette İsrail emperyalizmi de dâhil olmak üzere diğer bölgesel emperyalizmlerle çatışmaya girmek veya anlaşmaya varmak ve onları destekleyen ABD emperyalizmiyle anlaşmaya varmaktır.

Çünkü emperyalistler arası çatışmada, Çin emperyalist devinin desteklediği İran ve sözde vekilleri şimdilik zayıf tarafı temsil ediyor ve ayrıca Çin komünizm adını gasp etmeye devam ettiği için, USB liderliği sınıf mücadelesini jeopolitikle, antikapitalizmi ise anti-Amerikanizmle ikame ediyor.

Geçen Aralık ayında, sendikanın uluslararası ilişkilerinden sorumlu USB lideri, Çin Marksist Sosyal Bilimler Akademisi tarafından düzenlenen bir konferansa konuk olarak Çin'e gitti.

Dahası, USB liderlerinin "sosyalizmin tahrifine giden Çin yolu"na verdikleri destek, bir devlet şirketi tarafından yapılan acımasız sömürüye karşı Pire liman işçilerinin mücadelesiyle doğrudan çelişmektedir. Ayrıca Çin, İsrail'in en büyük ikinci ticaret ortağıdır; İsrail, Çin'de Hayfa limanı gibi devasa altyapı yatırımları yapmıştır ve Filistinlileri gözetlemek ve hedef almak için kullanılan gözetleme sistemlerini satmaktadır. 2

Mart tarihli “Le Monde” gazetesine göre, aynı sistemler İran rejimine de satılarak o ülkedeki ayaklanmaları izlemek ve bastırmak için kullanılmaktadır.

Pire liman işçileri sendikası ENEDEP’in de üyesi olduğu Yunan sendika PAME’nin üst düzey liderlerinden birinin, geçen Şubat ayında “Unité”de Dünya Sendikalar Federasyonu (WFTU) genel sekreter yardımcısı sıfatıyla yayınlanan bir makalede, Çin’i ve Rusya’yı “emperyalist merkez” olarak tanımlaması tesadüf değildir: “İşçi sınıfının, ister ABD ve AB ister Çin ve Rusya tarafından temsil edilsin, bir emperyalist merkezin çıkarlarıyla aynı çizgiye gelmesi için hiçbir neden yoktur” (“Kavşakta Sendikacılık: Sınıf Mücadelesi mi, Emperyalist Entegrasyon mu? ITUC’nin Rolü” – George Perros, “Unité” No. 7, Şubat 2026).

Ancak, sahte bir proleter enternasyonalizmin arkasına saklanan oportünizm, tam da WFTU içinde en açık şekilde ortaya çıkmakta ve onu emperyalist ülkelerin bir kesiminin çıkarlarına göre şekillendirmektedir.

27-31 Mart 2023 tarihleri arasında düzenlenen yukarıda bahsedilen 53. CGT Kongresi’nde, esas olarak Unité CGT kanadı içinde örgütlenmiş en militan gruplar şaşırtıcı sonuçlar elde etti. Giden çoğunluk tarafından sunulan CGT faaliyet raporu, oyların %50,32’si tarafından reddedildi. Ancak Unité CGT tarafından sunulan ve sendikanın açıkça işbirlikçi uluslararası sendika konfederasyonu olan ITUC’den ayrılıp Dünya Sendikalar Federasyonu’na katılmasını talep eden bir değişiklik önerisi, çok daha az oy aldı. Bu durum, Fransa’da sürgünde yaşayan İranlı sendika aktivisti Sarah Selami’nin yaptığı konuşmaya da bağlıydı. Selami, Tahran tramvay işçileri sendikası (Sherkat-e Vahed, Sandikaye kargarane sherkate vahed – Tahran ve Banliyöler Otobüs Şirketi İşçileri Sendikası) gelen bir mesajı okudu ve bu mesajda, diğer hususları yanı sıra şunları belirtti:

“Küresel kapitalist düzene karşı mücadelenin öncüleri arasında her zaman yer almış olan tüm Fransız işçilere en içten selamlarımızı sunuyoruz (...) Protestocu işçilere karşı [Fransız] polisinin gösterdiği vahşet, kapitalistlerin kârları ve işçi karşıtı yasalar söz konusu olduğunda, dünyadaki kapitalist devletler arasında önemli bir fark olmadığını göstermektedir (...) Tanınmış üç aktivistimiz — Reza Shahabi, Davood Razavi ve Hassan Saeedi — Fransız sendikalarının daveti üzerine Fransa’ya gitmişlerdi (...) Üçü de birkaç aydır yeniden hapiste (...) Yalnızca kendi çıkarlarının peşinde koşan

kapitalist devletlerden ve güçlerden hiçbir şey beklemiyoruz. Yalnızca İran’daki işçi sınıfının gücüne ve sizin gibi, Fransa’daki sevgili yoldaşlarımızın da dâhil olduğu dünya çapındaki işçi hareketlerinin desteğine güveniyoruz. Fransa’daki, İran’daki ve dünyadaki işçi sınıfına zafer. Yaşasın uluslararası işçi dayanışması. Tahran, 27 Mart 2023.” Bugün de güncelliğini koruyan sözler.

Sarah Salemi daha sonra “Kadın, Yaşam, Özgürlük” hareketinin mücadelesini ve acımasızca bastırılmasını anlattı:

“Bu ayaklanma, bir süredir devam eden mücadelelerin devamı ve doruk noktasıdır. En önemli ve en son olanlardan bahsedeceğim: 2017-18 kışındaki kitlesel hareket ve ardından 2019 sonbaharındaki, ‘ekmek, iş, özgürlük’ sloganıyla, dizginlenmemiş aşırı liberal düzen altında ihmal edilen çok sayıda sömürülen ve işsiz işçinin öfkesini yansıtan hareket (...)

“Hem küresel hem de ulusal birçok sendika örgütü desteklerini sundu (...) Dünya Sendikalar Federasyonu hariç neredeyse hepsi (...) İran’ı altı aydan fazla bir süredir sarsan olaylara ilişkin sessizliği kulakları sağır ediyor. Bu, 2019 sonbaharındaki harekete ve ardından gelen kanlı baskıya ilişkin sergilediği sessizlikle aynıdır. Ancak bu örgütün İran İslam rejiminin temsilcileriyle yıllardır sürdürdüğü yakın bağlar göz önüne alındığında, bu suç ortaklığı niteliğindeki sessizliğin nedenleri netleşiyor. Nitekim İşçi Evleri’nin (Khane-ye Kargar) liderlerinden biri [Ali Reza Mahjoub], Mayıs 2022’den beri WFTU Başkanlık Konseyi üyesidir (...) İşçi Evleri’nin ana faaliyeti, işletmelerdeki İslam konseyleri (Shora-ye Eslami) ile birlikte, işçi hareketini kontrol etmek ve bastırmak, bağımsız sendikaların kurulmasını engellemek ve her yıl üçlü müzakereler sırasında yoksulluk seviyesindeki asgari ücret anlaşmasını imzalamaktır. Bir sendika değil, İslam rejimine bağlı ideolojik-politik bir parti olan bir grup, WFTU içinde İranlı işçilerin temsilcisi olarak yer almaktadır.”

Bu nedenle, Dünya Sendikalar Federasyonu, dünya çapında sınıfsal temelli, yani militan sendikaları bir araya getirmiyor. Kriter oldukça farklı: sadece ABD emperyalizmine ve müttefiklerine karşı çıkan siyasi grupların önderlik ettiği sendikaları bir araya getiriyor. Burjuva rejimlerin ABD emperyalizminin düşmanı olduğu ülkelerde, militan sendikaları kabul etmez; bunun yerine İran’dakiler gibi işbirlikçi, rejim yanlısı, hatta devlet kontrolündeki sendikaları kabul

eder ve bu rejimler tarafından zulüm gören militan sendikaları dışlar!

Bunun nedeni, bu oportünist sendika liderlerinin sınıf mücadelesini sözde jeopolitikaya tabi kılmalarıdır.

Bu durum, 6 Şubat'taki uluslararası liman işçileri grevi sırasında Türkiye'de Liman-İş sendikasıyla bir ilişki kurulmasının nedenini de açıklıyor. Liman-İş, İslamcı ideolojiye sahip bir rejim sendikası olan Hak-İş sendika konfederasyonuna bağlı liman işçileri sendikasıdır. Hak-İş, Türkiye'nin en büyük rejim sendika konfederasyonu olan Türk-İş'ten bile daha sağda yer almaktadır. Bu konfederasyon grevi mümkün olduğunca az kullanılması gereken bir araç olarak görülmektedir. Nitekim 6 Şubat'ta tamamen sembolik bir eylem gerçekleştirdi. Türk rejimine bağlı bu sendika, bu girişime yalnızca Türk burjuva rejiminin istediği gibi işçileri burjuva İsrail devletine karşı kışkırtmaya yardımcı olduğu için katıldı.

Biz komünistler, USB sendikasının liderleri tarafından da benimsenen siyasi-sendikal oportünizmin, bölgesel emperyalist çatışmalar üçüncü emperyalist dünya savaşına dönüştüğünde, işçileri iki taraftan biri olan anti-Amerikan tarafın yanında yer almaya çağıracağını, başka bir deyişle onları savaşa çağıracağını biliyoruz ve işçileri bu konuda uyarıyoruz.

Zaten bugün, ABD ve İsrail'in İran'a yönelik saldırısı karşısında, "İran halkını savunmak" sloganının arkasına saklanarak İran rejimini savunur bir tavır alıyorlar. Ancak, küresel kapitalist sistemin tamamı ve her şeyden önce kendi burjuva rejimi tarafından emperyalist savaşın cehennemine sürüklenen İran işçi sınıfının kendini savunmak için tek bir yolu vardır: savaşı mümkün olduğunca çabuk kaybetmek — kesinlikle birkaç hafta önce sokaklarda kurşunlarla katledilen bir rejimi savunurken ölmek.

Hiçbir ülkede işçi sınıfının tercih edeceği ve uğruna kanını dökeceği bir burjuva rejimi yoktur. Onun tek mücadelesi, acil çıkarları —ekonomik, sendikal— ve siyasi iktidarın devrimci fethi içindir: devletler arası savaş değil, devrime dönüşen toplumsal mücadeledir.

Devrimciler, komünistler, bu konuda farklıdır: işçileri burjuva vatanını savunmaya çağırmazlar, aksine kendi kapitalist rejimlerinin askeri yenilgisini umarlar, çünkü bunun, iktidar için yükselen işçi mücadelesinin karşısında rejimi zayıflatacağını bilirler.

## Arjantin: İşgücü Reformunu Dayatmak için Sermayenin Saldırısı ve Sendika Merkezlerinin İhaneti

Yaşasın sınıfçı bir tek sendika cephesi ve süresiz genel grev!

Marx ve Engels'in de haklı olarak belirttiği gibi, insanlık tarihi sınıf mücadelesinin tarihidir. Bugün Arjantin'de bu mücadele en acımasız ve alaycı haliyle kendini gösteriyor. İşverenlerin ve çokuluslu şirketlerin yürütme komitesi gibi hareket eden Javier Milei hükümeti, 27 Şubat 2026'da Senato'nun "İşgücü Modernizasyon Yasası"nı onaylamasıyla en büyük siyasi zafesini pekiştirdi.

UCR kesimlerinin ve eyalet valilerinin suç ortaklığı sayesinde 42 lehte, 28 aleyhte oyla kabul edilen bu reform, bir "modernizasyon" değil, artı değer sömürsünü derinleştirmek için bir sosyal mühendislik mekanizmasıdır. Sermayenin, artı emeğin her damlasını emmek için "hayati bir dürtüsü" vardır ve bu yasa ona bunu yapmak için yasal araçlar sağlamaktadır.

### Sömürünün Temelleri: Mutlak ve Göreceli Artı Değer

Reform, İş Sözleşmesi Kanunu'nda (LCT) yapısal değişiklikler yoluyla, kapitalistlerin ücretleri düşürme ve aynı ödeme yapma konusundaki yasal sınırlamaları ortadan kaldıracaktır.

Öne çıkan nokta, "saat bankası" heyezanı aracılığıyla günlük 12 saate kadar çalışma sürelerini yasallaştıran 12 Saatlik Çalışma Günü'ne geri dönüşüdür. Geleneksel ek ücretlerle (%50 veya %100) fazla mesai ödemesini ortadan kaldırarak, burjuvazi ek bir maliyet olmadan daha fazla artı emek kütesini eline geçirir. Kapitalistin eline geçen artı değer, günlük 8 saatin üzerindeki 4 saatlik ek çalışma için ek bir ücret ödenmemesi nedeniyle doğrusal olarak artmaktadır. Bu yeni kuralın uygulanmasına ilişkin bir örnek şöyledir: Bir hafta üretim çok yoğunsa, günde 12 saat (haftada 60 saat) çalışsınız. Bu 20 saatlik fazla mesai için ek ücret ödenmez; sadece ertesi hafta iş az olduğunda, işe gelmemen istenir.

Yeni yasa ile sermaye, tüm Arjantin işçi sınıfını Asgari Yaşam ve Hareketli Ücret (SMVM) seviyesine çekmeyi hedefliyor ve bu ücreti taban değil tavan haline getiri-

yor. SMVM hala var olsa da, Milei hükümeti bunu sistematik olarak yoksulluk sınırının altında tutmuştur. Devlet, bunu ortadan kaldırmayarak “sosyal adalet” görünümünü sürdürürken, pratikte ücretin işgücünün yeniden üretim değerinin altına düşmesine izin vermektedir. Reform, “dinamik ücret” kavramını getiriyor. Bu, ücretin bir kısmının şirket tarafından belirlenen verimlilik hedeflerine veya bireysel liyakate bağlı olmasını sağlıyor. Böylelikle, bir “taban” mevcut olsa da, değişken bileşene ulaşma baskısı işin yoğunluğunu artırıyor (göreceli artı değer). Kapitalist artık sadece zaman karşılığında değil, işçinin maaşına temel masraflarını zar zor karşılayabileceği ikramiyeler veya “teşvikler” ekleyebilmesi için yorucu bir verimlilik karşılığında ödeme yapmaktadır. Ayrıca aynı ödeme, gıda veya herhangi bir yabancı para birimi ile ödeme yapılmasına izin verilerek, sermayenin enflasyonist koşullardan yararlanması sağlanmaktadır.

Ayrıca, ikramiyeler, çeşitli kalemlere ilişkin primler ve yol harcırahları, emeklilik, yıl sonu ikramiyesi ve tazminat hesaplamalarından hariç tutulur.

Yeni Yasa, süresi dolmuş toplu iş sözleşmelerinin otomatik olarak yürürlükte kalmasını ortadan kaldırır. Bu, sendikaları yeni sözleşmeyi sıfırdan müzakere etmeye zorlar ve şirketlerin, işçilerin önceki sözleşmelerde kazandıkları hak taleplerini kaybetmelerine kadar zamanın akıp gitmesine izin verir. Reform, bir şirket sözleşmesinin, iş kolu (ulusal) sözleşmesinden üstün olduğunu belirlemektedir; bu durum, şirket sözleşmesi işçi için daha az avantajlı olsa bile geçerlidir. Tarihsel olarak Arjantin'de, bir Toplu İş Sözleşmesi (TİS) süresi dolduğunda, yeni bir sözleşme imzalanana kadar hükümleri yürürlükte kalırdı. Bu durum, işvereni hâlihazırda kazanılmış haklar temelinde müzakere etmeye zorluyordu. Yeni Yasa ile, sözleşme süresi dolduğunda, yükümlülük maddeleri otomatik olarak yürürlükten kalkmaktadır. Sendika artık önceki sözleşmenin temelinden müzakere etmemekte, işverenin yeni koşullarını kabul etmezse işçilerin zaten garantilenmiş olan haklarını kaybedecekleri tehdidi altında yeniden müzakere yapmak zorunda kalmaktadır. Şirket sözleşmeleri artık ekonomik faaliyet dallarına göre yapılan ulusal sözleşmelerden üstün geliyor. Bu, hak talepleri mücadelesini şirket bazında izole mücadelelere iterek işçi hareketinin bölünmesini teşvik ediyor; bu, sendika yönetimindeki oportünistlerin ve hainlerin yönetiminin bir sonucu olsa da, yasanın şirket sözleşmelerine verdiği önemle artık daha da güçleniyor.

Para cezalarını kaldırarak ve işten çıkarmayı ucuzlatarak, sermaye “iş riski”ni azaltır ve bu da işverenin daha ucuz bir personel rotasyonu yönetmesine olanak tanır.

Yeni Yasa, hükümetin “hareketsizlik maliyeti” olarak adlandırdığı şeyi azaltmak için ücretli izinleri azaltıyor veya sınırlıyor. Aşağıdaki durumlar öne çıkıyor: Doğum: 90 günlük izin korunuyor, ancak hamile kişinin doğumdan 10 gün öncesine kadar çalışmayı seçmesine izin veriliyor (önceden asgari süre 30 gündü), dinlenme süresi doğum sonrasına kaydırılıyor. Bu durum, kadınları misilleme korkusuyla son ana kadar çalışmaya zorlayacaktır.

Hastalık ve Kazalar: “Kendi iradesi dışında” meydana gelen hastalıklar ile “kendi iradesiyle” yapılan faaliyetlerden kaynaklanan yaralanmalar (örn. futbol oynarken yaralanma) arasında bir ayırım getirilmiştir. İkinci durumda işveren, izin ücretini asgari ücretin %75'ine indirebilir.

Tatiller: 7 günlük dönemlere bölünmesine izin verilerek, üretim gerektirdiği takdirde işverenin tatili kesintiye uğratması kolaylaştırıldı.

### **Sendika Liderliğinin İflası ve Sahte Grev**

Geçtiğimiz 19 Şubat Perşembe günü, Arjantin işçi sınıfı, on yıllardır sermayenin hizmetinde faaliyet gösteren, ancak aksini iddia eden sendika liderliğinin, işverenlerin ve hainlerin iflasını ortaya çıkaran bir gün yaşadı. İşçilerin greve katılımı kitlesel olsa da –büyük hoşnutsuzluklarını ve mücadele iradelerini gösterecek–, CGT ve diğer sendika merkezlerinin yönetimi, işçi sınıfının mobilizasyonunu ve grevin yayılmasını engellemeye odaklandı.

Sahte bir greve tanık olduk: Pazar günü yapılan, medyaya yönelik ve teatral bir grev. CGT, işçileri Kongre'ye doğru yürüyüşe çağırmadı ve Milei hükümeti ile baskıcı güçlerinin, “halkın temsilcileri” kendi ayrıcalıklarını ve sendika paylarını pazarlarken parlamento kuşatmasına izin verdi. Bu tutum bir hesap hatası değil, bilinçli bir ihanettir. “Diyalogcu” parlamento partilerinin oportünizmi, tarihi taleplerin çalınmasına bir meşruiyet görünümü kazandırmaktan başka bir işe yaramaz. Arjantin sendika merkezlerinin bu davranışı yeni değildir ve Milei hükümeti boyunca sürekli olarak sergilenmiştir. CGT tarafından çağrılan genel grevler veya ulusal iş bırakma eylemleri, işçi hareketini hesaba katmamış olmakla kalmamış, asgari hizmetleri saygı göstererek (işçi kadrosunun büyük

bir kısmını çalışır durumda tutarak) sermaye için zararsız kalmış ve birkaç saatten öteye uzamamıştır. Ayrıca CGT, mücadele eylemlerinin ayrı ayrı gerçekleştirilmesini ve tek bir proleter mücadele hareketinde yoğunlaşmamasını sağlamıştır. Sürekli eylemler de planlamamışlar ve hareketin, işçilerin tabanından protesto eylemlerinin yönetimine dâhil olmalarını sağlayacak meclislerde bu konuları ele almamasına özen göstermişlerdir. Bu yüzden 19 Şubat Perşembe günü de farklı değildi: sermaye için zararsız, bir başka sahte grev. Sadece bazı işçi grupları, seyyar grev gözcüleri ve sokak kapatmalarıyla “grev”e daha mücadeleci bir karakter kazandırmaya çalıştı.

“Halkın temsilcileri” Kongre’de ayrıcalıkları pazarlamak, Güvenlik Bakanlığı “Grev Gözcülüğüne Karşı Protokol”ü uyguluyordu. Mücadeleci kesimlere karşı birer gazı, tazyikli su kamyonları ve plastik mermilerin kullanılması, reformun diğer yüzüdür: aşırı sömürü ve doğrudan baskı yoluyla kâr oranını garanti altına almak için kapsamlı bir plan. Sendika delegeleri ve solcu militanlar da dâhil olmak üzere onlarca kişi gözaltına alındı. Hükümet, gazeteciler için sınırlı “çalışma alanları” belirledi ve bu alanların dışına çıkanların kamu gücünün kullanımı karşısında koruma altında olmayacakları konusunda uyarıda bulundu.

### **İzlenecek Yol: Sınıf Sendikaları Birleşik Cephesi**

Tazminat olarak işlev gören münferit grevlere son verilmelidir. Bu işçi düşmanı yasanın kabul edilmesi, işçi hareketinin tabandan derin bir yeniden örgütlenmesini gerektirir:

1. Sınıfçı Talep Listesi: İşçiler, milliyetçi sloganlardan, vatan savunmasından, ulusal ekonomi savunmasından, seçimcilikten ve parlamenterizmden uzak bir talep listesi etrafında birleşmelidir. Temel talep, maaş ve emekli maaşlarında önemli bir artış ve işsizlere tam maaş ödenmesi olmalıdır. Geçen yılın enflasyonunu telafi etmeye odaklanan maaş artışları her zaman yetersizdir ve bu nedenle, çalışan ailelerin geçim ihtiyaçlarını tam olarak karşılayabilmeleri için gerekli olan çeşitli harcamaları tamamen karşılayan maaşlar talep edilmelidir. Maaşın yanı sıra, çalışma süresinin ve emeklilik yaşının düşürülmesi talep edilmelidir. Eğitim ve sağlık gibi sektörlerde, öğretmen başına öğrenci sayısı ve hemşire başına hasta sayısı azaltılmalıdır. Aynı şekilde, işyerlerinde hijyen ve güvenlik koşullarının iyileştirilmesi için mücadele edilmelidir. İşçiler, fazla mesai ücretinin “adil” ödenmesini talep et-

mek yerine, fazla mesainin ortadan kaldırılmasını talep etmelidir. İşçi, maaşı yetmediği için fazla mesai yapmayı tercih eder. Fazla mesaiyi kabul etmek, maaş artışı mücadelesinden vazgeçilmesine veya sınırlandırılmasına yol açar ve dolaylı olarak çalışma süresinin kısaltılması mücadelesinin gücünü kırar.

2. Tek Sınıf Sendika Cephesi’nde Birleşme: Sendika merkezlerinin hain lider kadroları tarafından dayatılan bölünmeyi aşarak, sendika üyeliğine bakılmaksızın işçileri bir araya getirmek. Çalışan, işsiz ve güvensiz işçiler ile emekliler ve emekli maaşı alanlar güçlerini birleştirmelidir. Örgütlenmeyi fabrika sınırlarıyla sınırlamak yerine, tüm ücretli sınıfı bir araya getiren yerel örgütlenmeyi teşvik etmek. Tek Sınıf Sendika Cephesi, işçi hareketinde ve mevcut sendika merkezlerinin yönetiminde var olan oportünizm ve ihanete karşı mücadelenin de bir alanı olmalıdır.

3. Süresiz Genel Grev: Asgari hizmetler olmadan ve ekonominin tüm alanlarına yayılmış olarak. Sermayenin anladığı tek dil, üretimin tamamen durmasıdır. İşçi hareketi grevleri yeniden başlatıp bunları güçlü bir genel greve dönüştürmezse, önemli ücret artışları elde edemez ve burjuvazi geçmişte kazanılmış talepleri ortadan kaldırma saldırısından vazgeçmeyecektir. Arjantin mevzuatı, %75 asgari görev gücünü gerektiren “temel hizmetler”i dayatmaktadır.

4. Parlamenterizm Hayalinden Vazgeçmek: Hem parlamento hem de cumhurbaşkanlığı, sermayeyi savunan burjuva kurumlarıdır.

İşçilerin kurtuluşu, işçilerin kendisinin eseri olmalıdır! İşgücü esnekliği ancak grevle durdurulabilir!

### **Venezuela: Maaşların ve Emekli Aylıklarının Yağmalanmasına Karşı Zam Talebiyle Harekete Geçelim ve Genel Grev Yapalım!**

Venezuela işçi hareketinde yer alan birçok grup ve parti, hareketin “Enerji ve maden kaynaklarımızın yağmalanmasına ve emperyalist güçlere teslim edilmesine karşı!” sloganını atmasını istiyor. Bu tür sloganlarla işçilerin vatani ve ulusal egemenliği savunmak için harekete geçmesini amaçlıyorlar. Bu tür çağrılar tamamen gericedir ve işçi hareketini hem acil talepler mücadelesinden hem de kapitalist sömürüyü ortadan kaldırmaya yönelik devrimci mücadeleden uzaklaştırır.

İşçilerin aldıkları farklı gelirler (maaş ve ikramiyelerin toplamı) göz önüne alındığında, en iyi durumda Gıda Sepeti tutarının %30'u ve Temel Sepet tutarının %15'i karşılanmaktadır. Ve bu, resmi bir işi olanlar için geçerli! Ancak durum, serbest meslek sahipleri, kayıt dışı çalışanlar, işsizler ve emekliler için çok daha vahimdir. Yoksulluk ve karşılanamayan ihtiyaçlar, bir zamanlar mesleki durumları veya uzmanlık alanları nedeniyle daha yüksek maaşlar aldıkları için kendilerini "orta sınıf" olarak gören, ancak şimdi yaşam koşulları kötüleşen aileler de dâhil olmak üzere tüm çalışan aileleri etkiliyor.

İşçilerin gelirlerinin büyük bir kısmı ikramiyelerden oluşuyor ve nominal maaş, dolar karşılığı ile karşılaştırıldığında sifıra yakın bir seviyede donmuş durumda.

Venezuela'daki kapitalistlerin gerçek zenginlik kaynağı budur ve bu durumu destekleyen, işçi aleyhine kararname ve kararlar çıkaran ya da basitçe Çalışma Bakanlığı'nı ve mahkemeleri işverenlerin hizmetine sokan burjuva hükümet olmuştur. Ülke içinde ve dışında büyük servetler, maaşların yağmalanması temelinde biriktirilmiştir.

Hem iktidar yanlısı CBST hem de kendilerini "özerk sendikacılık" olarak adlandıranlar dâhil olmak üzere sendika merkezleri ve federasyonları, hükümetin ve işverenlerin suç ortağı olmuşlardır ve demagojik söylemlerin arkasına saklanarak işçileri hareketsiz ve bölünmüş halde tutmaktadırlar.

"Petrol (ya da gaz, altın, demir, boksit vb.) bizimdir" şeklindeki bu yalan, her türden oportünistlerin bayraklarından biridir. Ücretli işçiler sadece emek güçlerinin sahibidir ve kapitalistler, ister hizmetler ve kamu yönetiminde ister farklı iş kollarındaki özel sektör faaliyetlerinde olsun, ücretli emeğin ürünlerinin giderek daha büyük bir kısmını kendilerine mal etmektedir. Hiçbir burjuva demokrasi hükümeti, hiçbir yasa, ücretli emeğin sömürü rejimini değiştirmeyecektir.

İşçilerin, petrol, gaz, altın, demir, boksit, kömür vb. kaynaklarını sömüren ve ticarileştiren şirketlerin hissedar yapısının çoğunlukla özel ve çokuluslu mu, yoksa çoğunlukla devlet mi olduğu umurunda değildir. İşveren kamu ya da özel, ulusal ya da çokuluslu olsun fark etmez, işçiler yaşam maliyetini karşılayabilmek için ücret artışı, emekli maaşlarının artırılması,

çalışma süresinin kısaltılması, fazla mesainin kaldırılması, işsizlere ücret ödenmesi, işyerlerinde sağlık ve güvenlik vb. taleplerini dile getirmelidir.

Venezüellalı işçiler, hangi sendikaya üye oldukları fark etmeksizin, taban düzeyinde birleşerek ülke çapında harekete geçmelidir. Mücadele, ücret artışı için bir genel greve dönüşene kadar ilerlemeli ve örgütlenme, resmi ve gayri resmi işçiler, işsizler ve emeklilerin yerel ve bölgesel meclislerine dayanan bir Sınıf Sendikaları Birleşik Cephesi'nin kurulmasına doğru gelişmelidir.

Ancak bu hareket, vatanın savunulması, egemenlik veya devlet şirketlerinin özelleştirilmesine karşı çağrı yapan sloganlarla dikkatini dağıtırsa ilerleyemez. İşçi hareketi, ücret artışı talebine, işten çıkarmalara karşı durmaya ve sosyo-ekonomik taleplere odaklanmalıdır. Sendikalı işçiler ise, meclisler düzenlemeli ve sendika yönetimlerine baskı yapmalı; böylece yönetimler mücadeleyi üstlenmeli ve Sınıf Sendikaları Birleşik Cephesi'ni ilerletmelidir.

Hiçbir hükümet, mobilizasyon ve grev baskısı altında kalmadıkça, işçilere yaşam masraflarını karşılayabilmeleri için gerekenleri vermeyecektir.

Yiyecek, sağlık ve hizmetlere yetecek genel bir maaş ve emekli maaşı artışı!

Tüm işçileri hak talepleri mücadelesinde birleştiren Tek Sınıf Sendika Cephesi!

Sınırsız süreli ve asgari hizmetler olmadan bir Genel Grev gerçekleştirmek için güç toplayalım!

## **Partinin İçsel Yaşamı Üzerine: Kimseyi Sevmeyi, Herkesi Sev**

Organik merkezilikte parti, proletaryanın tarihsel hareketinin kolektif bir organı olarak anlaşılır. Yoldaşlar, ortak bir program ve doktrin temelinde işbirliği yaparlar. Parti içindeki kardeşlik, salt duygusal bir şey değil, ortak çalışma ve hareketin bütününe karşı sorumluluk üzerine kurulu pratik bir dayanışmadır. Partinin tarihsel görevi tamamen komünizm davasını ilerletmektir. Ancak, hayatını bu çalışmaya adamaya yönelik gönüllü karar sayesinde, militan derin bir dönüşüm geçirir. Kişisel hırs ve arzularını kolektif bir tarihsel programa tabi kılarak, birey kapitalist toplumun dayattığı dar ve şartlanmış varoluştan kopmaya başlar.

Ufku özel hayatta kalma, kariyer ve tüketimle sınırlı, izole bir kişi olarak yaşamak yerine, militan bilinçli olarak daha geniş bir tarihsel harekete katılır. Kendini partinin disiplinli çalışmasına adanarak, birey sermaye tarafından kendisine atanan pasif ve sadece tepkisel rolden kaçır ve ilk kez özgür bir eylemde bulunur; insan hayatını tamamen sermaye tarafından belirlenen, sadece tesadüfi bir varoluşa indirgeyen toplumsal koşulları aşmayı amaçlayan kolektif güce katılmayı seçer.

Komünistler için bile, başlangıçta bu her zaman bir ihtiyaç, bir duygu, bir içgüdüdür. Bireysel ve kolektif. Bir burjuva duyarlılığı ve bir komünist duyarlılığı vardır. Tıpkı bir parti duyarlılığı ve bir çevre duyarlılığı olduğu gibi. Biri diğerini dışlar. Çevrenin, mezhebin dar ufku, komünist duyarlılığın gelişmesini engeller ve sonunda onu kişiselcilik içinde yok eder. Komünistler bu nedenle, her yoldaşın, birliğinin partinin programatik temellerinden kaynaklanan kolektif bir görevin katılımcısı olarak görüldüğü, birbirleriyle ilişki kurma konusunda ölçülü ve kişisel olmayan bir yol geliştirmelidir.

“Kimseyi sevme, herkesi sev” formülü, bu siyasi ilişkiler disiplini özetler. “Kimseyi sevmemek”, belirli bireylere kişisel bağlılığı veya sevgiyi reddetmek anlamına gelir. Buna karşılık, “herkesi sevmek”, partinin kolektif yapısı ve partinin temsil ettiği tarihsel çıkarları olan işçi sınıfıyla evrensel bir dayanışmayı ifade eder. Bu nedenle militanın sadakati bireylere değil, harekete ve onun programına yöneliktir. Kişisel bağlılıktan vazgeçerek yoldaş, kolektif davaya ve partinin kişisel olmayan sürekliliğine daha geniş bir bağlılık beyan eder.

Bu çerçevede, kardeşçe düşünme kavramı yoldaşlar arasındaki ilişkilerin yürütülmesini yönlendirir. Bu ilke, kişisel saldırılara, kötü niyetli imalara veya bireyleri itibarsızlaştırma girişimlerine dayanan iç polemikleri reddeder. Herhangi bir canlı örgüt içinde anlaşmazlıklar kaçınılmazdır, ancak bunlar kişisel çatışmalar yoluyla değil, teorik detaylandırma, doktrinsel açıklığa kavuşturma ve güncel koşulların değerlendirilmesi yoluyla ele alınmalıdır. Kardeşçe düşünme, eleştirinin siyasi pozisyonlara, yorumlara veya formülasyonlara odaklanmasını, asla bunları ileri süren kişilerin kişiliklerine odaklanmamasını gerektirir. Aynı zamanda, bu çatışmalardan kaçınmak veya anlaşmazlıkları bastırmak anlamına gelmez. Kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak olan teorik veya doktrinsel yanlış anlaşmalar, kolektif ve açık bir şekilde ele alınmalıdır.

Amaç, bireylerin kendilerinin haklı olduğunu kanıtlanması veya tartışmaları “kazanması” değil, doktrini açıklığa kavuşturmak ve partinin programının tutarlılığını korumaktır. Bu nedenle, her anlaşmazlık, resmi partiyi güçlendirme ve programatik birliğini daha da geliştirme anı olarak görülmelidir.

Marksizm ayrıca, işçi sınıfının bireylerin görüşlerinden veya tercihlerinden bağımsız olarak var olan tek bir nesnel gerçeklikle karşı karşıya olduğunu varsayar. Partinin doktrini, bu gerçekliğin tarihsel olarak birikmiş anlayışını ifade eder; bu anlayış, güncel koşulların incelenmesi yoluyla sürekli olarak sınanır ve gözlemlenir. Bu nedenle parti, bireysel görüşleri çoğulculuk adına sonsuza dek “saygı gösterilmesi” gereken özerk adacıklar olarak ele alamaz. Partide bireylerin görüşlerini kendi mülkiyetleri olarak elinde tutmalarına bile izin verilmez. Taktikler, programın yorumlanması veya örgütsel yöntemler konusunda anlaşmazlıklar ortaya çıktığında, bunlar çözülmeden bırakılamaz. Bunlarla yüzleşmeli ve açıklığa kavuşturulmalıdır, çünkü Marksistler, nihai olarak doğru ya da yanlış kavranabilecek tek bir somut toplumsal gerçeklik olduğunu savunurlar. Tüm sorulara bu temelde yaklaşmaktan vazgeçmek, partinin organik merkezîyetçi yönteminin temelini oluşturan diyalektik materyalist dünya görüşünün epistemolojik temelinden geri adım atmak anlamına gelir. Partinin kolektif süreci, yani çalışma, tartışma ve koordineli faaliyet, bu nesnel gerçekliğin bireysel algının sınırlarının ötesinde daha net bir şekilde görünmesini sağlayan araçtır.

İlişkilerin bu kişisel olmayan niteliği, partiye giren bireylerin bunu daha büyük bir tarihsel organizmanın parçaları olarak yaptıkları anlayışıyla pekiştirilir. Her militan belirli bir süre boyunca bir rol üstlenir ve bir işlevi yerine getirir, emeğiyle örgütün kolektif çalışmasına katkıda bulunur. Ancak hiçbir birey, parti veya doktrini üzerinde mülkiyet hakkına sahip değildir. Partinin teorik temelleri ve programatik sürekliliği, mevcut üyelerinin yaratımları değil, tüm işçi sınıfının tarihsel mirasıdır. Dolayısıyla militanlar, hareketin yazarları veya sahipleri olarak değil, bu miras alınan ilkeler bütününe geçici bekçileri ve uygulayıcıları olarak hareket ederler.

Bu nedenle, parti aktörleri tarafından yerine getirilen işlevler, her zaman tarihsel doktrinin savunulması ve uygulanmasına tabi olmalıdır. Anlık pratik kaygılar, taktiksel kolaylıklar veya kısa vadeli kazanç fırsatları, temel ilkelere ödün vermeyi haklı çıkaramaz. Partinin çalışması, doktrine bağlılık pragmatik esnekliği

veya anlık hedeflerin peşinden gitmeyi sınırlasa bile, öncelikle programının korunması ve netleştirilmesi tarafından yönlendirilir. Bu anlamda militanlar, partiyi koşullara uyarlayan siyasi girişimciler değil, kişisel hırs, geçici başarı veya taktiksel çıkarların üzerinde duran tarihsel bir programı uygulamak ve savunmakla görevli disiplinli yöneticilerdir.

Bireyler partiye katıldıklarında, doktrinin tüm noktalarını tam olarak kavramış olmaları beklenmez. Gerçekli olan, programatik temelleri kabul etmek ve bunlara boyun eğmeye istekli olmaktır. Dolayısıyla partiye giriş, doktrine göre kendini disipline etme sürecini başlatır; bu süreç, örgütün kolektif yaşamına ve çalışmalarına katılım yoluyla gelişir. Bu gelişme, okuma ve çalışma yoluyla gerçekleşmez, ancak bunlar yine de önemlidir. Genellikle pratik deneyimler, anlaşmazlıklar, yöntemlerle ilgili sorular ya da örgütsel görevleri yerine getirirken ortaya çıkan belirsizlikler yoluyla ortaya çıkar. Yoldaşlarla bu durumlarla yüzleşip bunları partinin yerleşik ilkelerine geri döndürerek, militan doktrine olan anlayışını ve uyumunu kademeli olarak derinleştirir.

Birlikte ele alındığında, bu ilkeler kendine özgü bir yoldaşlık biçimini tanımlar. Militanlar arasındaki ilişkiler kardeşçe ama kişisel olmayan, saygı, teorik netlik ve ortak sorumluluk tarafından yönlendirilen bir niteliktedir. Duygusallığın reddedilmesi, kişisel sadakatlerin ve fraksiyonel bölünmelerin ortaya çıkmasını engellerken, kardeşçe düşünme, anlaşmazlıkların kişisel mücadele yerine kolektif açıklığa kavuşturma yoluyla ele alınmasını sağlar. Doktrini tüm işçi sınıfına ait olan tarihsel bir hareketin aktörleri olarak yoldaşlar, işlevlerini disiplin ve alçakgönüllülükle yerine getirir, her zaman sefil olan bireysel egoyu ve anlık pragmatizmi devrimci programın kalıcı ilkelerine tabi kılarlar.

## 154. Parti Genel Toplantısı

Burjuva dünyasının feci çürümesi ve tüm yalanlarının ortaya çıkmasıyla karşı karşıya kalan işçi sınıfının tek sığınağı olan Komünist Partisi, yarının patlayıcı niteliğindeki toparlanmasını hazırlıyor.

Kararlaştırıldığı üzere, militanlardan oluşan küçük ağıımız 24 ve 25 Ocak tarihlerinde olağan uluslararası toplantımız için bir araya geldi.

Cumartesi oturumunu faaliyetlerimizin örgütsel ve koordinasyonel yönlerine ayırdık. Aşağıdaki alanlarda somut ve çok ayrıntılı raporlar sunuldu:

- Tekil şubelerin yaşamı, taahhütleri ve müdahaleleri;
- Farklı dillerde yayınlanan süreli yayınların koordineli düzenlenmesi ve yayın planı;
- Tek uluslararası web sitesinin işletimi, bakımı ve desteği;
- Çevrimiçi propagandanın yöntemleri ve sonuçları;
- Okur ve adaylarla yazışmaların yönetimi;
- Sendikal hareketin durumu ve İtalya ile Amerika Birleşik Devletleri'nde müdahale etme imkânlarımız ve yöntemlerimiz;
- Nakit akış tablosu.

Pazar günü, çalışmaların ilerleyişine dair raporları dinledik; bu zor ve kapalı zamanlarda, partinin canlı yapısı içinde somutlaşan bu iş akışı, bilim, bilgi ve deneyimin ideal köprüsünü oluşturarak, geçmişi komünizm hareketinin tam ve güçlü bir şekilde gelişmesine bağlamaktadır.

İşte ele alınan konular

- Ukrayna ve Rusya'daki proleterler, kendi burjuvazilerinin derhal yenilgisinden fayda sağlayacaktır
- Venezuela: Emperyalist güçler arasındaki çatışmada, işçi sınıfının tutacağı bir taraf yoktur
- Filipinler toplumu, 1. Bölüm
- Partinin tarihsel işlevi ve iç ilişkileri
- Tarım sorunu, Kapitalizm
- İran'ın modern tarihi: Pehlevi monarşisi
- Almanya: Eski ama hâlâ saldırgan bir kapitalizm
- İtalya'da partinin sendika politikası
- ABD'de ırk-sınıf. - Bölüm 3

Söylemeye gerek yok ki, bu araştırma ve geliştirme katkıları, tek bir yoldaşın çabalarıyla üretilmiş olsalar bile, bireysel bir karakter taşımazlar; bunlar partinin ve devrimin “kolektif beyni”nin ürünüdür. Bu nedenle, hem mükemmeldirler hem de mükemmelleştirilebilirler. Daha fazla çalışma ve araştırma ile mükemmelleştirilebilirler ve liderler ya da taban tarafından tartışma ya da onay konusu olmaları amaçlanmamıştır.

## Partinin Tarihsel İşlevi ve İç İlişkileri

Hâlâ son derece karşı-devrimci bir aşamada bulunmamıza rağmen, bizler, bizden önce gelen komünistlerin geleneği doğrultusunda, geçmiş deneyimlerin tüm kazanımlarıyla zenginleştirilmiş işçi sınıfı devrimci hareketinin gelecekteki genel yeniden doğuşunun hazırlıklarına yönelik çalışıyoruz.

Parti militanlarının komünizm için duydukları irade ve tutku ile burjuva toplumunun cehenneminden kaçmanın aciliyeti, bu gerekli ortak hedefin bilinci içinde, insan yaşamı projesini, yani komünizm programını ilerletmeyi amaçlayan birleşik, üretken ve rasyonel bir faaliyete yansıtılır.

“Kimse emir vermez, herkes emir alır” ilkesine dayanan disiplinli ve organik çalışma hiyerarşisi içinde, partinin çeşitli organları, her yönden acımasız ve her yerde bulunan bir düşmanın saldırısına uğrayan bir savaş düzeninde grup olarak hareket eder. Ortak siper içinde, militanlar işçi sınıfının toplumsal mücadeleleriyle temas halinde, komünizmin “havasını solur”, komünist gibi davranır ve şimdiden komünizmde yaşar. Onlar, “herkes yeteneğine göre, herkese ihtiyacı kadar” ilkesine göre, tüm siyasi faaliyet alanlarında, tüm militanların —kişisel, entelektüel ve pratik düzeyde de dâhil olmak üzere— tam gelişimini teşvik eden partinin uyumlu çalışma atmosferini savunurlar; böylece, prensipte her yoldaş partinin tüm görevleri için niteliklidir.

Günümüzün resmi partisi, geçmişin tarihsel partisiyle uyum içinde olma eğilimindedir. Tarih, komünizmin resmi partilerinin yükselişini ve çöküşünü görmüştür. Yalnızca tarihsel partinin derslerini tam ve doğru bir şekilde özümsemiş olan parti, yükselen proleter kitleleri devrimin yüce eylemine yönlendirebilecektir.

Günlük toplumsal mücadelede yer alan canlı resmi parti, tarihsel partinin mirasına sürekli olarak yeni deneyim unsurları ekler.

### Yoldaşlar Arasındaki Kardeşçe Saygı

Resmi parti, üyelerinin toplamı değildir; parti, üyelerinden önce gelir; üyeler gelir ve gider, ama parti kalır, gelecek toplumun kişisel olmayan bir öncüsüdür. Komünizm bilinci yalnızca partinin kolektifi içinde —en geniş anlamıyla parti— var olur ve bireylerin zihinlerinde yalnızca kısmen yansıma bulur.

Bu kişisel olmayan nitelik, yoldaşlar arasındaki kardeşçe saygı ile yönlendirilen iç ilişkiler gerektirir; tüm sorunların çözümünü kişisel olmayan bilimsel bir yönetime emanet eder; doğru yolu sapmalardan ayırabilenin partinin organik bütünü olduğunun bilincindedir.

Aslında, ortak bir hedefle birleşmiş ve tam olarak formüle edilmiş bir program tarafından yönlendirilen, tarih tarafından tek bir sağlam blok haline getirilmiş ve içinde tüm temel taktik ve programatik soruların çözümünü barındıran parti, iç siyasi mücadele yöntemini reddeder. Tıpkı pis burjuva demokrasi ideolojisini reddetmiş olması gibi, parti, gerçeği aramada ilkel seçim yöntemine başvurmayı da kendi içinde dışlar.

Bu konuda da parti, ancak tüm sınıf ayrımlarının tarihsel olarak aşılmasıyla ortaya çıkabilecek, çatışmasız, gerçek insan topluluğu olan gelecekteki komünist dünyanın rasyonel ve kardeşçe örgütlenmesinin habercisi olur.

### Partinin Üç Temel Görevi

1926'da Lyon Tezleri'nde belirtildiği gibi, devrimci hazırlık, partinin üç alanda sürekliliği sağlamasını gerektirir: teorinin savunulması, partinin sağlığının korunması ve işçilerin savunma mücadelelerine bağlılık.

Tarihsel partinin derslerinin dayattığı katı taktik sınırlara saygı, somut ekonomik ve tarihsel koşulların doğru değerlendirilmesi ve toplumsal güçlerin gerçek dengesi, geleceğe yönelik öngörülerini ve dış faaliyet yöntemlerini yönlendirir.

Teorinin savunulması ve maksimum program kavramı, düşman ve sahte benzer akımlarından ayırt edilebilmesi için, çalışmalarda, partiye sürekli sunumlarda ve periyodik basında somut bir biçim alır.

Parti örgütünün birliğini ve etkinliğini korumak ve bunu militan nesiller arasında aktarmak, egemen burjuva dünyasından yayılan bulaşma ve yabancı etkilere karşı bir kalkan gerektirir. Ancak parti, ancak organik ve kardeşçe çalışma yöntemleri aracılığıyla, tarihsel programa, taktiklerinin sürekliliğine ve komünist militanlığın kişisel olmayan biçimlerine aykırı olan herhangi bir unsur veya gruba karşı tutarlı ve çelişkisiz bir şekilde kendini savunabilir.

Son olarak, işçilerin savunma mücadelelerine doğrudan fiziksel katılım, bu mücadelelerin gelişmesini teşvik etmek ve partinin örgütlü proletarya üzerindeki etkisini artırmak için gereklidir; bu süreçte, acil kısmi mücadeleler ile nihai devrimci hedef arasındaki bağlantı sürekli vurgulanmalıdır.

Parti ne kadar küçük olursa olsun ve proleter taarruzun geri dönüşü için mevcut koşullar ne kadar elverişsiz olursa olsun, parti her zaman elverişli dönemlerin karakteristik tüm faaliyet biçimlerini üstlenir. Çeşitli ve farklı araçları kullanır ve komünizme duydukları ihtiyaç nedeniyle partiye çekilen, farklı beceri ve yeteneklere sahip bireyleri, partinin birleşik ve disiplinli faaliyetine yönlendirir.

Konuşmacı yoldaş burada Wilhelm Liebknecht ("Studieren, Propagandieren, Organisieren"), Eleanor Marx ve Lenin'den önemli alıntılar okudu.

### **Doktrinin Savunması**

Teori ve eylem, diyalektik olarak birbirinden ayrılmaz alanlardır. Teori, metinlere ve tezlere kodlanmadan önce, 19. yüzyılın ortalarında, önemli büyüklük ve kapsamdaki gerçek güçler arasındaki çatışmanın dinamik sonucu olarak tarihsel-toplumsal bir ürün olarak ortaya çıktı. Devrimci güçlerin yenilgisiyle sonuçlanan durumlardan da yararlanarak, tarihsel deneyimin sürekli bir şekilde aktarılması, parti tarafından sınıf içindeki faaliyeti ve kolektif çalışma yoluyla kolektif olarak gerçekleştirilir.

Resmi parti, hem elverişli hem de elverişsiz zamanlarda, proletaryanın devrimci hazırlığı şeklindeki merkezi hedefini takip ederken tarihsel görevlerinin bütünlüğünü teyit etse de, devrimci enerjinin tüm zamanların en düşük seviyesinde olduğu mevcut durum göz önüne alındığında, partinin birincil pratik görevi, mücadelenin tarihsel seyrini bütünlüğü içinde incelemek ve güncel gerçekler ışığında Marksist komünizm

teorisini savunmak olmaya devam etmektedir. Bu görevi edebi veya entelektüel bir faaliyet olarak tanımlamak yanıltıcıdır, zira bu, koşullar oluştuğunda kararlı bir sınıf mücadelesi için öznel temelleri hazırlamak üzere gerekli olan sürekli bir eleştirel çabadır.

Şu anda, sayıca az olmamız, işçi hareketiyle bağlarımızın nispeten zayıf olması ve savunma mücadelesinin düşük seviyesi göz önüne alındığında, en önemli silahımız eleştiri olmaya devam etmektedir.

Tarihin rahminden doğan, proletarya tarafından somutlaştırılan bir toplumsal hareketin ifadesi olan komünist eleştiri, ezilen sınıfın en güçlü silahını oluşturur. Eleştiri olmadan, en kararlı proletarya bile yenilgiye mahkûmdur. Bu, akademisyenler için entelektüel bir egzersiz değil, mevcut düzeni ortadan kaldırma ve yok etme çalışmalarında proleter enerjileri en iyi şekilde kullanmak için insanlığın ilerlemesine dair tüm verileri sentezleyen partinin kolektif beynidir.

### **Anti-Kültürcülüğümüz**

Marx'ın Hegel'in Hukuk Felsefesinin Eleştirisine Katkı'da yazdığı gibi: "Eleştiri, zekânın bir tutkusu değildir; tutkunun zekâsıdır. Anatomik bir neşter değildir; bir silahtır. Nesnesi, çürütmek değil, yok etmek istediği düşmandır. Aslında, bu koşulların özünde, o zaten çürütülmüştür." Programın savunulması, komünistler için teorik bir lüks değil, sınıf mücadelesinin pratik bir gerekliliğidir. Bu rezil düzenin ölümünü, tüm silahların en keskin eleştirisiyle tarihsel hükümünü yerine getirebileceğimizden emin olarak, eleştiri silahlarıyla teşhis ediyoruz.

"1912'de Bolonya'da düzenlenen genç sosyalistler kongresi, kültürcüler ile anti-kültürcüler arasında önemli bir çatışmaya yol açtı (...) Anti-kültürcüler şiddetle protesto ederek, (...) solun yine de parti ve gençlik hareketinin ortak mirası olarak kararlılıkla savunduğu teorik bilincin kazanılmasının, sadece sosyalist duyguların dürtüsü ve sosyal koşulların doğal akışında uyandırdığı coşkuyla mücadeleye itilen tüm insanları felç etmek için bir koşul olarak kullanılmaması gerektiğini savundular (...) Doğru Marksist uygulama, hem bireyin hem de kitlelerin bilincinin eylemi izlediğini; eylemin ise ekonomik çıkarların dürtüsünü izlediğini savunur. Yalnızca sınıf partisi içinde bilinç ve belirli koşullar altında eyleme geçme kararı, sınıf çatışmasından önce gelir; ancak bu olasılık, ilk fiziksel ve ekonomik dürtülerin moleküler etkileşiminden organik olarak ayrılmaz" ("Komünist Solun Tarihi").

Parti, bireysel bilinç temelinde oluşmaz: her militanın kültürel anlamda sınıf doktrini kavraması, bırakın ustalaşmayı, gerekli de değildir, mümkün de değildir; bu, bireysel parti liderleri için bile tamamen mümkün değildir. Bilinç, yalnızca partinin organik birliğinde yatar.

Partiyi aydınlanmış bilgelerin bir topluluğu olarak gören anlayışı reddediyoruz. Bilge olan, partinin kişisel olmayan organıdır. Parti, bilge ve bilinçli eylemi tarihin büyük gelişmelerini belirleyen maddi bir güçtür, ancak bu, sınıfın alt kademelerinden — cahil ve bilinçsiz olanlardan — gelen devasa itiş doğal ve fiziksel bir olgu olarak karşılaştığında gerçekleşir. Engels: “Sosyalist devrimi yapacak olanlar sosyalist olmayanlar olacaktır”; Lenin: “Devrimi başkalarının elleriyle yapacağız.” Marksist sosyalizm, teoride ve politikada demokratik ve popüler yanlıyı alt üst eder. Tarihin öznesinin sınıflar olduğunu gösterir. Kargaşa içindeki proletarya sınıfı, devrimin itici güçlerini kendi içinde barındırır. Ancak işçilerin özlemleri ve ideolojisi, üretim araçlarının ve dolayısıyla kültürün tekeli elinde tutan sınıfın felsefesi tarafından dışarıdan belirlenir. Partinin doktrini, bu gizli güçlerin tarihsel sentezidir ve yalnızca o, proletaryaya tam bir özbilinç ve yükselişinin araçlarını kendi dışında, küçük burjuvazide aramama cesaretini geri kazandırabilir

*Solun Arşivlerinden*

# Compagna

## Bölüm 1

İtalyan Komünist Partisi'nin kadınlar arasında propaganda organı

### Bir Komünist Gazetenin Amaçları

İki haftada bir yayınlanan Compagna gazetesi, ilk olarak 5 Mart 1922'de “Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü” vesilesiyle Roma'da yayınlandı. Gazete kendini “İtalya Komünist Partisi'nin Kadınlar Arasında Propaganda Organı” olarak tanımlayarak, komünist programı, devrimi ve partiyi yaymak için bir araç olduğunu açıkça ortaya koydu.

Gazete, 1921'de Camilla Ravera tarafından L'Ordine Nuovo'da yayınlanan “Tribuna delle donne” (Kadınlar Tribünü) köşesinin ve 1921'de Il Soviet'te yayınlanan “Per le donne” (Kadınlar İçin) köşesinin izinden gitti.

Yayın kararı, Üçüncü Enternasyonal'in yönergelerine uygun olarak, Komünist Kadınlar Birinci Ulusal Konferansı'nda alındı. Compagna No. 2'deki “Uluslararası Haberler” köşesinde şöyle yazıyor: “Parti, devrimci hareket için kadınlar arasında propagandayı yoğunlaştırmanın hayati bir gereklilik olduğunu kabul etmiştir.”

Dört sayfalık dergi, tutarlı ve iyi organize edilmiş bir bütün, kadın sorunları konusunda partinin faaliyetlerinin ve politikalarının çok yönlü gelişimini yansıtan koordineli bir ses ortaya koyuyor. Bu, faşist çetelerin işçi sınıfına ve partiye yönelik saldırılarının özellikle şiddetli olduğu bir dönemde gerçekleşti.

Tek bir işçi sınıfı vardır ve bu sınıf tüm cinsiyetleri kapsar. Ancak kadınlara yönelik özel baskı, proleter kadınları küçük burjuvaziye mensup kadınlarla birleştirir. Dolayısıyla Compagna, kadın proletaryaya yönelik bir komünist gazetedir, ancak isyan çağrısını orta sınıftan kadınlara da genişletir.

Gazete, kadınlar için “basitleştirilmiş” veya “daha kolay” bir yayın olmayı amaçlamaz. Sadece, geçen yüzyı-

lin ilk çeyreğinde kadınların —özellikle proleter kadınların— bilgiye erişimde karşılaştıkları zorluğun farkındadır: okuma yazma bilmeyenlerin sayısı yaygındı ve özellikle proleter kadınlar, okuma öğrenme şansına sahip olsalar kendilerini şanslı sayarlardı. Bununla birlikte Compagna, entelektüel olmasalar bile o dönemin kadınlarının anlayabileceği açık ve etkili bir dille, karmaşık konular da dâhil olmak üzere her konuyu ele alarak onları partinin programına ve komünist teoriye yaklaştırmayı amaçladı: fabrika işçileri, ofis çalışanları, ev hanımları, köylü kadınlar...

Ayrıntılı mali raporların da gösterdiği gibi, tüm editöryal, idari, baskı ve dağıtım yönetimi kadın yoldaşlar tarafından yürütülmüştür.

Compagna, partiyi temsil eder. Kadın militanlar için bir referans noktası olmayı amaçlar; partinin tüm tutum ve sloganlarını ifade eder ve İtalya'daki ve Enternasyonal içindeki tüm tarihsel olayları aktarır: konferanslar, toplantılar, toplumsal analizler, ayrıca girişimler ve eylemler. Elbette kadın sorunlarına ilişkin komünist politikayı ele alır, ancak sadece bununla sınırlı değildir. Bu nedenle, özellikle sendikal alanda eylem için kılavuzlar sunar.

Böylece gazete, kadın sorunlarına ilişkin Enternasyonal ve parti Yürütme Komitesi'nin kararlarını ve bunların uygulama kılavuzlarını, ayrıca sınıflı toplumun doğası, kapitalizmin ekonomik temeli, Komünist Partisi'nin rolü, reformistlerden ayrılmanın nedenleri, demokrasinin yıkıntıları üzerinde faşizmin yükselişi, 1922'deki tarihsel dönemin değerlendirmesi — o zamana kadar devrim için gerileme dönemine girilmişti — birleşik sendika cephesi ve Ağustos grevinin Sosyal Demokratlar tarafından sabote edilmesi gibi pek çok konuyu ele alır...

“İtalya'da Komünist Kadın Hareketi” başlıklı düzenli bir köşe, İtalya'daki her örgütsel girişimi ve toplumsal çatışma olayını aktarmaktadır; Rusya, Fransa, Almanya ve Çin gibi ülkelerden gelen yurtdışı komünist kadın hareketi haberleri de tutarlı bir şekilde yer almaktadır.

Doğal olarak, proleter kadınların günlük yaşamından kesitler anlatılır; entelektüellerin ve orta sınıftan kadınların yaşamlarından kesitler de yer alır; bunların yanı sıra, onların sosyal koşullarına yönelik eleştiriler de yapılır ve komünizm davasına adanmış harekete katılmaları gerektiği vurgulanır.

Çocukların eğitiminin hayati önemi de ele alınır; “Il fanciullo proletario” adlı küçük bir gazeteye atıfta bulunulur.

Hatta komünistlerin edebi eserlerinin yayınlandığı bir “üçüncü sayfa” bile vardır.

Bugün, 100 yıl sonra, Compagna bize hâlâ taze ve güncel geliyor. Temalar o zaman da şimdi de bizim; dil aynı—basit, tutarlı ve özlü bir mantık—hem programın netliğini hem acil taktik talimatları hem de sendikal yaklaşımı yansıtıyor.

Burada, o gazetemizden en önemli alıntılardan bazılarını yayınlamaya başlıyoruz — kısa süreli bir deneme diyebiliriz, ancak hareketimizin ve yarın tüm cinsiyetlerin özgürleşmiş bir insanlık içinde bir kez daha ifade edebileceklerinin kanıtı.

\* \* \*

Bir destekçi, 3 Aralık 1922 tarihli 19. sayıda şöyle yazıyor

Proleter Sesler

Compagna gazetesi zihnimi yeni ufuklara açıyor. Kadın meselesini proleter kurtuluşunun çok daha geniş bağlamı içinde ele alıyor ve kadınları gelecekteki toplumda sahip olacakları haklar konusunda bilinçlendiriyor.

5 Mart 1922 tarihli Compagna 1. sayısında, yeni gazeteyle ilgili şu giriş makalesini okuyoruz  
Devam ediyor...

Komünist kadın propagandası yapan bir gazete yayınlama niyetinde “yeni” bir şey yok. Yani: yeni olan şey bir gazete, dört sayfa, bir başlık. Çünkü günlük ve haftalık gazetelerimiz, çalışan kadınların özel çıkarlarıyla ilgili komünist meseleleri zaten ele almış ve almaya devam ediyor. Parçalı ve kesintili olan ve daha sistematik hale getirmek istediğimiz bu propaganda çalışmasını sürdürüyor ve sentezliyoruz. “Çalışan kadınlar için” bir gazete yayınlayarak, onları kendi meseleleriyle ilgilenmeye teşvik etmeyi ve tüm işçilerin davasına daha da sıkı bir şekilde bağlamayı amaçlıyoruz. Programımız, yaşadığımız ülkenin devrimci proletaryasının özlemlerini sentezleyen İtalya Komünist Partisi'nin programıdır. Amacımız, kadın proletaryasını Komünist Partisi'ne yaklaştırmaktır (...)

Yaşadığımız devrimci dönem, işçi sınıflarını eyleme çağırıyor. Hazırlık ve yeniden yapılanma konuları birikiyor ve çözülmeyi bekliyor. En acil ve öncelikli olanları seçmek bizim görevimizdir. Yarının sorunlarına birçok çözüm sunan harika bir deneyim alanına sahip olduğumuz için şanslıyız. Rus Devrimi! Çalışan kadınların ekonomik ve ahlaki kurtuluşu alanındaki bu tür çözümler, bizim için değerli bir çalışma malzemesidir. Ancak her şeyden önce, kadın işçilere ve köylü kadınlara sınıf bilinci aşılamalıyız: onları sendikalara ve partiye kazandırmalıyız. Devrimci hazırlık sorunu bizi meşgul ediyor.

Çalışan kadınlara yönelik bu gazetede, yoldaşlarımızın parti basınına taşıdığı çalışmalarını sürdürüyor, çalışan kadınları en çok ilgilendiren konuların incelenmesini vurguluyor ve derinleştiriyoruz.

İtalya'daki ekonomik kriz, geçen yıl —ve hatta şu anda— rejimin çöküşünün belirtileri olanlardan daha kanlı yönlerle sahip olacaktır.

Bu üzücü durumda, savunma ve saldırı araçlarını hazırlamak ve proletaryanın mümkün olduğunca büyük bir kesimini kazanma çalışmalarını hızlandırmak bizim görevimizdir (...)

Ekonomik çıkarlar için verilen mücadele yoluyla, sadece kadın işçiler ve köylü kadınlar değil, aynı zamanda küçük burjuvazinin ev hanımları da Partinin ve komünist proletaryanın, ilkelerimizin yörüngesine çekilmelidir; bunlar “iyi” ya da “adil” oldukları için değil — bu tür nitelemeler öznelidir — ama kaçınılmaz toplumsal ve siyasi olguların yorumunu temsil ettikleri için; propagandamız, bunların yerleşmesi için maddi koşulları hazırlamaktadır.

Burjuvazinin yüzeysel retorikine karşı, sağlıklı bir dil bir komünist gazeteyi diğerlerinden ayırır; bu, Mayıs 1922 tarihli 5. Sayıda belirtildiği gibidir:

#### Burjuva Basınının Tuzaklarına Karşı

Gazete, proletaryanın ruhunun, düşüncesinin ve iradesinin samimi bir ifadesidir: günlük olayları kolektif yaşamın daha geniş çerçevesi içine doğru bir şekilde yerleştirir ve bunların kökenlerini ve etkilerini doğal bir şekilde ortaya çıkarır; sürekli bir açıklığa kavuşturma çabasıyla, proletaryaya mücadelesinin nasıl ilerlediğine ve neyi hedeflediğine dair kesin bir fikir verir ve tehlikeli yanılsamalar, sahte vaatler, ikiyüzlü suçlamalar olmaksızın, proletaryaya yolunu gösterir;

bu yol zor, sert ve acı vericidir, ancak yalnızca bu yol, proletaryayı şimdiye kadar çektiğinden çok daha kötü kötülüklerden ve insanlığı en kasvetli barbarlığa geri dönmekten kurtarabilir.

Ayrıca 19 Mart 1922 tarihli 2. Sayıda

Kadın Yazar Arkadaşlarımıza

Yayınlanmak üzere bize gönderilen makaleler kısa olmalıdır.

Çalışan kadınları en çok ilgilendiren konularda yazılara ihtiyacımız var. Yararsız retorik süslemeler ya da uzun, bayat sızlanmaları kabul etmiyoruz.

Proleter kadınların toplumsal yaşamında her gün ortaya çıkan gerçek sorunlar üzerine kadın işçiler ve köylü kadınların yazılarını istiyoruz. Entelektüel yoldaşlarımız, kadın işçilerin, köylü kadınların ve ofis çalışanlarının ilgisini çeken konuları ele almaya çalışmalıdır.

Çok sayıda makale aldık; ancak bunların çok azı bu yayına vermek istediğimiz “ton” a uyuyor. Yazıları yayınlanmayan yoldaşlara, yayınlanmama nedenlerini açıklamak için bireysel olarak yazamayız. Bu, herkese bir hatırlatma olsun: kısalık, sunumun sadeliği ve işçi sınıfı kadınlarının yaşamlarında ortaya çıkan sayısız sorunla ilgili “kavramları” —düzenli bir şekilde de olsa— ifade etme gerekliliği; aynı zamanda, çoğu zaman zevksiz olan ve her halükarda bu yayında yer bulmaması gerektiğini düşündüğümüz şiirsel ve duygusal motiflerden kaçınmak.

Son olarak, 1922 Mayıs tarihli 5. sayımızda yer alan ve o zaman olduğu gibi bugün de yayınınımızın amacını açıkça ifade eden bu makaleyi tam metin olarak yayınlıyoruz

İlkelerimiz

Compagna, mütevazı gazetemizin adıdır. Gazetemiz, kadın işçilere, ev proletaryasına ve tüm sınıf kardeşlerimize ulaşmayı amaçlamaktadır — köleliklerinin ve haklarının henüz farkında olmayan ya da tam olarak farkında olmayanlar da dâhil olmak üzere: kadın işçilere, savaşın dehşetiyle mevcut toplumsal düzeni ilk kez düşünmeye yönlendirilen proleter ev kadınlarına; daha sonra, kurbanı oldukları adaletsizliği, her ne kadar belirsiz de olsa, fark edenlere ve kendileri ve yoldaşları için bu düzenden kurtulma hakkını belirsiz bir

şekilde kabul eden; tam olarak anlamasalar da, kendi çıkarları için yaratılmış yeni ve daha iyi bir şeyin başlangıcı olarak Rus Devrimi'ni memnuniyetle karşılayan; bugün belki de inançlarının biraz sarsıldığını hissediyor, çünkü bu inanç daha önce ve şu anda da kesin bir bilgiyle beslenmemiş ve bizlerin ulaşmak ve aydınlatmak istediği, onları inanç ve mücadelede gerçek ve kararlı yoldaşlara dönüştürmek istediğimiz kadınlar...

Tüm ezilenlerle birlikte ayaklanan, savaştan sonra cecurca yeni bir toplumsal düzen talep eden proleter kadınların büyük kitlesi, tam olarak kime veya neye karşı ayaklandıklarını, hangi program adına savaştıklarını ya da tüm devrimci proletaryayı etrafında toplayan kırmızı bayrağın hangi somut vaatleri temsil ettiğini bilmiyordu.

Gerçekten bilinçli ve aydınlanmış işçiler, mücadelenin zorluklarıyla karşı karşıya kaldıklarında inançlarını kaybetmediler; her ülkede sağlam devrimci çekirdekler oluşturdu: Komünist partiler; uluslararası proletaryanın bilinçli ve örgütlü öncüsünü temsil eden güçlü bir dünya örgütü olan Komünist Enternasyonal'de birleştiler. Ve proletaryanın izlemesi gereken yolu ve vermesi gereken mücadeleleri tam olarak bilen bu öncü, bilgisini ve inancını aktarmak istediği, kararlı mücadelede rehberlik etmek ve önderlik etmek istediği büyük proleter erkek ve kadın ordusunu etrafında toplamaya çalışır.

Bu mütevazı gazetemizle, proleter kadınlara seslenmek istiyoruz; ancak erkeklerin ve partilerin kullanmasıyla boş klişelere dönüşmüş genel ve belirsiz sözlerle değil: adalet, kardeşlik, insanlık, eşitlik; kadınların vaaz kürsülerinden, mihraplardan, âlimlerin ve yöneticilerin ağzından hiçbir etki yaratmadan duydukları ve artık gerçek anlamını yitirmiş büyük sözlerle değil.

Proleter kadınlara sadece duygusal yakarışlarla değil, onlara açık ve net bir şekilde açıklamayı amaçladığımız ilkelerimiz ve programımız adına seslenmek istiyoruz. Komünizm bir bilimdir; temel ilkeleri geri kalmış kitleler arasında, hatta proleter kadınlar arasında bile açıklanabilir ve yayılabilir; ve gazetemiz, tüm işçi gazeteleri gibi, hitap ettiği kitleler arasında komünist bilgi ve kültürü yaygınlaştırma ve yayma görevini üstlenmelidir.

Erkek ve kadın işçilerin gazetelerinden bu eğitici ve aydınlatıcı çalışmayı arzuladıklarına, hatta talep ettik-

lerine inanıyoruz: işçiler —erkekler ve kadınlar— devrimci görevlerinin ilk bilincine vardıklarında, bu görevlere büyük bir ciddiyetle yaklaşırlar ve sınıflarının ve partilerinin gazetelerinde sadece eğlence değil, işçi sınıfı için ifade, savunma ve mücadele araçları ile eğitim ve öğrenme araçları ararlar. Fabrikada bütün gün emek veren ve dinlenme ve boş zamanlarını gazetesini okumaya ayıran işçi — bu okumayı hem bir zevk hem de bir görev haline getirerek — gazetesinde mücadelesinin gidişatı, ülkesinde ve tüm dünyada devrimin ilerleyişi, bu gelişmeden kaynaklanan yeni sorunlar ve ustalaşması gereken mücadele araç ve yöntemleri hakkında kendisini bilgilendiren haber ve bilgileri bulmak ister; eğer bu konular onu ilgilendirmeydi, kayıtsız bir şekilde herhangi bir başka gazeteyi okurdu.

Gazetemizin nüfuz etmeye ve yayılmaya başladığı kadın işçiler — ki bunlar, bitmek bilmeyen, durmaksızın devam eden işlerinin arasında, onu okumaya ayıracak bir saat arayacaklardır — şüphesiz ki komünizmin vaatlerinin kendileri için ortaya konmasını ve açıklanmasını beklemektedirler.

Bu nedenle gazetemiz, okuma konusunda pek yetenekli olmayan — tam da her zaman çok fazla çalışmaya zorlandıkları için — proleter kadınlar için basit, açık ve erişilebilir olmalı; ama aynı zamanda, proleter ordusunun çağrıldığı sosyal devrimin tam olarak nelerden oluştuğunu ve neyi hedeflediğini “bilmek” isteyen arzularına da cevap vermelidir. Gazetemizin, her gün biraz daha aşağılayan ve ruhsal olarak öldüren bir emekle sürekli ezilen proleter kadınlara, sadece bilgi değil, aynı zamanda resimler, öyküler ve rehberlik etmenin yanı sıra büyük ve sağlıklı proleter ruhu, onun yaşamını ifade etmesi gereken o bölüm aracılığıyla bir ölçüde keyif ve basit, net bir güzellik sunması son derece arzu edilir. - [burada bir satır eksik] gazete, okuyucuları için gerçekten yararlı ve aynı zamanda çekici ve dostane hale gelebilir. Gazetemiz her zaman tüm bu ihtiyaçları karşılayamayacaktır; ancak bu hedeflere ulaşmak için ciddiyetle çaba göstermektedir; ve her şeyden önce, başlığında yer alan programa uygun olarak, komünizm adına sınıf kardeşlerine seslenmeyi amaçlamaktadır.

Bu nedenle, bir dizi kısa ve basit makale aracılığıyla komünizmin temel ilkelerini ortaya koymayı; çalışan kadınların sürekli tekrarını duydukları ancak tam olarak anlamadıkları bazı ifadeleri açıklığa kavuşturmayı; İtalyan ve uluslararası proletaryanın mevcut durumunu genel hatlarıyla özetlemeyi; dünya devriminin

attığı adımları, önümüzdeki yolu ve hedeflediği amacı; kadın işçilere burjuvazi ve proletarya terimlerinin tam anlamını, sınıflar ile devlet arasındaki ilişkiyi ve proletarya ile komünistler arasındaki ilişkiyi açıklamayı; sermayenin ne olduğunu, nasıl üretildiğini ve nasıl biriktiğini, insanın insanı sömürmesinin nasıl gerçekleştiğini ve emperyalizmin nasıl belirlendiğini ve geliştiğini açıklamayı; buna karşı, işçilere komünist rejimi açıkça ortaya koymak, bunun işçi devrimi ve proletarya diktatörlüğü yoluyla nasıl gerçekleştirildiğini göstermek istiyoruz. Bu, şanlı Rus Devrimi ile zaten gerçekleştirilmiş olup, Komünist Enternasyonal'in tüm dünyada gerçekleştirmeyi amaçladığı bir şeydir.

Camilla Ravera

*Solun Arşivlerinden*

## **Janitzo'da Ölüm Korkunç Değil**

*Il Programma Comunista 23, December 1961*

Meksika'da, Patzcuaro adlı bir gölde, Janitzio adında küçük bir ada bulunmaktadır. Deniz seviyesinden 2350 metre yükseklikte, ziyaretçilerin gözleri önüne nefes kesici bir manzara sunar: sakin sular, dağlar, dolambaçlı yamaçlar ve parmağınızla dokunacak kadar yakın bir gökyüzü. Gururlu bir ırkın torunları olan Taraskan Kızılderilileri, İspanyol konkistadorlerle savaşmışlardır. Yenildiler ve işgalcilerin Hristiyan dinini benimsediler; ancak saygı duydukları azizler, eski tanrıların özelliklerini korumuştur: Güneş, Su, Ateş ve Ay. Tarascanolar, deri işçiliği, ahşap oymacılığı, gümüş işçiliği ve yün dokumacılığında ustadırlar. Aynı zamanda çok iyi balıkçılardır. Ağlarını (dev kelebeklere benzeyen tuhaf şeyler) çektiklerinde, her zaman balıklarla dolup taşar. Günümüzde çok çalışkan olsalar da, Tarascanlar hala oldukça ilkel bir yaşam sürdürmektedir. Aslında onlar hayatı geçici bir durum, ölümün bereketine ulaşmak için geçmemiz gereken kısa bir an, olarak görürler. Ölüm artık kaçınılmaz bir son anlamına gelmez, aksine bir iyilik, değeri hesaplanamayan tek iyilik olarak kabul edilir. Bu yüzden Ölüler Günü, Janitzio sakinleri için bir keder günü değildir. Kutlama sabahın erken saatlerinde başlar. Evler festival için süslenir ve tüm aziz resimleri dantel ve bodur begonvillerle süslenir. Ölenlerin portreleri sergilenir ve düzinelerce mumla aydınlatılır. Kadınlar, ölen akrabalarını yaşayanları görmeye geldiklerinde memnun olsunlar diye onların en sevdiği yemekleri pişirirler.

Kilisenin arkasındaki mezarlıkta mezarlar da süslenir, bu mezarların çoğunda isim yazmaz. Janitzio'da mezar taşı yazıları yoktur! Ancak ölenler unutulmaz. Ölenlerin eve kolayca ulaşabilmesi için mezarlıktan köye giden yol tamamen çiçek yapraklarıyla kaplanır.

Janitzio'lu kadınlar Ölüler Günü'nde çok güzeldir. Uzun siyah örgülerini açar ve gümüş takılar takarlar. Kıyafet, geniş pilili ve siyah püsküllü uzun kırmızı bir etekten oluşur. İşlemeli bluz, baş ve omuzları örten rebozo'nun altında kaybolur, bu örtünün içinden genellikle en yeni doğan çocuklarının küçük başları çıkar. Gece yarısı kadınlar hep birlikte mezarlığa gider ve ölen sevdikleri için dua etmek üzere diz çökerler. Mumları yakarlar, en büyük olanları yetişkinler için, en küçükleri ise bu "gözyaşı vadisini" çok erken terk edenler içindir. Ardından kendilerini meditasyona kaptırırlar, bu da yavaş yavaş sözlere dönüşür. Böylece, keder dolu olmayan, ancak yaşayanlarla ölümler arasındaki birliği ifade eden ilahi başlar.

Bu sırada köyde kalan erkekler, artık kendileri için dua edecek kimsesi kalmayan ölümler için inşa edilmiş siyah bir musallanın bulunduğu kilisenin yakınında toplanıp içki içerler. Şafak vakti evlerine dönerler, mezarlıkta bütün gece nöbet tutan eşleri ise rebozolarının arkasına yarı gizlenmiş halde ayine giderler. Janitzio'da Ölüler Günü işte böyle geçer. Köylülerin yüzlerinde hüznün değil, sadece en yakın ve sevdikleri kişilerin ziyaretini bekleyenlerin neşeli beklentisi okunur.

\* \* \*

Bu makaleyi, bir İtalyan çocuk çizgi romanından olduğu gibi ve kendi başlığıyla aldık. Bu, ABD'nin "kültürel" üretiminin sayısız tekrarlarından biridir, bu tekrarlar, gazeteden gazeteye, dergiden dergiye dolaşır ve görevdeki yazarlar, dolaşımdaki her bir parçanın yarattığı etkiden başka hiçbir şeyi fark etmezler. Bu sayısız taklit, yaygınlaşmasının ardında saklı olan daha derin anlamı, geleneksel bir konformist kılıf altında olsa da, hayal bile etmemiştir.

İspanyol işgalcilerin acımasız terörünün altında Katolik olan asil Meksika halkı, ölümden korkup dehşete kapılmayarak "ilkel" kaldıklarını göstereceklerdi.

Ancak bu halklar, o dönemde olduğu gibi bugün de Hristiyanlar tarafından yanlış anlaşılabilir ve ilkel komünizmden tevarüs eden bir medeniyetin mirasçılarıdır. Sıkıcı modern bireycilik, mezarların işaretli olduğu

ve artık kimsenin hatırlamadığı ölümler için bile yemeklerin hazırlandığına dair bu donuk metin karşısında ancak hayretten dona kalabilir. Onlar, hantal ve demagogik bir retorik ile öyle olduğunu iddia etmesinden ötürü değil, türün içinde ve tür için olan, doğa gibi ebedi olan bir yaşamın güçlü sadeliği sayesinde gerçek 'meçhul ölümler'dir. Bu yaşam, 'öte dünya'da avare geçen aptal bir ruhlar sürüsü gibi değil, ölümlerin, yaşayanların ve henüz doğmamış olanların deneyimlerinin geçerli olduğu tarihsel bir silsile içindedir. Bu silsilenin açılımı bir yas değil, maddi döngünün tüm anlardaki bir nevi sevinçtir.

Sembolize ettikleri şeylerde bile, bu gelenekler bizimkilerden daha asildir. Örneğin, bizim ticari toplumumuzda olduğu gibi, içinde boğulduğumuz bu lağım çukurunda, yaşayanların en zenginleri için değil, ölümler için kendilerini güzelleştiren bu kadınlar.

Eğer sefil Katolik azizlerin maskesi altında, Güneş gibi insanlık dışı olmayan bir tanrısallığın en kadim biçimi yaşamaya devam ediyorsa; bu durum akla Marx'ın hayranlık duyduğu İnkâ medeniyeti hakkında sahip olduğumuz -ve çoğu zaman bir çarpıtmadan ibaret olan!- bilgileri getiriyor. Mesele onların, gençlerinin en güzel örneklerini insan kanı için feryat eden Güneş'e kurban edecek kadar ilkel ve vahşi olmaları değildir, mesele böylesine görkemli ve güçlü bir sezgiye sahip bir topluluğun, hayatın akışını, Güneş'in gezegene yaydığı ve yaşayan insanın damarlarında akan o aynı enerjide tanımış olmasıdır. Bu enerji, 'ver-al' ilişkisinin o riyakar muhasebe çetelesine dayanan 'bireysel ruh' hurafesine ve parasal satılabilirliğin üstyapısına düşmediği müddetçe, türün bütününde birliğe ve sevgiye dönüşür, ölmekten korkmaz ve kişisel ölümü, insanlığın yaşamına sunulan bereketli bir katkı ve bir sevinç ilahisinden başka bir şey olarak görmez.

Doğal ve ilkel komünizmde, insanlık sürü sınırları içinde kavranmış olsa da, birey kardeşinden servet çalmayı amaçlamaz, aksine büyük kabilenin hayatta kalması için en ufak bir korku duymadan feda olmaya hazırdır.[1] Aptalca geleneksel bilgelik bunu, kanla yaptırılması gereken bir Tanrı'nın dehşeti olarak görür.

Değişim, para ve sınıf biçiminde, türün kalıcılık duygusu [perennità] ortadan kalkar ve özel mülkiyetin devamlılığı [perennità] içindeki alçaklık artar. Bu doğanın dışında mutluluk için bu alçak bankayı yöneten tefeci-tanrı ile sözleşme yapan ruhun ölümsüzlüğüne dönüşür. Barbarlıktan medeniyete yükseldiğini iddia

eden bu toplumlarda, kişisel ölüm korkusu içinde yaşıyor ve Moskova'daki, kötü şöhretli tarihiyle ünlü mozole gibi mumyaların önünde secde ediyoruz.

Henüz gerçekleşmemiş ancak bilimsel bir kesinlik olarak kalan komünizmde, aile, ırk ve ulusun tüm sınırları yok edildikten sonra, bireyin kimliği ve türünün kaderi yeniden kazanılır. Bu zafer, kişisel ölüm korkusuna ve bununla birlikte yaşayanlara ve ölümlere yönelik her türlü külte son verir, toplum ilk kez refah ve mutluluk etrafında örgütlenir keder, ıstırap ve fedakarlık rasyonel bir asgariye indirgenir, türün refahının doğal bir koşulu olan nesillerin uyumlu akışından her türlü gizemli ve uğursuz karakter ortadan kaldırılır.

1. Antik Yunan'da phratry, Yunan kabile sistemi içindeki bir sosyal bölünmeydi.

İran Savaşı Bildirisi

## **Milletler Arası Savaşa Karşı – Yaşasın Sınıflar Arası Mücadele**

Devletler arasındaki emperyalist savaş, kapitalizm yıkılana kadar ancak sınıf mücadelesi ile durdurulabilir!

ABD ve İsrail'in tehditleri nihayet açık bir savaşa yol açtı. Bu savaş, geçen Haziran ayında on iki gün süren çatışmalardan daha geniş kapsamlı ve daha uzun süreli olacak gibi görünüyor. Orta Doğu'daki on devlet şimdiden doğrudan savaşa dahil oldu: Kızıldeniz'den (Yemen) Basra Körfezi'ne, Ürdün'e ve Lübnan'a kadar. Almanya, Birleşik Krallık ve Fransa burjuvazileri de bölgedeki kirli çıkarlarını korumak için "savunma önlemleri" almaya hazır olduklarını belirten ortak bir bildiri yayınladılar ve Paris şimdiden Kıbrıs'a bir askeri gemi gönderdi ve Akdeniz'e bir uçak gemisi konumlandırdı.

Aynı zamanda, 28 Şubat'tan iki gün önce, Pakistan, doğuda İran'la sınır komşusu olan Afganistan'a savaş ilan etti, onu "Hindistan'ın sömürgesi" olmakla suçlayarak başkent Kabil'i bombaladı. Sudan'daki unutulmuş çatışmayla birlikte, savaş Doğu Afrika'dan Akdeniz'e ve Hint Yarımadası'na kadar 5.000 kilometreden fazla bir alanı kapsıyor.

Artık dünyanın önde gelen sanayi gücü olmayan ABD, hala dünyanın önde gelen askeri gücü. Bu avantajı elinde tuttuğu sürece, önleyici savaşlarla, Avrupa'daki rakipleri, Rusya ve her şeyden önce,

Üçüncü Dünya Savaşı'na hazırlık yapan Çin emperyalizminin aleyhine, askeri avantaj, ticaret güzergahlarının ve kaynakların kontrolü gibi güç pozisyonlarını elde etmek için bu avantajı kullanmaya çalışıyor.

Etki alanlarının bölüşümü, yani tüm ülkelerdeki işçi sınıfının sömürülmesinden elde edilen kârların ötesinde, ister müttefik ister düşman olsunlar, çeşitli ulusal burjuvaziler savaş yoluyla kâr elde etmektedir. Rus enerji devleri Gazprom Neft ve Rosneft ile Çinli silah üreticileri Norinco ve Avic ve petrol şirketi Petrochina, yeni savaş sayesinde hisse senedi fiyatlarında keskin bir artış gördü. Daha genel olarak, Çin'in Rusya ve İran ile ve aynı zamanda İsrail ve ABD ile yakın mali ve ticari bağları, savaşın tüm burjuvaziler için bir iş olduğunu doğruluyor.

Her zaman olduğu gibi, kapitalist oligarşiler arasındaki anlaşmazlıkların bedelini, savunmasız siviller, öncelikle de proletarya ödüyor. Emperyalist savaşın gerçek siyasi içeriği, tüm ülkelerin proletaryasına karşı ve uluslararası burjuvazinin yararına olmaktır. Şu anda bombalanmayan Avrupalı ve Amerikalı işçiler bile, fiyatların ve askeri harcamaların artmasıyla yaşam koşullarının kötüleştiğini görecekler.

İran'ın nükleer programı veya İsrail'in güvenliği konusu sadece bir bahane. Devletleri savaşa ve yeniden silahlanmaya iten şey, küresel ekonomik kriz ve aşırı üretimdir: mallar iç pazarda satılmıyor ve rakiplerin rekabet ettiği doymuş pazarlara ihraç edilmesi giderek zorlaşıyor; hayali finansal sermaye, bir sonraki spekülâtif balon patlayana kadar katlanarak artıyor; ticaret savaşı, zayıflayan iç üretimi canlandırmak için kullanılan gümrük vergileriyle şiddetleniyor.

Silahlanma yarışı kapitalizmde kaçınılmazdır: sadece savaş ekonomisi, ardından gelecek yıkıcı tahribat ve sonraki yeniden yapılanma, ölmekte olan kapitalizme yeni bir soluk getirebilir.

İran halkını kurtarmak için 47 yıldır süren Ayetullah rejiminin devrilmesi de bir bahane. On binlerce İranlının öldürüldüğü, işkence gördüğü veya tutuklandığı ayaklanmanın acımasızca bastırılması neredeyse iki ay önce gerçekleşti. ABD ve İsrail, kirli iş bittikten sonra, ancak şimdi müdahale ediyor. Ocak ayı başındaki gösteriler sırasında ABD ve İsrail'in isyancılara destek açıklamaları, İran rejimine yarar sağladı,

çünkü rejim onları yabancı güçlerle işbirliği yapmakla suçlayarak katliam yapma gerekçesini daha iyi ortaya koyabildi. Bugünkü bombalamalar, muhalefet güçlerini milliyetçilik ve dolayısıyla rejim etrafında birleştirerek, savunacak vatanları olmadığını, sadece kendi sınıf çıkarlarını savunduklarını içgüdüsel olarak hisseden ve bu çıkarlar için mücadele ederken burjuva karşıtı, milliyetçilik karşıtı, enternasyonalist, devrimci proleter yenilgiciliği uygulayan işçileri yalıtıyor. Kendilerini uzlaşmaz düşmanlar olarak ilan eden burjuvaziler, İran proletaryasının ezilmesini, kanının kurutulmasını ve baskı altında kalmasını isteme konusunda birleşiyorlar.

İranlı işçiler, ne yazık ki 1979'da Şah'ın düşüşü ve Ayetullahların iktidara gelmesiyle olduğu gibi, burjuva rejiminin görünüşündeki değişikliklere aldanmamalıdır., 1979'da yaşananların sorumluluğu öncelikle sahte işçi partilerine, başta İran'daki Stalinist oportünizm partisi Tudeh'e aittir. Tahran tramvay işçileri sendikası Şerkat-e Vahed'in 2023'te Fransız CGT'nin 53. kongresine gönderdiği selamlamadaki sözleri hatırlamaya değer: "Kapitalistlerin kârları söz konusu olduğunda... dünyadaki kapitalist devletler arasında önemli bir fark yoktur... Sadece kendi çıkarlarını gözeten kapitalist devletlerden ve güçlerden hiçbir şey beklemiyoruz. Yalnızca İran'daki işçi sınıfının gücüne ve dünyadaki işçi hareketlerinin desteğine güveniyoruz. Yaşasın uluslararası işçi dayanışması!" (Tahran, 27 Mart 2023).

Teokrasi, demokrasi ve faşizm, sermayenin ücretli sınıf üzerindeki diktatörlüğünü maskeleyen için kullanılan kisvelerden ibarettir. Savaşa doğru giden, giderek daha acı verici hale gelen kapitalizmde işçilerin koşulları iyileşemez. Mücadeleci ve cesur İran proletaryası, ücretleri savunmak için grevleri genişletip birleştirerek, üretimi durdurarak ve tüm Ortadoğu'daki işçilere örnek olarak kendi burjuvazisi ve takım elbiseli ya da cübbeli siyasi temsilcileriyle yüzleşmek zorunda kalacaktır. Uzun ve zorlu olsa da, işçi sınıfının, sermayenin tarih karşıtı toplumunun tüm insanlığı sürüklemek üzere olduğu uçuruma kaymaktan kaçınmasının tek yolu budur.

“Gerçekçi” ve “somut” milliyetçi ve reformist perspektifler, sınıf mücadelesini engellemek ve hayal kırıklığına, yenilgiye ve yeni baskıya yol açmaktan başka bir işe yaramaz. Yüz yılı aşkın bir süredir, Batı

ya da Doğu, bu ya da şu burjuvazinin çıkarlarına hizmet eden sağcı ve solcu milliyetçi propaganda, Ortadoğu'da ya da başka yerlerde emperyalist anlaşmazlıkları ve çelişkileri çözmeden, aynı savaş ve sefalet senaryosuna yol açmıştır.

İnsanlık, mollalardan, Putin'den, Trump'tan, terörizmden değil, sermayeden kurtarılmalıdır!

Ölmekte olan emperyalizmleri yenebilecek tek güç, sınıf sendikaları halinde örgütlenmiş ve devrimci komünist partisi tarafından yönetilen uluslararası işçi sınıfıdır.

Devletler arası savaşa karşı, sınıflar arası savaş!  
Proletaryanın düşmanı, kendi burjuva rejimidir!  
İşçilerin vatanı yoktur!

## Parti Yayınları

The International Communist Party

*El Partido Comunista Internacional*

Il Partito Comunista Internazionale

*Communism / Comunismo*

clpublishers.com

**İletişim:**

icparty@interncommparty.org

## Türkçe Sitemizde

*Osmanlı  
Sosyalizminin ve  
Türkiye Komünist  
Partisi'nin Sol  
Kanadının Tarihine  
Doğru*

\*\*\*

*Marksist Teoride Irk  
ve Millet Faktörleri*

\*\*\*

*Biyoçeşitlilik ve  
Kapitalizm*

\*\*\*

*Sınıf Mücadelesinde  
Güç, Şiddet ve  
Diktatörlük*